

—Αναρχική Εφημερίδα—

ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Αριθμος φυλλου 6

Δεκέμβρης 1989 - Γενάρης 1990

Τιμή Δρχ. 150

ΚΑΜΙΑ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ

**ΜΕ ΚΡΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ**

**ΤΑΞΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ!**

Η συναίνεση σαν ερωτικό στοιχείο του εκσυγχρονισμού

«Στο μέτρο που η μηχανή τελειοποιείται κι εκτοπίζει την ανθρώπινη εργασία με μια ολοένα μεγαλύτερη ταχύτητα, ο εργάτης αντί να παρατείνει ανάλογα τον ελεύθερο χρόνο του, διπλασιάζει το ζήλο του για τη δουλειά σαν να θέλει να συναγωνιστεί τη μηχανή. Τι ηλίθιος και δολοφονικός συναγωνισμός!»

ΠΩΛ ΛΑΦΑΡΓΚ 1880

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ του παραλόγου που παρακολουθούμε αυτή την περίοδο με πρωταγωνιστές τις ηγετικές κλίκες του κυρίαρχου πολιτικού λόγου, λόγου που αυτές οι ίδιες επέβαλαν για τη διαίωση της κοινωνίας του οργανωμένου ψεύδους, φτάνει στο απόγειό του. Στις αλλεπάλληλες εκλογικές φάρσες και στο στρογγυλό τραπέζι των διαπραγματεύσεων δεν υπάρχουν άσσοι στα μανίκια κανενός απ' τους μεγάλους πατερούληδες. Στις μεγάλες θεατρικές παραστάσεις της Τ.Υ. οι δήθεν διαφωνίες δεν μπορούν να ξεγελάσουν πια κανένα. Απροκάλυπτα όλοι μαζί, αυτοί οι παπάδες της ψευδολογίας δηλώνουν: Ένα είναι το ζητούμενο: εκσυγχρονισμός και συναίνεση. Ο εκσυγχρονισμός έχει σαν απαραίτητη προϋπόθεσή του τη συναίνεση, όπως κι αυτή με τη σειρά της απαιτεί πάλι την απαραίτητη προϋπόθεση του εκσυγχρονισμού. Με δύο λόγια δηλαδή, επιδιώκουν την ανοχή των εργαζομένων (βλέπε μισθωτών σκλάβων), στις νέες μορφές παραγωγής που είναι αναγκαίες σήμερα, για να γεμίζουν οι τσέπες της ντόπιας αστικής τάξης.

Εκσυγχρονισμός γιατί τον απαιτεί η ανταγωνιστικότητα των προηγμένων χωρών της ΕΟΚ. Διαφορετικά καήκαμε, πάει βούλιαξε η οικονομία μας. Θάρθουν οι καπιταλιστές της Ευρώπης που είναι πιο ανεπτυγμένοι τεχνολογικά, οπότε εμείς θα κλείσουμε. Δηλαδή μας ζήτηνε να «βοηθήσουμε» να γίνουν και τα δικά μας αφεντικά σαν του Ευρωπαίους. Ε, τότε λοιπόν γιατί να κουραζόμαστε και δεν αφήνουμε νάρθουν οι Ευρωπαίοι να τελειώνουμε μια και καλή; Η εργατική τάξη δεν βρίσκει καμιά διαφορά αν το αφεντικό της θα λέγεται Γκύντερ Σαξ ή Ιωάννης Λάτσης. Η αλήθεια που δεν τολμάει να μας πει κανείς τους είναι απλή. Τόσο απλή που η απλότητα της την κάνει να μη φαίνεται, και φέρνει σε αμηχανία την εργατική τάξη. Εκσυγχρονισμός σημαίνει η ανάπτυξη της τεχνολογίας κάτω από τον έλεγχο των αφεντικών. Εκσυγχρονισμός σημαίνει πιο φαισιστική οργάνωση της ζωής μέσα κι έξω απ' τις φάμπρικες. Στα 1860 ο Μπουρκάρτ ένας Γάλλος βιομήχανος εκσυγχρονιστής της εποχής του, δήλωνε: «Η εργάσιμη μέρα των 12 ωρών είναι υπερβολικά μεγάλη και πρέπει να μειωθεί στις 11 ώρες ενώ τα Σάββατα η δουλιά πρέπει να σταματάει στις 2. Συνιστώ την υιοθέτηση αυτού του μέτρου όσο ενοχλητικό κι αν φαίνεται εκ πρώτης όψεως· το εφαρμόσαμε πειραματικά στις βιομηχανικές μας εγκαταστάσεις πριν τέσσερα χρόνια, και το βρήκαμε πολύ καλό, ενώ η μέση παραγωγή αντί να μειωθεί, αυξήθηκε». Να ο εκσυγχρο-

στής του 1860, στην τελευταία πρόταση έκρυβε όλο το ζουμί. Αυτό ζήτηνε και σήμερα. Με πιο τελειοποιημένες - αυτοματοποιημένες μηχανές, θ' αυξηθεί η παραγωγή και το κόστος της θα πέσει, αφού συγχρόνως θα μειωθεί το προσωπικό. Τ' αφεντικά θ' αυξήσουν τα κέρδη τους ενώ παράλληλα μια στρατιά ανέργων θα προστεθεί στην ήδη υπάρχουσα. Εδώ διαβλέπουν κάποιο κίνδυνο κοινωνικών ταραχών οπότε τη σκυτάλη του εκσυγχρονισμού αναλαμβάνουν οι γραφειοκράτες.

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ξεκίνησαν την πλύση εγκεφάλου «εν όψει 1992». Τα πανεπιστήμια, αυτά τα σούπερ μάρκετ της αντεστραμμένης γνώσης, προσαρμόζουν τα προγράμματα εκπαίδευσης ανάλογα με τις απαιτήσεις των καιρών (βλέπε αφεντικών). Αλλά εκείνο που τρομάζει είναι η εξέγερση. Έτσι ο εκσυγχρονισμός προωθείται ολοταχώς στα σώματα καταστολής. ΜΑΤ, ΜΕΑ, ΤΡΕΒΙ, αντιτρομοκρατική υστερία, ΕΚΑΜ και κατασταλτικά νομοσχέδια είναι στα συρτάρια έτοιμα για να βγουν μόλις χρειαστεί. Ας μην υποτιμάμε την προνοητικότητα της εξουσίας. Όταν το κοινοβουλευτικό της ψέμμα δεν θα μπορεί να αποπροσανατολίζει το λαό, προετοιμάζεται κατάλληλα για ν' αντιμετωπίσει μελλοντικές εξεγέρσεις με απροκάλυπτη βία. Τι άλλη απόδειξη χρειάζεται απ' τις χιλιάδες επαγγελματικών πιστολόερω που οργανώνει; Τι χρειάζονται όλοι αυτοί σήμερα; Μας λένε... για τους εγκληματίες, για τους ταραξίες της ένομης τάξης. Κι' εμείς τους απαντάμε ότι...μεγαλύτερο έγκλημα απ' αυτούς τους ίδιους δεν υπάρχει. Όσο αφορά τους «ταραξίες» τους πληροφορούμε ότι όταν η εξέγερση γενικευτεί, όταν όλος ο λαός θάγει «ταραξίες», τότε δεν τους σώζει τίποτα.

Για να γίνουμε κι εδώ Γερμανία, —μη τυχόν και παραμείνουν τίποτα ίχνη ανθρωπιάς—, οι «πατερούληδες» ενώνονται και με θρησκευτική ευλάβεια μας εκλιπαρούν για «συναίνεση». Ζητάνε ξενδιάντροπα απ' την εργατική τάξη να σκύψει πιο πολύ το κεφάλι, απειλώντας τη ότι διαφορετικά θα καταστραφούμε οικονομικά σαν έθνος. Συνειδητή αποδοχή των αφεντικών, τυφλή υπακοή στη γραφειοκρατία για να σωθούμε. Μα ποιος είναι τόσο πολύ βλάκας, όσο αυτοί νομίζουν, ώστε να προσκυνάει τον καταπιεστή του; Ποιος έχει την αφέλεια να πιστεύει, ότι η μιζέρια της καθημερινής ζωής έγινε πλεονέκτημα; Ποιος εργάτης δεν καταλαβαίνει ότι μια ζωή του ζήτηνε να στηρίξει με το αίμα του, μια οικονομία απ' την οποία δεν έχει να ωφεληθεί ΤΙΠΟΤΑ; Αυτοί οι κύριοι κάνουν μεγάλο

λάθος. Μπορεί η εργατική τάξη να στέκεται αμήχανη μπροστά στο Θέατρο του Παραλόγου, μπορεί η εργατική τάξη να σέρνεται κάθε τόσο στις κάλπες, αλλά οπωσδήποτε γνωρίζει ότι σύνεση, συναίνεση, λιτότητα, τάξη, δεν σημαίνει τίποτα άλλα γι' αυτή απ' το να σκύβει το κεφάλι αδιαμαρτύρητα, για ν' αυξήσουν τα κέρδη τ' αφεντικά τους, για να διαιωνίζει την κυριαρχία της η άτιμη φάρα των γραφειοκρατών. Ο στόχος της εξουσίας σήμερα σ' Ανατολή και Δύση, ν' αποπλήσει την ιστορική δυναμική του ταξικού πολέμου, είναι εκ των προταίρων καταδικασμένος σ' αποτυχία.

Εάν αυτοί ξέρουν τι πρέπει να κάνουν, και μεθοδεύουν συνεχώς νέους τρόπους για να καθυποτάξουν κάθε ανήσυχο πνεύμα που εναντιώνεται στην απόλυτη εξουσία τους, εμείς τους απαντάμε, ότι δεν συζητήσαμε ούτε θα συζητήσουμε καμιά υποταγή έστω και κάτω απ' τους ευνοηκότερους όρους. Ας αφήσουμε σ' εκείνους τους «συμπαθητικούς συντρόφους» ν' απολαύσουν τις ηδονές του κοινοβουλευτικού παιχνιδιού. Όλος ο ερωτισμός της ΜΑΝΤΟΝΑ περικλείεται στα πρωτοσέλιδα των περιοδικών. Να μια παραλαγή του χριστιανισμού, όπου ο σκοπός αγιάζει τα μέσα, ενώ παράλληλα τα μέσα αγιάζουν το σκοπό.

Καμιά σκοπιμότητα· ούτε η «ορθολογική σύνδεση» με το παραπάνω κείμενο δεν μπορεί να συγκρατήσει την αγανάκτησή μας ώστε να μην επαναλάβουμε ένα καταγισμό ύβρεων στην ανώτερη θρησκεία των θρησκειών δηλαδή το χριστιανισμό. Μόνο που τούτη τη φορά θα χρησιμοποιήσουμε τη γλώσσα που αυτοί οι ίδιοι χρησιμοποιούν:

Καταραμένοι νάσαστε εφευρέτες της πίστης και της απιστίας, του φωτός και του σκοταδισμού, της εξαθλίωσης και της μιζέριας, της απαγόρευσης και της αμαρτίας, της υποταγής και της ματαιοδοξίας, της θυσίας και της υστεροφημίας, εσείς που απ' τη μια κηρύσσετε την ισότητα κι απ' την άλλη ευλογάτε τους αφεντάδες, εσείς που απ' τη μια κηρύσσετε την ειρήνη κι απ' την άλλη ευλογάτε τα κανόνια. Εσείς μεγάλοι ισοϋίτες υποκριτές, που όσα καταγγείλατε τα πραγματώσατε με το μεγαλύτερο ζήλο. Ευλογημένοι νάναι όσοι τους αφορίσατε, γιατί αυτοί απαλάχτηκαν από τη ρυπαρή ευλογία σας. Ευλογημένοι νάναι, απ' το Μπουγκατσόφ μέχρι τους ισπανούς Αναρχικούς, όσοι περάσανε τις θηλιές στους λαιμούς των απογόνων σας, γιατί αυτοί μας απάλλαξαν απ' την παρουσία τους. Δεν καταγγέλνουμε κανένα σαν αιρετικό κάποιας θρησκείας που εμείς είμαστε ευλαβείς πιστοί. Η μόνη μας πίστη που με ανείπωτο θράσος διακηρύσσουμε σήμερα, είναι η καταστροφή όλων των θρησκειών. Έχουμε υποχρέωση όμως απέναντι στην ιστορία να καταγράψουμε μια οπισθοδρόμηση. Απ' τα χειμερινά ανάκτορα του τσάρου, στρατολόγησε ο Λένιν τωψστρατηγούς του, απ' τα «θερινά ανάκτορα» των εξαρχειών άρχισε η διαπραγματεύση των όρων.

Το παραμύθι της «δημοκρατικής μεταπολίτευσης» του 1974 τελείωσε. Τώρα έχουμε καινούριο «1992 εκσυγχρονισμός - συναίνεση», κάτι που συνδιάζετε με τις παγκόσμιες εξελίξεις ιδιαίτερα στις ανατολικές χώρες. Πουλημένοι κονδυλοφόροι αριστεροδεξιοί, προσπαθούν να μας πείσουν για τις πρωτοβουλίες των ηγεσιών, για τα «ιστορικά γεγονότα» στις χώρες του υπαρκτού - ανύπαρκτου σοσιαλισμού. Εκείνο όμως που τους λείπει είναι ακριβώς αυτό που δηλώνουν ότι κατέχουν. Η ιστορική αντίληψη. Κι αυτό γιατί με τους παχουλούς μισθούς, καθισμένοι πίσω απ' τα γραφεία και τις κάμερες, δεν δημιούργησαν ποτέ τους οι ίδιοι ιστορία. Δεν μπορούν ή δεν τους

συμφέρει να κατανοήσουν τα αίτια που οδήγησαν τις ηγεσίες αυτών των κρατών, να παραχωρήσουν κάποια ψίχουλα ελευθερίας στους λαούς τους. Η αποτυχία του υπαρκτού - ανύπαρκτου σοσιαλισμού, χρησιμοποιείται απ' τους προπαγανδιστές της Δύσης για την απάλειψη του επαναστατικού οράματος. Τα ΚΚ αλλάζουν όνομα. Λες και κανείς μας πίστεψε ποτέ, ότι είχαν καμιά σχέση με τον κομμουνισμό. Ο ίδιος ο μεγάλος πατερούλης Γκορμπατσόφ, αυτός ο ταχυδακτυλουργός της εξουσίας δηλώνει ξενδιάντροπα δια μέσου του υπουργού του προς τη Δύση: «δεν επιτρέπουμε εξαγωγή του καπιταλισμού στις χώρες μας κι' εμείς σ' αντάλλαγμα θα σταματήσουμε την εξαγωγή της επανάστασης». Πρέπει να του αναγνωριστεί μια ιδιαίτερη ικανότητα στην ψευδολογία. Πιάνοντας τα μηνύματα του ξεσπάσματος μιας βίαιας εξέγερσης στην επικράτεια του, άρχισε να δίνει λίγα για να μη τα χάσει όλα. Οι εργάτες όμως θα φτύνουν μεθαύριο πάνω απ' τον τάφο του, όπως φτύνουν στον τάφο του Στάλιν. Οι ηγεσίες της Ανατολής απευθύνθηκαν στους συναδέλφους της Δύσης λέγοντας τους: Ας σταματήσουμε την ανταλλαγή ψεμάτων μεταξύ μας γιατί οι καρέκλες μας τρίζουν και κατά συνέπεια θα τρίζουν και οι δικές σας.

Τρέχουν τα φερέφωνα των ΚΚ της Δύσης να χειροκροτήσουν τις «ιστορικές αποφάσεις». Η γραφειοκρατική κλίκα του δικού μας ΚΚ, πιστό σκυλί της εκάστοτε ηγεσίας της ΕΣΣΔ, ανταποκρίθηκε πλήρως στο κάλεσμα ξεπερνώντας το αφεντικό της. Ο «ιστορικός συμβιβασμός» επίσημοποιείται απ' τους χτεσινούς υβριστές του. Συναίνεση ζητάει τώρα επίσημα η ηγεσία του ΚΚΕ. Εμείς της αναγνωρίζουμε ότι είναι η πιο τίμια πράξη της, γιατί λέει τώρα φανερά, κάτι που όχι μόνο είχε αποδεχτεί αλλά και είχε επιβάλει στην εργατική τάξη τόσα χρόνια. Κομμουνιστές, σοσιαλιστές, φιλελεύθεροι χορεύουν αγκαλιά κάτω απ' τους ρυθμούς της «περεστρόικα» που τους παίξει η ορχήστρα της ελληνικής αστικής τάξης.

Πού και πού παρουσιάζουν και καμιά διαφωνία, όταν ο ένας πάει να ρίξει τον άλλο στο μούσσο της εξουσιαστικής τούρτας. Εφησυχασμένοι απ' την προσωρινή ανακωχή που επέβαλαν στην εργατική τάξη αρνούνται να καταλάβουν αυτό που η ιστορία καθημερινά επιβεβαιώνει. Τα μηνύματα τα παίρνουν· κομμάτια απ' τη γραφειοκρατία που οι ίδιοι οικοδόμησαν άρχισαν να τους εγκαταλείπουν. Το ψέμα έχει ένα όριο, όπως όριο έχει και η ανοχή της εργατικής τάξης. Απέναντι λοιπόν σ' αυτά που μας ζητάτε έχουμε να αντιπαραθέσουμε το ίδιο αίτημα.

Αν ζητάτε εκσυγχρονισμό δώστε μας το παράδειγμα εσείς οι ίδιοι με την αυτοκατάργησή σας. Αν ζητάτε συναίνεση δώστε μας το παράδειγμα παραδίνοντας τα εργοστάσια στους εργάτες.

Όσοι ασχολούνται με το επαναστατικό εγχείρημα μέχρι την έσχατη συνέπεια που αυτό εγκυμονεί, οι επαναστατικές αυτοοργανωμένες ομάδες, η νεολαία που συγκρούεται με τους πραιτωριανούς σας στους δρόμους, τα πιο ριζοσπαστικοποιημένα κομμάτια της εργατικής τάξης, έχουν συνείδηση της ιστορικής τους ευθύνης να μην αφήσουν τα νέα σχέδιά σας να περάσουν. Όλες οι προσπάθειές σας να εμφανίσετε την κοινωνική επανάσταση σαν ένα μακρινό όνειρο, έχουν πέσει στο κενό.

Εμείς γνωρίζουμε ότι η κοινωνική επανάσταση, από τη φύση της είναι τόσο κοντά μας, που αν απλώσουμε τα χέρια μας θα αισθανθούμε το χάδι της.

ΡΑΒΑΣΟΛΑ

ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΗΛΠΑΠ (ΤΡΟΛΕΥ)

Το παρακάτω κείμενο κυκλοφόρησε στο Συνέδριο του ΕΚΑ.

Δυστυχώς για ακόμη μια φορά τα ίδια πάντα επαγγελματικά κομματικά φερέφωνα, άλλοτε διορισμένα από τα αστικά δικαστήρια και άλλοτε μόνο από τα κόμματα τους θα μας μεταφέρουν το καθένα χωριστά και όλα μαζί τα απατηλά κομματικά «μηνύματα» και την κομματική υποκρισία, δημαγωγία, αποπροσανατολισμό και πάνω απ' όλα την κομματική τους υστερία. Για μία ακόμη φορά θα μας μεταφέρουν εδώ το

κοινωνίας, που κομματιάζει τους εργαζόμενους με αποτέλεσμα το χτύπημα και καταστολή των ταξικών κοινωνικών αγώνων και κινημάτων. Παράλληλα δίνουμε τη μάχη ενάντια στην κομματικοποίηση και προτείνουμε άλλες μορφές οργάνωσης τέτοιες που να ενισχύουν την ανάπτυξη του ακηδεμειντού ταξικού κοινωνικού κινήματος, που να εγγυώνται την συμμετοχή και έλεγχο των συναποφάσεων, να ανεβάζουν την ταξική

της αποδιοργάνωσης του ταξικού κοινωνικού κινήματος. Όλα μαζί πια τα κόμματα μας λένε πως υπάρχει οικονομική κρίση πως τάχα είμαστε όλοι συνυπεύθυνοι, και αυτοί και τα αφεντικά τους ζητάνε από τους εργαζόμενους περισσότερη εργασία και λιγότερη αμοιβή, για να ανεβάσουν οι εκμεταλλευτές ακόμη περισσότερη τα υπερκέρδη τους και να ανταμείψουν καλλύτερα τους υπηρέτες τους τα κόμματα. Όσο για την περίφημη ιστορία των σκανδάλων, έχουμε να πούμε πως όσα μας λένε δεν γίνονται γιατί πονάνε τους κόπους του εργαζόμενου λαού, αλλά γιατί θέλουν να προστατέψουν και εκσυγχρονίσουν την καπιταλιστική κοινωνία, να κάνουν την εκμετάλλευση - καταπίεση πιο αφανή και να μας πείσουν πως δεν φταίει το σύστημα και οι θεσμοί του αλλά οι κακοί διαχειριστές του. Για μας οικονομική κρίση δεν υπάρχει και το μοναδικό σκάνδαλο είναι η ύπαρξη της κοινωνίας της εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Τη δεξιά την ξέραμε και δεν την ξεχνάμε, τη γνωρίσαμε στο πετσί μας μέσα από τη βία και τρομοκρατία του Αστυνομικού κράτους με τα βασανιστήρια, φυλακίσεις, φακελλώματα, ανεργία για πολιτικούς λόγους με τα περιβόητα χαρτιά εθνικοπροσύνης με τους Έλληνες και τα μιάσματα, με τη μαζική μετανάστευση ξεπουλώντας το πιο ζωντανό κομμάτι της κοινωνίας με στόχο το χτύπημα του ταξικού κοινωνικού κινήματος. Στη συνέχεια η δεξιά σαν Ν.Δ. μετά το 74-81 χτύπησε το εργατικό κίνημα με τα πιο βάρβαρα και ύπουλα μέσα, με μαζικές απολύσεις για πολιτικούς λόγους εκεί που πήγαινε να δημιουργηθεί κίνημα αμφισβήτησης δηλ. το πνεύμα της αυτοοργάνωσης (Εργοστασιακά Σωματεία) δυνάμωσε τους κατασταλτικούς μηχανισμούς με τα ΜΑΤ-MEA σκηνοθέτησε σκευωρίες δίκες καταδίκες κ.λπ. Από τη δεξιά όμως δεν περιμένουμε καλύτερη μεταχείριση εφόσον δηλώνει πως είναι εκφραστής της άρχουσας τάξης.

Το ΠΑΣΟΚ το γνωρίσαμε, είναι ο κύριος εκσυγχρονιστής της καπιταλιστικής κοινωνίας και ο συνεχιστής της πολιτικής της δεξιάς με σοσιαλιστική μάσκα, που ότι ήταν κακό όταν ήταν αντιπολίτευση έγινε πολύ καλό όταν έγινε κυβέρνηση, ποινικοποίησε τα ταξικά κοινωνικά δικαιώματα, εκσυγχρόνισε και συνέχισε το φακέλωμα των πολιτών με κομπιούτερ, μετέτρεψε τα χαρτιά εθνικοπροσύνης σε πασοκοπροσύνης, έκανε ιδεολογία τον απεργοσπασισμό μετονομάζοντας τους απεργοσπάστες σε ήρωες, θεσμοποιώντας το κρατικοκυβερνητικό συνδικαλισμό με διορισμένες διοικήσεις αλλάζοντας τους Καρακίτσους σε Ραυτόπουλους, έκανε νόμο στη βουλή που να απαγορεύει στους εκμεταλλευτές εργοδότες να δίνουν αυξήσεις στους εκμεταλλευόμενους εργαζόμενους, θεσμοθέτησε τη λιτότητα κατοχυρώνοντας το ρόλο του σαν μεσίτη μετατρέποντας τις αμοιβές μας σε κέρδη της άρχουσας τάξης για να πάρει και το κόμμα την ανάλογη μίζα (π.χ. στα 8 χρόνια κυβέρνηση υπογράφηκε μόνο μία οικονομική συλλογική σύμβαση), μετονόμασε τον φασιστικό νόμο άρθρο 4 σε δημοκρατικό, αυτόν που αχρηστεύει την πρωτοπορεία - πρωτοβουλία - αγωνιστικότητα για χάρη των αδρανών και καιροσκόπων απεργοσπαστών, απολύσανε προεδρεία Δ.Σ. με κομματικά κριτήρια όπως στο σωματείο οδηγών ΗΛΠΑΠ και τα κατορθώματά τους

τελειωμό δεν έχουν. Τώρα ο επί 8 χρόνια «ηγέμονας» του ΠΑΣΟΚ Παπανδρέου αφού απέκτησε δόξα, χρήμα, αυλές από τα κλεμμένα της 8χρονης λιτότητας των εργαζόμενων αναζητεί με πάθος να ξαναπάρει την εξουσία για να συνεχίσουν μετά απ' αυτόν τα παιδιά του και το συνάφι του, «σσί το βασίλειο», κάντε κάτι γι' αυτόν, λυπηθήτε τον!!

Όσο για τους σημερινούς συνασπισμένους τα γνωστά Κ.Κ. τους ξέραμε επίσημα μέχρι σήμερα για την προδοσία του λαϊκού επαναστατικού κινήματος που ονομάστηκαν λάθη, τους ξέραμε για την πολιτική ουράς στα αστικά κόμματα, για την προσπάθεια τόσων χρόνων να αποκτήσουν την εμπιστοσύνη της άρχουσας τάξης, τους ξέραμε για δασκάλους της κομματικοποίησης της κοινωνίας, τους ξέραμε για δασκάλους της μορφής οργάνωσης και λειτουργίας του επιστημονικού ιεραρχικού συγκεντρωτισμού ώστε σήμερα όλα τα κόμματα να λει-

κλίμα του θεάτρου του παραλόγου της βουλή, θα μας παρουσιάσουν όπως πάντα υποτιθέμενες συγκρούσεις για να μας αποπροσανατολίσουν από τα ταξικά μας προβλήματα και ζητήματα. Ποιος ξεχνάει τις προηγούμενες «συγκρούσεις» με αποχωρήσεις από τα συνέδρια για ταπεινές κομματικές σκοπιμότητες για να βρεθούν λίγο πιο πέρα στα κομματικά τους κέντρα αγκαλιά να αποφασίσουν και σχεδιάσουν την επόμενη πορεία, το αν και πως θα υπονομεύσουν τους ταξικούς κοινωνικούς αγώνες με διορισμένες διοικήσεις από τα κρατικά αστικά δικαστήρια, ή απευθείας από τα κόμματα «δημοκρατικά» εκλεγμένοι με κατ' εντολή ψηφοφορίες. Σε πολλές ανακοινώσεις και κείμενα έχουμε αναλύσει και καταγγείλει τον πολιτικό ρόλο, την συμπεριφορά, ιδεολογίες και πάνω απ' όλα τη μορφή οργάνωσης των κοινοβουλευτικών εξουσιαστικών κομμάτων. Ιδιαίτερα, όμως, έχουμε εξηγήσει το πολιτικό παιχνίδι των κομμάτων που αυτοαποκαλούνται προοδευτικά, φορείς και «υπερασπιστές» της εργατικής τάξης, τα λεγόμενα σοσιαλκομμουνιστικά. Έχουμε μιλήσει για την μορφή οργάνωσης που χρησιμοποιούν τα κόμματα αυτά δηλαδή τον ιεραρχικό συγκεντρωτισμό, που είναι το κλειδί εξουσίας και ελέγχου από την κορυφή στη βάση και όχι έλεγχος από τους εγκλωβισμένους και εξαπατημένους οπαδούς και ψηφοφόρους που οι ηγεσίες τους διακηρύσσουν.

Έχουμε επίσης μιλήσει για την κομματικοποίηση της εργατικής τάξης και της

συνείδηση πρωτοβουλία και υπευθυνότητα, την αντιιεραρχική, αντισυγκεντρωτική, αντιεξουσιαστική μορφή δηλαδή την ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ και συντονισμό.

Έχουμε καταγγείλει τα κόμματα και τους μηχανισμούς τους πως με την πολιτική πρακτική, λογική και μεθόδους τους αποδεικνύουν πως είναι εταιρείες μεσαζόντων μεταξύ άρχουσας και εργατικής τάξης. Για τις καταγγελίες μας αυτές δεχόμαστε τα πυρά και τη λάσπη όλων των κομματικών φερέφωνων και ιδιαίτερα των αυτοαποκαλούμενων σοσιαλ-αριστερών, πως τάχα τους αδικούμε και ισοπεδώνουμε. Αποδεικνύεται όμως περίτρανα από τη ζωή με μαθηματική ακρίβεια πως ό,τι γράφουμε και λέμε είναι πολύ λίγα με όσα συμβαίνουν γύρω μας, έτσι ώστε να μένουν γυμνοί χωρίς επιχειρήματα οι κομματάρχες έμποροι της πολιτικής. Σήμερα πια όλα τα κόμματα δεξιά κι «αριστερά» συνεργάζονται σε όλα τα επίπεδα από τα σωματεία μέχρι τη βουλή αποδεικνύοντας πως συμφώνησαν την κατάργηση της πάλης των τάξεων, πως δεν υπάρχουν πια πλούσιοι και φτωχοί φτιάχνοντας το νέο δόγμα της συνεργασίας των τάξεων για να πάει μπροστά η «εθνική οικονομία».

Μας ξεκαθαρίζουν λοιπόν τώρα και οι συνασπισμένοι πως μετά από την δετή διαχείριση του ΠΑΣΟΚ ήρθε η σειρά τους να διαχειριστούν την οικονομία της κοινωνίας των εκμεταλλευτών - καταπιεστών, προσπαθώντας με πάθος να πείσουν την άρχουσα τάξη, πως θα είναι άξιοι της αποστολής

τουργούν με το ίδιο μοντέλο, τους ξέραμε για τα καπελώματα των κοινωνικών ταξικών αγώνων και τα υποτελή παζάρια με την άρχουσα τάξη, ερήμην των εργαζομένων, τους ξέραμε και για τη συναινεσή τους στην ποινικοποίηση των ταξικών κοινωνικών δικαιωμάτων. Ενώ τους ξέραμε για όλα αυτά που εμείς έχουμε αναλύσει και καταγγείλει, τώρα τους ζούμε στον καινούργιο τους ρόλο, του διαχειριστή των συμφερόντων της άρχουσας τάξης, πασχίζοντας να αποδείξουν σ' αυτήν τι έκανε τόσα χρόνια που τους είχε μακριά της και προσπαθούν να πείσουν τους εργαζόμενους πως αυτό που φταίει δεν είναι η ταξική κοινωνία αλλά η κακή διαχείριση και οι εργαζόμενοι που συντηρούν ακόμη τέτοιου είδους συγχίσεις για ΑΤΑΞΙΚΗ κοινωνία και είναι καιρός να αποβάλουν τέτοιες παιδικές αρρώστιες και προτείνουν περισσότερη παραγωγικότητα και περισσότερη λιτότητα.

Σήμερα ο Συνασπισμός που μύρισε Κυβερνητική εξουσία ξέχασε ακόμη κι αυτά που είχε σαν κυρίαρχα συνθήματα μετά το '74, όπως Εκλογικός νόμος και απαντά στα ερωτήματα των οπαδών που όπως ακριβώς απαντούσαν τα υπόλοιπα εξουσιαστικά κόμματα. Π.χ. το ΠΑΣΟΚ αντί να υλοποιήσει το πρόγραμμά του απαντούσε: Τι έκανε η δεξιά; Ο Συνασπισμός απαντούσε: Τι έκανε το ΠΑΣΟΚ; Καμαρώστε φερεγγυότη-

«ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΦΙΣΣΟΚΑΘΑΡΣΗ»
«ΓΙΑ ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΑΘΗΝΑ»
«ΣΥΜΦΩΝΗΣΑΝ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ: ΗΠΙΟ
ΚΛΙΜΑ ΧΩΡΙΣ ΡΥΠΑΝΣΗ»

Τίτλοι που αναγράφονται στον ημερήσιο και εβδομαδιαίο αστικό τύπο, φανερώνοντας τις «άγιες» διαθέσεις κομμάτων και δήμου απέναντι σε αφίσσες, αεροπανώ, «graffiti», συνθήματα σε τοίχους. Στο όνομα της «καθαρής πόλης», μέσα από διακομματικές επιτροπές, συμ-

βίαιη τακτική του κράτους, όχι μόνο δεν περιθωριοποίησε τους κοινωνικο-πολιτικούς χώρους που υφίσταντο την επίθεση, αλλά τους έφερε δυναμικά στο προσκήνιο, δημιουργώντας και στο κοινωνικό σύνολο μια θετική εικόνα και μια «ευαισθητοποίηση» για τα ελάχιστα ή καθόλου περιθώρια έκφρασης που έχουνε κάποιοι. Το αντίθετο όμως συμβαίνει τώρα, που τον κρατικό μηχανισμό με τις νομικές διατάξεις και την αστυνομία, τον αντικατέστησαν αποφάσεις του Δ.Α. και τους μπάτσους, εργάτες (είναι φανερό ότι δεν μπορείς να κάνεις συγκεντρωμένη διαμαρτυρία ενάντια στην «εργατική καταστολή»). Η τακτική αυτή απ' την πλευρά του δήμου, δημιουργεί όρους αναποτελεσματικότητας για τις μικρές πολιτικές ομάδες και οργανώσεις, επειδή ο χρόνος παραμονής των αφισσών τους ελαχιστοποιείται, με αποτέλεσμα να χάνεται η λειτουργικότητά τους.

Αυτού του είδους η κρατική μεθόδευση επιχειρεί στροφή σε σχέση με το παρελθόν. Δεν ποινικοποιεί την αφισσοκόληση αλλά την καταστέλλει ήπια, στο όνομα της «κα-

θαρής πόλης». Η λογική της «όμορφης πόλης», μπορεί να ενταχθεί μόνο στην προσπάθεια ανάπτυξης κερδοφόρων τομέων για τους αστούς, όπως είναι ο τουρισμός, αφού η αντίληψη αυτή μπορεί να λειτουργήσει μόνο σε μια πρώτη, εξωτερική επαφή με την πόλη και όχι σε μια συνεχόμενη, καθημερινή, σαν κι αυτή που έχουν όσοι ζουν και εργάζονται στην Αθήνα, αντιλαμβανόμενοι την καθημερινή μιζέρια και εξαθλίωση. Απέναντι σε όλα αυτά, η αφίσσα μόνο ακαλαίσθητη δεν είναι. Πέρα απ' το ότι λειτουργεί σαν φορέας μηνυμάτων και επικοινωνίας, είναι αντικείμενο ακόμα και συλλογής και κοσμεύει πολλά σπίτια ανθρώπων κάθε ηλικίας.

Στα πλαίσια αυτά, η «ευαισθησία» τους για την αφίσσα δεν μας πείθει. Και ο Δ.Α. και οι κομματικοί μηχανισμοί, μέσα απ' αυτήν την απόφαση προσβλέπουν σε μια οικονομική αλλά και πολιτική υπεραξία. Ο Δ.Α. μπορεί να αποφάσισε το κατέβασμα αφισσών απ' τους τοίχους (και όχι μόνο), αλλά διαθέτει για ενοικίαση, έναντι «υψηλού αντιτίμου», τεράστια ταμπλώ για γιγαντοα-

κά δικό τους για κάποιες ημέρες και γιατί κυρίως με τη δύναμη του μεγέθους της και την επιβλητικότητά της, επηρεάζει και καθοδηγεί περισσότερο κοινωνικές συμπεριφορές, επιθυμίες και ανάγκες, με σκοπό την εκμετάλλευση και την αξιοποίησή τους προς όφελος της άρχουσας τάξης.

Σημαντικό σ' αυτή την περίπτωση είναι και το γεγονός, ότι η αφίσσα δεν αποτελεί πρωταρχικό μέσο δημοσιοποίησης των απόψεων των κομμάτων, αφού έχουν στη διάθεσή τους κεντρικά και συνοικιακά γραφεία που λειτουργούν σαν χώροι πληροφόρησης και προπαγάνδας, επιπλέον τους κρατικούς τηλεοπτικούς και ραδιοφωνικούς σταθμούς, την «ελεύθερη» ραδιοφωνία, τον αστικό τύπο, άφθονο έντυπο υλικό με τη μορφή προκηρύξεων, περιοδικών, φυλλαδίων ενημέρωσης κ.ά.

Φανερό λοιπόν, ότι η αφίσσα είναι σημαντικό όργανο παρέμβασης για κείνες τις κοινωνικο-πολιτικές ομάδες ή οργανώσεις, που απ' τη μια τα οικονομικά τους είναι περιορισμένα αφού δεν ενισχύονται απ' το κράτος αλλά αυτοχρηματοδοτούνται, κι

ΓΙΑ ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΑΘΗΝΑ!...

Συμφώνησαν τα κόμματα: Ηπιο κλίμα, χωρίς ρύπανση

φαινόουν όλοι (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ, Συνασπισμός, Οικολόγοι-Εναλλακτικοί, Αριστερή Πρωτοβουλία), «να εφαρμόσουν οι δήμοι και οι κοινότητες κάθε ...νόμιμο μέτρο, προκειμένου να προστατεύσουν το περιβάλλον απ' τη ρύπανση» (όπου «νόμιμο μέτρο» βλέπε κατέβασμα αεροπανώ, καθαρισμό τοίχων από αφίσσες και συνθήματα).

Η τακτική αυτή του δήμου και των κομμάτων διακρίνεται για το «νέο» της μεθοδολογίας της. Για πρώτη φορά η δίωξη της αφίσσας δεν είναι ούτε ποινική, ούτε γίνεται με τη βία, όπως πολλές φορές στο παρελθόν, επέμβαση της αστυνομίας. Ο μόνος που επεμβαίνει τώρα είναι ο Δήμος Αθηναίων (Δ.Α.) με τα ειδικά συνεργεία του και τους εργάτες, που κάνοντας περιπολία σε κεντρικούς και συνοικιακούς δρόμους, κατεβάζουν οποιαδήποτε αφίσσα δεν είναι πάνω στα —ελάχιστα για την έκταση της πόλης— ειδικά ταμπλώ (αυτές που είναι στο ταμπλώ τις «αναλαμβάνουν» τα επαγγελματικά συνεργεία αφισσοκόλησης διαφημιστικών εταιρειών και κομμάτων).

Η επιλογή απ' την πλευρά των κρατικών μηχανισμών της μεθόδου αυτής δεν είναι τυχαίο γεγονός, αλλά πηγάζει από ένα συγκεκριμένο σκεπτικό και εντάσσεται σ' ένα συνολικότερο σχεδιασμό. Είναι διαπιστωμένο ότι κάθε βίαιη ενέργεια απ' την πλευρά του κράτους (είτε αυτή είναι χτύπημα διαδήλωσης, είτε σκευωρία σε κοινωνικούς αγωνιστές ή οποιαδήποτε άλλη), δημιουργεί κοινωνικές αντιστάσεις, που συσπειρώνονται με αφορμή αυτή την ενέργεια, προκειμένου να απαντήσουν με τους δικούς τους δυναμικούς και όχι ηττοπαθείς τρόπους. Ακόμα και σε σχέση με την αφίσσα, το παρελθόν έχει δείξει ότι η προηγούμενη

θαρής πόλης» και της «προστασίας του περιβάλλοντος», στοχεύοντας στη δημιουργία κοινής γνώμης και κοινωνικού συναισθήματος, θετικού στο να αποδεχτεί αργότερα νόμος που να ποινικοποιεί την αφίσσα, βλέποντάς τον ως λειτουργικό στην κατεύθυνση της «μη-ρύπανσης» και μηδενίζοντας μ' αυτό τον τρόπο κάθε «κοινωνική ευαισθησία».

Αν θέλουμε να δούμε την αρχή αυτής της «ήπιας» —αλλά πιο επικίνδυνης από κάθε άλλης— τακτικής, θα τη δούμε στα Πανεπιστήμια, όπου πέρασε μέσα από αποφάσεις Δ.Σ. —σχεδόν ομόφωνα απ' όλες τις παρατάξεις πλην των Αριστερών Συσπειρώσεων— οι οποίες και περιφρουρήθηκαν από επιτροπές των ίδιων των φοιτητών (!). Το «καθαρό πανεπιστήμιο» ήταν και εδώ το σημείο συμφωνίας των κομματικών - φοιτητικών παρατάξεων.

Αυτή όμως η όψιμη οικολογική ευαισθησία εκ μέρους όλων των κομματικών μηχανισμών και η συμφωνία τους με αφετηρία αυτό το σημείο, αν μη τι άλλο, είναι αντιφατική με τον ίδιο της τον εαυτό. Καθημερινά το νέφος, ως συνέπεια του συγκεντρωτικού μοντέλου βιομηχανοποίησης της Ελλάδας, σαν του πιο προσοδοφόρου για τους καπιταλιστές, στέλνει ανθρώπους στα νοσοκομεία δημιουργώντας τους χρόνιες παθήσεις, η θάλασσα της Αττικής γεμίζει από βιομηχανικά απόβλητα, ο θόρυβος στην Αθήνα είναι μόνιμο άγχος για όλους, οι σωροί των σκουπιδιών στα πεζοδρόμια. Όσο για την «προσπάθεια για μια όμορφη Αθήνα», τί έχουν να πουν για το γκριζό χρώμα της πόλης με τα ψηλά και μουντά κτίρια, την ρυμοτομία, το τσιμέντο, την έλλειψη πράσινου; Συνθήκες που δημιουργήθηκαν απ' τη μορφή της παραγωγικής διαδικασίας, η οποία στηρίζεται στην εξαγωγή υπεραξίας και στη συσσώρευση κέρδους για

αφίσσες, τα οποία παραχωρούνται στον ενοικιαστή για περιορισμένο αριθμό ημερών. Είναι βέβαια φανερό, ότι ο ενοικιαστής είναι συνήθως κόμμα ή διαφημιστική εταιρεία, ώστε να μπορεί να καταβάλλει μεγάλο ποσό μόνο για την ενοικίαση του χώρου. Να λοιπόν που ο Δ.Α. αξιοποιεί ένα ακόμα τομέα κέρδους (την αφισσοκόληση), που μέχρι προ τίνος έμεινε «ανεκμετάλλευτος» γι' αυτόν.

απ' την άλλη, αποκλείονται απ' τα μέσα Μαζικής Επικοινωνίας, λόγω της «αντιθετικότητας» του λόγου της. Πριν δούμε τι σημαίνει αυτή η «αντιθετικότητα», πρέπει να πούμε ότι ακόμα και η αυτοχρηματοδότηση είναι αρκετές φορές απόρροια πολιτικού σκεπτικού: κύρια της αυτοοργάνωσης, λογικής που βαίνει σε αντίθεση με το συγκεντρωτισμό, τη γραφειοκρατία, τον έλεγχο της βάσης απ' την κορυφή, δομές που

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ

4. ΑΠ 1241/76. [Γεώ. Καραμανλή]

«Αστυνομική διάταξις απαγορεύουσα την διά γραφής λέξεων, φράσεων κλπ. ρύπανσιν τοίχων ή άλλων επιφανειών, χωρίς ν' αποκλείη γενικώς και απολύτως άλλους τρόπους έκφρασης, δέν άναιρεί τδ ύπό τού άρθρ. 14 Σ)τος προστατευόμενον δικαίωμα τού πολίτου πρδς έλευθέραν έκφρασιν και διάδοσιν τών στοχασμών του...»

Αί διά νόμου εξουσιοδοτημένοι αστυνομικοί άρχαι δύνανται δι' αστυνομικών διατάξεων νά θεσπίσουν περιορισμούς,

Εξ άλλου εκ τού άρθρ. 106 του Ν.Δ. 3365/1955 περί κώδικος Σώματος Έλληνικής Χωροφυλακής προκύπτει ότι οι έπιφορτισμένοι τήν άσκησης τής άστυνομίας άξιωματικοί τής Χωρ/κής (διοικητάι διοικήσεως ή ύποδιοικήσεως) έχουσι τδ δικαίωμα και τδ καθήκον νά εκδίδωσιν άστυνομικάς διατάξεις έντός τών όρίων τού νόμου, δι' ών νά λαμβάνωνται προληπτικά μέτρα τήρήσεως τής τάξεως, άσφαλείας, κοινής ησυχίας, τής δημόσιας υγείας, προστασίας προσώπων, και τών περιουσιών αυτών.

ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ

Με όλα τα νόμιμα μέσα ο Δήμος θα προστατεύσει αυτό που με πολύ κόπο και πολύ χρήμα πέτυχε. Να απαλλάξει την Αθήνα από την αφισσορύπανση.

Όλοι, έχουμε υποχρέωση και ιδιαίτερα οι φορείς να σεβαστούν αυτό που όλοι θεωρούμε βασικό αγαθό: την καθαριότητα και ευπρέπεια της πόλης. Για όλους ανεξαιρέτως

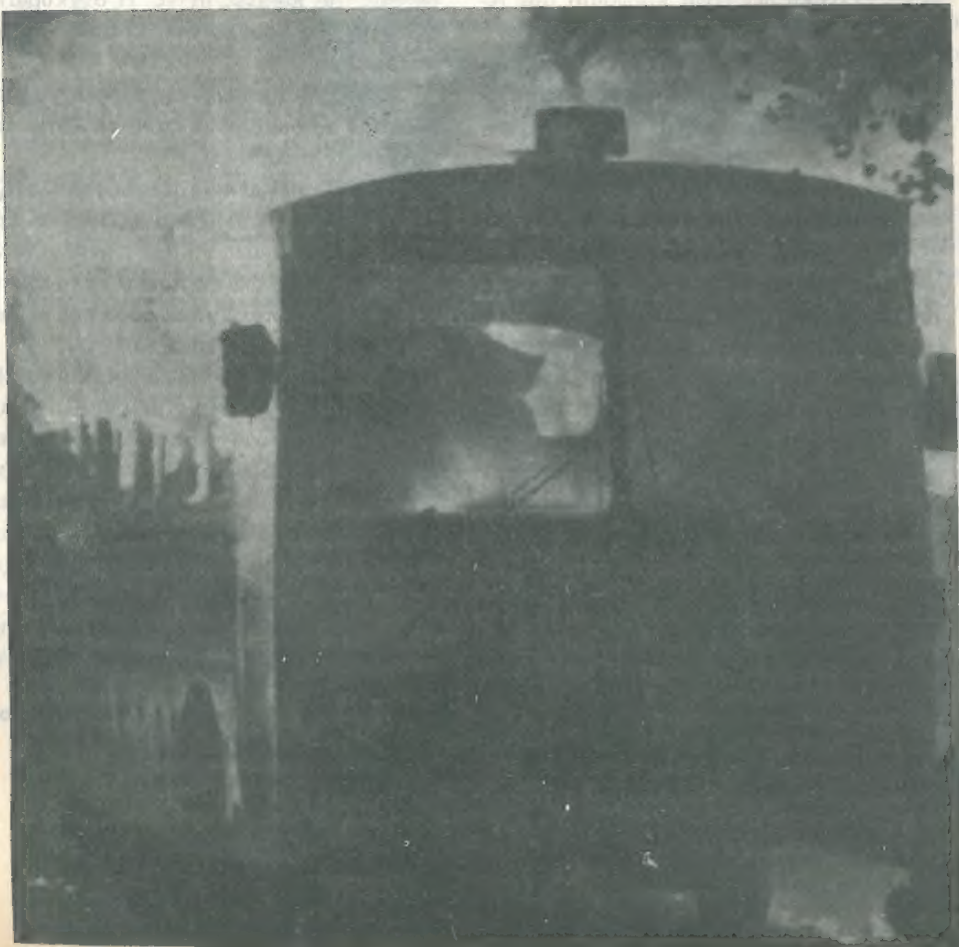
[Απο φυλλάδιο του Δ. Αθηναίων]

Απ' την άλλη τα κόμματα αποδέχονται μια τέτοια απόφαση, αφού και χρήματα μπορούν εύκολα να διαθέσουν μιας και επιδοτούνται απ' το κράτος και τους «οπαδούς» τους και η γιγαντοαφίσσα επιπλέον και τους εξασφαλίζει ένα χώρο αποκλειστι-

εκείνους που αφισσορυπαίνουν, ο Δήμος υποβάλει και θα συνεχίσει να υποβάλει αγωγές. Για το θέμα της αποφυγής της αφισσορύπανσης ο Δήμος συνεργάστηκε και θα συνεργάζεται με τους φορείς, πολ. νεολαίες, κόμματα, συνδικαλιστικές οργανώσεις, όχι μόνο για την αποφυγή της αφισσορύπανσης αλλά και για να γίνει συνείδηση σε όλους αυτή η ανάγκη.

στηρίζουν τον καταπιεστικό κρατικό μηχανισμό. Οποιαδήποτε άποψη βάσει σε αμφισβήτηση τις δομές του υπάρχοντος εκμεταλλευτικού συστήματος και ξεφεύγει απ'

ΕΑΝΑ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Τριήμερος εορτασμός. Μια καθιερωμένη πλέον φέεστα. Το σκηνικό επαναλήφθηκε για μια ακόμα φορά. Οι «επίσημοι» ήρθαν και κατέθεσαν όπως το συνηθίζουν κάθε χρόνο, τα στεφάνια τους, αποτίοντας «φόρο τιμής» στα θύματα της εξέγερσης, στα θύματα της κρατικής κυριαρχίας και της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, που αυτοί υπηρετούν. Επαναλήφθηκε το έθιμο που έχει τις ρίζες του στη μαφία. Να καταθέτουν δηλαδή οι θύτες στεφάνι στα θύματά τους.

Στην προκειμένη περίπτωση το τελετουργικό έχει ακόμα πιο σοβαρές προεκτάσεις. Οι θύτες και οι εκπρόσωποί τους αφού κατόρθωσαν να κόψουν και να ράψουν στα μέτρα τους το περιεχόμενο της εξέγερσης αναβαπτίζονται κάθε χρόνο αποκτώντας την αίγλη που χρειάζονται για να συνεχίσουν το χειραγωγικό τους ρόλο.

Ο μεγάλος απόν και σ' αυτό το triήμερο ήταν οι εκμεταλλεζόμενοι. Αυτοί που στην κορύφωση της ταξικής τους αντίθεσης στην κυριαρχία και την εκμετάλλευση σύνθεσαν την εξέγερση κάνοντας μέσα από την αυθόρμητη δράση τους τα θεμέλια του κράτους και του κεφάλαιου να τρίζουν επικίνδυνα. Αυτοί που αντιτάχθηκαν στις μεθοδεύσεις των κομμάτων και των πολιτικών τηδων, αρνήθηκαν να δώσουν την κοινωνική τους συναίνεση στα μέτρα της φιλελευθεροποίησης, της δικτατορίας κάνοντας μ' αυτόν τον τρόπο απραγματοποίητη την υλοποίηση της πολιτικής συναίνεσης, που μαγειρευόταν στα παρασκήνια.

Τόσο στο triήμερο όσο και στη διάρκεια της πορείας η συμμετοχή του κόσμου ήταν λιγότερη από κάθε άλλη χρονιά. Η καθιερωμένη πορεία αποτελούνταν από οργανωμένες ομάδες κομμάτων και οργανώσεων.

Ποια αντισυναινετική πολιτική;

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ του triημέρου και της πορείας αναλήφθηκε εργολαβικά, όπως συνηθίζεται όλα τα χρόνια από την ΕΦΕΕ, ή καλύτερα από την πλειοψηφία του Κ.Σ. της.

Το πλαίσιο που καθορίστηκε εμφανίστηκε σαν «αντισυναινετικό» και ενάντια στην «ομοψυχία». Αυτό το πλαίσιο επεδίωκε να προβάλει μια αντίθεση κύρια στο Συνασπισμό και κατά δεύτερο λόγο στα υπόλοιπα κόμματα.

Όμως αυτές οι γενικές αναφορές και η έντονα αριστερή φρασεολογία βρέθηκαν σε αντίθεση με την ίδια την πρακτική. Ο χειραγωγικός τρόπος προσέγγισης και η «εκ των άνω» προσπάθεια προώθησης μιας πολιτικής αντίληψης και πρακτικής βρίσκε-

ται σαφώς εναρμονισμένος με την οικειοποίηση του χώρου του Πολυτεχνείου για εξαγωγή πολιτικής υπεραξίας.

Η «αντισυναινετική» πρακτική ακολούθησε έναν περιθωριοποιημένο δρόμο και επιχειρήθηκε να στηθεί σε πολιτικό επίπεδο περιφρονώντας το γεγονός ότι το σπάσιμο της οποιας πολιτικής συναίνεσης δημιουργείται από την ανάπτυξη κοινωνικών αντισυναινετικών δραστηριοτήτων και όχι από την στείρα αντιπαράθεση σε φραστικό - πολιτικό επίπεδο.

Γιατί πού μπορεί να σταθεί η αντισυναινετική στάση όταν αφήνονται να κατατεθούν στεφάνια από τους πολιτικούς που κερδοσκοπούν πάνω στον αγώνα του Πολυτεχνείου;

Ποιο είναι το ριζοσπαστικό περιεχόμενο της επετείου όταν αυτό εξαντλείται στο πολυτεχνείο και τους γύρω δρόμους;

Πώς μπορεί να έχει σχέση η «αποκατάσταση του νοήματος της εξέγερσης» με την τετριμμένη κατάθεση στεφανιών, τα σουβλάκια και τις ομιλίες «εκπροσώπων» που ο καθένας από τη σκοπιά του προσπαθεί να δώσει το δικό του περιεχόμενο;

Από πού και ως πού όλα αυτά συμβάλλουν στην απελευθέρωση της κοινωνικής πρακτικής και συνείδησης;

Το «καινούριο» που θέλησε να παρουσιαστεί φέτος και ενδεχομένως να συνδεθεί με αντισυναινετικές πρακτικές ήταν η συγκέντρωση έξω από την Αμερικάνικη Βάση του Ελληνικού. Αυτή η πρακτική κινήθηκε πίσω από ένα αίτημα ζυμωμένο σε αριστερές συνειδήσεις (ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ7, επιχειρώντας να παρουσιαστεί σαν πιο μαχητική.

Η απεύθυνση δείχνει και τη σκοπιμότητα που κρυβόταν πίσω της: Να αποχτηθεί μια πολιτική υπεραξία έναντι κύρια του Συνασπισμού και να παρουσιασθεί μια συνέπεια σε πεπαλαιωμένα αντιιμπεριαλιστικά προτάγματα της Αριστεράς.

Φυσικά, τόσο το κάψιμο της Αμερικανικής σημαίας όσο και το σπάσιμο της αλυσίδας των μπάτσων συνδυάστηκε με την

...επίδοση ψηφίσματος στον έλληνα διοικητή της βάσης!!!

Καμιά αντίδραση ουσιαστικού περιεχομένου μετά την επέμβαση των ΜΑΤ και τον τραυματισμό διαδηλωτών. Μόνο φραστικές καταγγελίες και ακίνδυνες πορείες.

Το «αντισυναινετικό» πλαίσιο εξαντλήθηκε στη βάση των ΗΠΑ αναμένοντας την προβολή του από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Έτσι και φέτος για μια ακόμα φορά αποδείχθηκε πως ο γιορτασμός του Πολυτεχνείου αποτελεί ένα μόνιμο έδαφος για την αποκομιδή πολιτικών οφελειμάτων. Αναδείχθηκε μάλιστα ο προσφιλής τρόπος παραπλάνησης που δεν είναι άλλος από το να σερβίρεται ξαναζεσταμένο φαγητό, στην ίδια παλιά κουζίνα με ίχνη φρέσκιας γαρνιτούρας.

Μιας γαρνιτούρας που αποτελείται από παχειά λόγια για να προσελκύσει πελάτες (για τη συγκρότηση του νέου φορέα της αριστεράς) και να στήσει πολιτικές συμμαχίες ανάμεσα σε διάφορες παρατάξεις, ενώ πίσω της κρύβει την μόχα αιτημάτων που μόνο σαν βαλβίδες αποσυμπίεσης των κοινωνικών αντιδράσεων λειτουργούν (35ωρη εργασία, Απλή Αναλογική, 12μηνη θητεία κ.ά.).

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '89,
ΜΙΑ ΑΠ' ΤΑ ΙΔΙΑ, ΛΟΙΠΟΝ

Η αναρχική παρουσία

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ παρουσία στο triήμερο είχε σαν κύρια κατεύθυνση την προσπάθεια μιας παρέμβασης και αντί-κίνησης στο καθιερωμένο πανηγύρι.

Με πλαίσιο τα συνθήματα «ΚΑΜΜΙΑ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΜΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ» και «ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ» υπήρξε μια συνεχής παρουσία με τη διανομή προκηρύξεων, αφισσοκόλλησης και την ανάγνωση κειμένων που πρόβαλλαν την μη συμμετοχή στο πανηγύρι του Πολυτεχνείου και την άρνηση του χειραγωγικού - αποπροσανατολιστικού ρόλου του εορτασμού.

Για την Πέμπτη 16/11 στις 4 μ.μ. είχε προγραμματιστεί συγκέντρωση της «Πρωτοβουλίας Αναρχικών Ομάδων» στην γωνία Μπότση και Στουρνάρα όπου είναι αναρτηθεί από την προηγούμενη μέρα πανώ.

Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε έχοντας αντικαταστατικό περιεχόμενο και στις 4.30 μ.μ. κλείστηκε η Στουρνάρα. Ακολούθως κλείστηκε η Πατησίων και αποφασίστηκε πορεία από την Πατησίων μέσω Ομονοίας - Σταδίου - Προπυλαίων με τελική κατάληξη το Πολυτεχνείο. Με συνθήματα ενάντια στην καταστολή η πορεία σταμάτησε στα Προπύλαια όπου υπήρχε συγκέντρωση διαμαρτυρίας της ΕΦΕΕ, με αφορμή την επίθεση των ΜΑΤ στο Ελληνικό.

Τα συνθήματα που φωνάζονταν σ' όλη τη διάρκεια ήταν: «ΜΠΑΤΣΟΙ - ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ - ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ», «ΙΔΙΑ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ», «ΙΔΙΑ Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΔΕΞΙΑ ΚΙ ΑΡΙΣΤΕΡΗ», «ΕΡΓΑΤΕΣ, ΑΓΡΟΤΕΣ, ΦΑΝΤΑΡΟΙ, ΦΟΙΤΗΤΕΣ, ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ», «ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ», «Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΙΑ ΜΕΡΑ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΔΕΝ ΘΑΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ», «ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΔΕΝ ΗΤΑΝΕ ΓΙΟΡΤΗ, ΗΤΑΝΕ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗ ΤΑΣΙΚΗ», «ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ-ΡΩΣΟΙ ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ» κ.ά.

Στη συνέχεια η πορεία κατευθύνθηκε στο Πολυτεχνείο, ενώ προηγήθηκε η πορεία της ΕΦΕΕ που περιχαράκώθηκε σε αλυσίδες από φόβο μη χαθεί το κοπάδι. Μετά το τέλος της πορείας των αναρχικών εντοπίστηκαν άτομα των ΜΕΑ στη στοά του θεάτρου ΑΛΦΑ με αποτέλεσμα να γίνει επί-

θεση εναντίον τους, σαν μια έμπραχτη απάντηση ενάντια στην καταστολή. Επέμβηκαν διμοιρίες των ΜΑΤ ρίχνοντας δακρυγόνα και στήθηκαν οδοφράγματα.

Η ΕΦΕΕ μπροστά στον κίνδυνο να χαλάσει το Πανηγύρι... διαπραγματεύθηκε με τα ΜΑΤ την αποχώρησή τους.

Η ΕΑΣ που ένοιωσε το φόβο της ανατροπής του πλαισίου της «ταξικής σύγκρουσης», που με συνέπεια αναπτύσσει στις τελευταίες εκλογικές αναμετρήσεις, έσπευσε να καταγγείλει το γεγονός.

Η συγκέντρωση, η πορεία της Πέμπτης 16/11 και η triήμερη παρουσία αποτέλεσαν μια θετική, αν και αναμφισβήτητη μικρή, προσπάθεια παρέμβασης στην πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα με αφορμή το Πολυτεχνείο.

Η έκφραση ενός συνολικού αναρχικού πολιτικού λόγου (πολιτικού πάντα με την έννοια της συμμετοχής στον κοινωνικό ανταγωνισμό) κρίνεται όλο και πιο απαραίτητη εξαιτίας του γεγονότος της παρατεταμένης απουσίας οργανωμένης, συνεχόμενης και με συνέπεια πολιτικής και κοινωνικής πρακτικής.

Η υπάρχουσα έλλειψη έκφρασης ενός αναρχικού λόγου και πρακτικής συντέλε-

σε στην αδυναμία μιας ολοκληρωμένης παρουσίας και στο τριήμερο. Μια τέτοια δυνατότητα όμως προϋποθέτει μια συγκρότηση και παρέμβαση στους κοινωνικούς χώρους. Αυτή εκτός των άλλων, είναι μια σημαντική έλλειψη που τονίζει και την κάθε φορά αναδεικνυόμενη αδυναμία. Το τριήμερο είναι μια ακόμη αφορμή για να ξανατονιστεί.

Η ουρά της πορείας

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ της καθιερωμένης πορείας - παρέλασης για το Πολυτεχνείο βρέθηκε ένας αριθμός ατόμων που ο υπουργός Δημοσίας Καταστολής χαρακτήρισε σαν «άτομα που δεν ανήκουν πουθενά και ονομάζουν τον εαυτό τους αναρχικούς».

Αυτή η ουρά της πορείας δημιούργησε ιδιαίτερα έντονα γεγονότα. Από την πρώτη στιγμή και με συνθήματα όπως «**ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ**», επιτέθηκαν στο Υπουργείο εσωτερικών με μολότωφ, έκαψαν μια κλούβα των μπάτσων, έβαλαν φωτιά στο MINION, κατάστρεψαν εκλογικά κέντρα της ΝΔ, έσπασαν και έβαλαν φωτιά σε τράπεζες και επιχείρησαν να επιτεθούν στην Βουλή με μολότωφ ενώ αντιμετώπισαν δυναμικά διμοιρίες των ΜΑΤ.

Αυτά τα έντονα γεγονότα σαφώς μπορούν να συγκριθούν κάπως με τα γεγονότα του Πολυτεχνείου του '85 μετά τη δολοφονία του εξεγερμένου 15χρονου νεολαίου Καλτεζά από τον μπάτσο Μελίστα.

Όμως δεν είναι οικειοποίησιμα από κανένα. Γιατί η ουρά της πορείας δεν αποτέλεσε ένα οργανωμένο μπλοκ. Εκεί βρέθηκαν νεολαίοι και αναρχικοί, με ένα κοινό λόγο: την αντίθεσή τους στο Κράτος και το Κεφάλαιο, στην κυριαρχία και την εκμετάλλευση. Ο καθένας είχε μια οπτική με την υποκειμενική ή την αντικειμενική της υπόσταση. Όλοι μαζί όμως αποτέλεσαν μια σύνθεση, που ξεκινούσε από τη διαπίστωση ότι «**ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΔΕΝ ΗΤΑΝΕ ΓΙΟΡΤΗ**». Αυτή η σύνθεση έκφρασε μια δυναμική που εκ των πραγμάτων δεν θα μπορούσε να γίνει αντιληπτή άμεσα.

Αυτή η ουρά της πορείας παρότι ανοργάνωτη μπόρεσε να δώσει αυθόρμητα ένα στίγμα. Ξεπέρασε την αυθόρμητη και αδιάκριτη αντίθεση (με μόνη ίσως εξαίρεση το επεισόδιο στη Στουρνάρα πολύ μετά το τέλος της πορείας) που συνίστατο στο αδιάκριτο σπάσιμο βιτρίνων και μπόρεσε να την συγκεκριμενοποιήσει σε σύμβολα και εκ-

φραστές του κράτους και του κεφάλαιου. Παρόλη την ψευδολογία των μέσων ενημέρωσης για πολλαπλές σπασμένες βιτρίνες στην Πατησίων, που θέλησε να αναστήσει μια πεθαμένη στην συγκεκριμένη περίπτωση προπαγάνδα, η πραγματικότητα ήταν άλλη.

Η αντίθεση προς την κυριαρχία και την εκμετάλλευση δεν είναι προνόμιο των Αναρχικών αλλά των εκμεταλλευόμενων.

Οι αναρχικοί απλά την έχουν συνειδητά. Αυτή η συνειδητότητα μπορεί να αποτελέσει τον πυροδότη για την έμπραχτη γενίκευση της Αντίθεσης.

Όσοι μαζεύονται (πάντα νεολαίοι στην πλειοψηφία τους) στις πορείες του Πολυτεχνείου με σκοπό να εκφράσουν την αντίθεσή τους, βρίσκουν σαν τρόπο έκφρασής τους την άμεση άγρια δράση. Προσπαθούν να μετατρέψουν την καταστροφή της χαράς που πραγματοποιεί το κοινωνικό σύστημα, σε χαρά της καταστροφής. Όσο υποκειμενικά κι αν εκδηλώνεται η αντίθεση πίσω της κρύβει την αντικειμενική πραγματικότητα.

Φυσικά τα γεγονότα που δημιούργησε η ουρά της πορείας δεν μπορούν να αποτελέσουν την απαρχή μιας ανοδικής ανάπτυξης εξεγερτικών - συγκρουσιακών κοινωνικών και πολιτικών αγώνων. Αυτό είναι και το κόστος της αυθόρμητης δράσης που μένει στον εαυτό της.

Οι αναρχικοί παρότι θεωρούν σημαντική την ύπαρξη της συνειδητής και οργανω-

μένης κοινωνικής και πολιτικής δράσης δεν στέκονται αρνητικά στην αυθόρμητη και αυτόνομη πρωτοβουλία.

Όπως αναγνωρίζουν και αποδέχονται την ένταση και την υπερβολική κατεύθυνση τέτοιων γεγονότων το ίδιο κατανοούν και πόσο εύκολα μπορούν να ατονήσουν και να οδηγήσουν σε κατασταλτικές μεθοδεύσεις και πιθανές ήττες. Η συγκυριακή επιτυχία δεν προϋποθέτει καμμία διαρκή κατάσταση.

Τέλος για την ουρά της πορείας θα μπορούσαμε να θυμίσουμε ξανά τα λόγια του Καρδινάλιου του Ρετζ

...«Γνωρίζω πως δεν τους υπολογίζετε γιατί η Αυλή είναι οπλισμένη. Σας ικετεύω όμως να μου επιτρέψετε να σας αναφέρω ότι πρέπει να τους υπολογίζετε πολύ, κάθε φορά που οι ίδιοι θεωρούν πως είναι το ΠΑΝ».

Να σε ποιο ακριβώς σημείο βρίσκονται: Κι αυτοί αρχίζουν να μην υπολογίζουν τα στρατεύματά σας γιατί το κακό είναι ότι η δύναμη τους υπάρχει μέσα στη φαντασία τους και μπορεί να ειπωθεί με απόλυτη σιγουριά ότι, σε αντίθεση με όλα τα άλλα είδη ισχύος, όταν φτάσουν σ' ένα ορισμένο σημείο, μπορούν να πραγματοποιήσουν αυτό ακριβώς που νομίζουν πως είναι ικανοί να κάνουν...»

Σ. Κέτσου, Α. Μητέκου,

Γ. Βλασσόπουλος, Μ. Λιόλιος

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ: 16η επέτειος... Και λοιπόν;

Για μια ακόμα φορά πραγματοποιείται ο εορτασμός της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Οι ανθοδέσμες, τα σουβλάκια και οι μικροπωλητές συνδυάζονται με τους σώρους από τα στεφάνια επισήμων και μη. Όσο μεγαλώνουν το σωρό των στεφανιών, τόσο θάβουν από κάτω τους και το πραγματικό νόημα της εξέγερσης και της Ταξικής Σύγκρουσης. Όλοι μαζί, στρατιωτικοί, μπάτσοι, πολιτικάντηδες έρχονται να συμπληρώσουν το γαϊτανάκι της ψευτιάς και της υποκρισίας.

Είναι πάγια η τακτική της εξουσίας να οικειοποιείται οτιδήποτε είναι αντίθετο στις επιδιώξεις της. Με αυτό τον τρόπο μπορεί να χειραγωγεί κάθε αντίθεση των προλεταρίων στα σχέδια του κράτους και του κεφάλαιου. Έτσι όπως το νόημα της εξέγερσης του Νοέμβρη παραμορφώθηκε και έγινε εργαλείο για την κατευνασμένη αξιοποίησή της στις κάθε φορά επιδιώξεις των εξουσιαστών, με τον ίδιο τρόπο η εξέγερση των εργατών στην Ουγγαρία το '56 «αναγνωρίζεται» από το κράτος, οι αγώνες των εργατών στην Πολωνία ενάντια στην κυριαρχία και την εκμετάλλευση μπαίνουν μέσα στα κοινοβούλια μέσω της «Αλληλεγγύης». Διαστρέβλωση, οικειοποίηση, ευνοχισμός. Αυτό είναι το τρίπτυχο της επιτυχίας για την παθητικοποίηση και τον αποπροσανατολισμό των εκμεταλλευόμενων.

Για να πετύχουν τα σχέδιά τους, χρησιμοποιούν το δρόμο της «νομιμοποίησης» κάθε προσπάθειας για την ικανοποίηση των δίκαιων απαιτήσεών μας, προσπαθώντας να εξαφανίσουν κάθε απόπειρα εξέγερσης ενάντια στην αδικία, την εκμετάλλευση, την αλλοτρίωση, τον εξανδραποδισμό, την καταπίεση.

Σημαντική βοήθεια σ' αυτήν την προσπάθειά τους έχουν από τα κόμματα και τους διάφορους συνδικαλιστικούς φορείς στους χώρους δουλειάς και σπουδών.

Οι κοινωνικοί αγώνες μπαίνουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, οι εκμεταλλευόμενοι συνδιαλέγονται με τους εκμεταλλευτές τους. Οι καταπιεσμένοι ψηφίζουν για το πιο κόμμα του κεφάλαιου θα τους εξουσιάζει.

Τελευταία, αυτό το βλέπουμε να επαναλαμβάνεται όλο και πιο συχνά. Το κεφάλαιο θέλοντας να βάλει καινούριους όρους για την εκμετάλλευση και την κυριαρχία, μπροστά στο «όραμα» της Ενωμένης Ευρώπης του '92 και του 2000 χρησιμοποιεί τις εκλογικές αναμετρήσεις, δημιουργώντας τεχνητή όξυνση και παραπληροφόρηση, με στόχο το πάγωμα των κοινωνικών αγώνων και τη συστράτευση κάθε αντίδρασης στις επιδιώξεις του.

Κι εμείς ψηφίζουμε... ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, Συνασπισμό... και βάλει.

Ψηφίζουμε... λιτότητα, καταστολή (νέοι αντιτρομοκρατικοί νόμοι), ανεργία, απολύσεις, περιθωριοποίηση, παθητικότητα, σχεδιοποίηση των σπουδών σύμφωνα με τις νέες ανάγκες του κεφάλαιου και σε βάρος των φοιτητών, υπερεκμετάλλευση, υποταγή.

Ψηφίζουμε... την εναλλαγή από την ΝΔ στο ΠΑΣΟΚ και από κει την εναλλαγή σε κυβέρνηση Τζαντάκη χωρίς να αλλάζει σε τίποτα η κατάσταση μας.

Ψηφίζουμε... εγκατάλειψη και απομάκρυνση από το μοναδικό δρόμο για την κοινωνική απελευθέρωση. Τους αυτόνομους ταξικούς αγώνες.

Παραμένουμε θεατές και υποστηρικτές συμφερόντων, που είναι ριζικά αντίθετα με τα δικά μας.

Περιμένουμε πότε θα πραγματοποιηθεί η πολιτική συναίνεση. Πότε δηλαδή θα συμφωνήσουν οι εκπρόσωποι των εκμεταλλευτών για να πραγματοποιήσουν την «εθνική οικονομική ανάπτυξη», τον εκσυγχρονισμό του κεφάλαιου και την καταλήστευση του μόχθου μας.

Με το ένα λεπτό που κλεινόμαστε-κρυβόμαστε στο παραβάν του εκλογικού τμήματος, εγκαταλείπουμε τις τύχες μας για όλο το υπόλοιπο διάστημα και μέχρι το επόμενο λεπτό των επόμενων εκλογών.

Το ίδιο και με την επετειακή και πανηγυρική εκδήλωση του Πολυτεχνείου, γινόμαστε θεατές κονσερβαρισμένων και παραποιημένων αγώνων κι όχι αυτό που χρειάζεται να είμαστε: δημιουργοί κοινωνικής, ταξικής και απελευθερωτικής δράσης.

Γιατί η εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973, ήταν ένα κορυφαίο σημείο της ταξικής σύγκρουσης. Το κράτος χρησιμοποίησε τους πιο κτηνώδεις μηχανισμούς του, το στρατό και την αστυνομία, για να την πνίξει στο αίμα. Οι εκατοντάδες δολοφονημένοι νεολαίοι και προλεταριοί δεν ήταν οι μοναδικοί. Είχαν προηγηθεί εκατόμβες θυμάτων και θα ακολουθήσουν κι άλλες. Το κράτος και το κεφάλαιο δεν σταμάτησαν να αποδείχνουν ότι στο βωμό της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης θα συνεχίζουν να θυσιάζουν κάθε ίχνος αντίστασης, δολοφονώντας «επετειακά» το '80 τον Κουμή και την Κανελλοπούλου και το '85 τον εξεγερμένο 15χρονο νεολαίο Καλτεζά.

Συνεχίζουν να δολοφονούν, καθημερινά, τους εργαζόμενους μέσα στα κάτεργα της εξαναγκαστικής μισθωτής δουλειάς και μιζέριας, εφαρμόζοντας τον ταξικό πόλεμο με κάθε μέσο.

Αυτό τον ταξικό πόλεμο δεν είμαστε οι εκμεταλλευόμενοι που τον αρχίσαμε. **ΕΜΕΙΣ ΟΜΩΣ ΘΑ ΤΟΝ ΤΕΛΕΙΩΣΟΥΜΕ** αφού τον οδηγήσουμε στο κορυφαίο του σημείο: **ΣΤΗ ΒΙΑΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΣΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΑΤΑΞΙΚΗΣ, ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.**

Οι αγώνες για την απελευθέρωση από την κυριαρχία του κράτους και την εκμετάλλευση του κεφάλαιου, δεν έχουν σχέση με ετήσιες παράτες και φιέστες όπως αυτή του Πολυτεχνείου.

Πραγματοποιούνται στην καθημερινή και αδιάλλακτη δράση μας ενάντια στα αφεντικά, τα κόμματα και τους κάθε λογής γραφειοκράτες συνδικαλιστές.

Να αρνηθούμε τη συμμετοχή μας στο πανηγύρι του Πολυτεχνείου και τη μετατροπή μας σε κατευθυνόμενα όργανα των επιθυμιών και σχεδίων της εξουσίας και των οποιονδήποτε παραρτημάτων της.

ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Συσπείρωση Αναρχικών

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Η 16η επέτειος του Πολυτεχνείου διατήρησε σε μεγάλο βαθμό το χαρακτήρα της εθνικής γιορτής και παρέλασης των προηγούμενων χρόνων. Το ντεκόρ είχε στηθεί από την Τετάρτη. Συνεπείς οι αριστεριστές με την ιστορία, από το πρωί κατέκλυσαν την Στουρνάρα με τραπέζια. Συνεπείς με την ιστορία και οι κουλουρτζήδες, που κατέκλυσαν την Πατησίων με τα καροτσάκια τους. Αυτοί τουλάχιστον συγκέντρωσαν και περισσότερες προτιμήσεις. Συνεπής ήταν και ο κόσμος που κάθε χρόνο αραιώνει, ενώ τα στεφάνια λιγοστεύουν προς δόξα και της αυξανόμενης οικολογικής συνείδησης. Συνεπής και τα κομματικά επιτελεία δεν παράλειψαν να νοιώσουν μπροστά στις κάμερες μεγάλη συγκίνηση για κείνους τους «ήρωες». Συνεπής και η τηλεόραση που δεν έλειψε βέβαια με τα γνωστά στρογγυλά τραπέζια και τα ντοκουμέντα του '73. Τέλος με συνέπεια παρέλασαν και τα γνωστά κομματικά μπλοκ, μικρότερα βέβαια σε ποσότητα και παλμό, εμπλουτισμένα όμως με νέα προτάγματα, που τα ταίριαζαν υπέροχα με τα παλιότερα. Έτσι, άλλοι τίμησαν τους νεκρούς με την κατάργηση του ΣΥΝ 1 και άλλοι πρόσθεσαν στο «έξω οι βάσεις και οι Αμερικανοί» και το «να πάρουν μαζί τους και την Αυριανή». Το σύνθημα «ΕΑΤ-ΕΣ-ΕΣ - Αυριανιστές», το άφησαν για του χρόνου. Ίσως σε μερικά χρόνια να μάθουμε πως οι μαρξιστές του '73 φώναζαν «ένας είναι ο εχθρός, ο αυριανοτομπρισμός» και οι αντιεξουσιαστές αγωνίστηκαν για την κατάργηση του +1.

Μέσα σ' όλο αυτό το πανηγύρι όμως, υπήρξαν και κάποιες φωνές που προσπάθησαν να σπάσουν με τον τρόπο τους το κλίμα «εθνικής συμφιλίωσης».

Πρώτη χρονολογικά κινήθηκε η ΕΦΕΕ που με τις ψήφους της ΚΝΕ-Γράψα και των Συσπειρώσεων, έβγαλε ένα πλαίσιο με αντισυναινετική κατεύθυνση σε σχέση με την πολιτική συγκυρία και τις επιλογές της άρχουσας τάξης. Σε μια εποχή που οι κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις προωθούν την ταξική συνεργασία και την κοινωνική συναίνεση, με σκοπό την υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων, διαμορφώνοντας συνθήκες **ανεργίας** (κλείσιμο προβληματικών, ιδιωτικοποιήσεις), **λιτότητας** (μείωση κοινωνικών δαπανών, πάγωμα μισθών), **εντατικοποίησης** (σύνδεση μισθού - παραγωγικότητας, σπάσιμο οκταώρου με το part-time), **καταστολής** («αντιτρομοκρατικά»), το πλαίσιο της ΕΦΕΕ, χωρίς βέβαια να μπορέσει να ξεπεράσει «κατάλοιπα» του πάλαι ποτέ Κ.Κ.Ε. (απλή αναλογική π.χ.), αποτέλεσε μια καθεστωτική λογική που υπάρχει διάχυτη σε κομμάτια της ΚΝΕ-Γράψα, προσπάθησε παρ' όλα αυτά να αναδείξει ότι η συναίνεση εξυπηρετεί τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης.

(Σημεία απ' το πλαίσιο της ΕΦΕΕ για το Πολυτεχνείο).

«Ζούμε σήμερα τις προσπάθειες αντιμετώπισης της κρίσης με μια σειρά βίαιων αναδιαρθρώσεων, που στόχο έχουν την αναπαραγωγή των καταπιεστικών σχέσεων και την ένταση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων και ολόκληρων εθνών».

«Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια και στη χώρα μας, στο επίκεντρο της κοινωνικής πραγματικότητας βρίσκεται αυτά τα χρόνια η προσπάθεια, στο όνομα της «ανάπτυξης» να εφαρμοστεί μια πολιτική που συν-

τρίβει τον άνθρωπο και το περιβάλλον, διαιώνίζει την κυριαρχία και την εκμετάλλευση. Η προσπάθεια να δοθεί απάντηση στην κρίση φορτώνοντας τα βάρη και τα αδιέξοδα στους εργαζόμενους και τη νεολαία.»

«Γι' αυτό αρνούμαστε την προσαρμογή στην πραγματικότητα της καπιταλιστικής επίθεσης και της πολιτικής συναίνεσης. Η νεολαία δεν παραμένει παθητική απέναντι στη σημερινή κατάσταση. Αγωνίζεται για τα δικαιώματά της.

MAT, φωτιές, διαδηλωτές και στις δύο συγκρούσεις, διαφορετικά όμως ήταν τα μηνύματα, οι επιδιώξεις, οι λογικές και οι στόχοι.

Για να μπει με τους αγώνες της στο προσκήνιο των κοινωνικών εξελίξεων.

Για να συμβάλλει μαζί με το εργατικό και το λαϊκό κίνημα στη διαμόρφωση ενός ριζοσπαστικού κοινωνικού κινήματος αντίστασης στις αστικές επιλογές.»

Σημεία σαν τα παραπάνω, που διαπνέουν το σύνολο της ανάλυσης και όχι το σύνολο των αιτημάτων, είναι ενδεικτικά μιας αντισυναινετικής κατεύθυνσης, στο πλαίσιο βέβαια μιας ρεφορμιστικής και όχι επαναστατικής προοπτικής. Ακόμα κι έτσι όμως, η τηλεόραση και ο τύπος άλλοτε τα αγνοούσε κι άλλοτε τα πετσόκοβε.

Δεν είχαν βέβαια συνηθίσει, η «σοβαρή και ρεαλιστική» άλλες εποχές ΕΦΕΕ, να βγαίνει πιο αριστερά από την συντριπτική πλειοψηφία των φοιτητών.

Αν όμως το αντισυναινετικό πλαίσιο της ρεφορμιστικής κατά τα άλλα σημερινής ΕΦΕΕ δεν τάραξε τα ήπια νερά λόγω της απομόνωσής του, ήρθε η Πέμπτη που μια θεαματική και πολιτικάντικη αντιμπεραιοτική έξαρση της ΕΦΕΕ ανέτρεψε το

γιορτινό σκηνικό του Πολυτεχνείου. Η συνθησμένη εκδήλωση διαμαρτυρίας μπροστά στη βάση του Ελληνικού μετατράπηκε σε μια δυναμική σύγκρουση με τα MAT, που όχι μόνο αμαύρωσε το κλίμα εθνικής συναίνεσης και οικουμενικής κυβέρνησης αλλά ανάγκασε την τηλεόραση να αποδείξει ότι τελικά όταν απειλούνται συμφέροντα του κράτους και του κεφάλαιου η συναίνεση πάει περίπατο ακόμα κι όταν υπάρχει απέναντι η πρώτη κυρία των πανεπιστημίων και του πυροσβεστικού σώματος — η ΕΦΕΕ — που τόσο καλά λόγια είχε ακούσει στο παρελθόν για τη συγκρατημένη στάση της σε εποχές αναταραχής και καταλήψεων. Σίγουρα η επίδωξη της άρχουσας τάξης ήταν η επικράτηση ενός γιορτινού, «συμφιλιωτικού» κλίματος και όχι η επίδειξη της κρατικής - καπιταλιστικής βαρβαρότητας

θεσης του κράτους και του κεφάλαιου, να συγκρούεται μόνο στο χώρο της βάσης και να αφήνει τα καθεστωτικά κόμματα να καπνίζουν το Πολυτεχνείο και η ίδια να πορεύεται ενάντια στη συναίνεση, με οργή μόνο στη χροιά της φωνής της.

Πάντως, την ίδια ώρα που η ΕΦΕΕ χτυπήθηκε στην Αμερικάνικη βάση, η Πρωτοβουλία Αναρχικών Ομάδων είχε καλέσει απ' τις προηγούμενες ημέρες συγκέντρωση, στη γωνία των Οδών Μπότση και Στουρνάρη, εκεί που πριν 4 χρόνια δολοφονήθηκε ο Μ. Καλτεζάς. Σκοπός ήταν η εναντίωση στη γιορτή του Πολυτεχνείου και η ανάδειξη ότι συνθήκες που δημιούργησαν την εξέγερση του 1973, υπήρχαν και στα 16 αυτά χρόνια και θα ενταθούν ακόμη περισσότερο ενόψει του 1992 (κρατική καταστολή, εργατικά ατυχήματα κ.ά.), αλλά «θάβονταν» κάτω από μεγαλόπνοες διακηρύξεις για τους «ήρωες» του 1973. Με βάση αυτό το σκεπτικό, αποφασίστηκε η συμμετοχή μας στην πορεία της ΕΦΕΕ σαν μπλοκ, κρίνοντας επίσης ότι η σύγκρουση στη βάση ήταν αντισυναινετική παρ' όλη την προβληματική της (πολιτικάντικης επιδίωξης της ηγεσίας ΚΝΕ-Γράψα, λάθος στόχος).

Με κεντρικό άξονα «ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ» και με έντονα αντικαπιταλιστικά-αντικρατικά συνθήματα (όπως «εργάτες, αγρότες, φαντάροι, φοιτητές, ενάντια σε κράτος και καπιταλιστές») και όχι μόνο αντιμπατσικά, η πορεία οδηγήθηκε στα Προπύλαια, όπου συναντήθηκε με το μπλοκ της ΕΦΕΕ που ερχόταν απ' τη σύγκρουση στη βάση. Ήταν πολύ ενδιαφέρον που για πρώτη φορά Κνίτες και αναρχικοί συναντήθηκαν μετωπικά κι όχι μόνο δεν συγκρούστηκαν, αλλά πορεύτηκαν από κοινού, ενάντια στην καταστολή και τη συναίνεση, ο καθένας βέβαια με τα δικά του συνθήματα και τη δική του πρακτική.

Στο Πολυτεχνείο, όπου οδηγήθηκε η πορεία, επιχειρήθηκε να δοθεί μια απάντηση στη συναίνεση, αυτή τη φορά απ' τους αναρχικούς, που κλείσαν την Πατησίων και συγκρούστηκαν με τα MAT.

Οι δύο αυτές συγκρούσεις εξαφάνισαν έστω και για λίγο το συναινετικό κλίμα, δίνοντας ξεκάθαρα την εικόνα — απάντηση, ότι κάποιοι (άλλοι από ρεφορμιστική και άλλοι από επαναστατική σκοπιά δεν είπαν την τελευταία τους λέξη, στην επιχειρούμενη αύξηση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης).

Τέλος την Παρασκευή το αναρχικό μπλοκ, συναποτελούμενο και από νεολαίους και πιο μικρό από άλλες χρονιές, φάνηκε αποφασισμένο — το μόνο από όλη την πορεία — όχι μόνο να ανατρέψει έμπρακτα τις κατασταλτικές διαθέσεις του κράτους και τις συναινετικές του κεφάλαιου, αλλά και τις γιορτινές παρελάσεις των κομματικών.

Πράγματι οι συγκρούσεις με τα MAT, τα χτυπήματα στο υπουργείο, στις κλούβες, τα βουλευτικά γραφεία, τις τράπεζες, τα πολυκαταστήματα, όχι μόνο ανάγκασαν τον τύπο το υπουργείο και τα κόμματα, να επιδοθούν σ' ένα όργιο λασπολογίας, αλλά αποδείξαν ότι ο αναρχικός λόγος και η πρακτική, έχουν τη δυνατότητα να φανερώσουν και να σαμποτάρουν τα σχέδια του κράτους και του κεφάλαιου σε βάρος των καταπιεζόμενων-εκμεταλλευόμενων. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες κρίνεται απαραίτητη η παρέμβαση ενίσχυση του αναρχικού κινήματος, του μόνου που μπορεί να αντισταθεί επαναστατικά στην επίθεση κράτους και κεφάλαιου.

Α. Αντωνίου, Α. Τσατσούλης
Αναρχικοί Αντιεξουσιαστές Καβάλας

ΟΙ ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΣΤΑ ΑΕΙ ΚΑΙ Η ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το ξεπέραςμα της παγκόσμιας κρίσης περνάει μέσα από τα πανεπιστήμια. Αυτά θα μπορούσαν να ήταν τα λόγια του Γκυ Σαρμάν του θεωρητικού του νεοφιλελευθερισμού και ενός από τους λίγους αισιόδοξους οικονομολόγους.

Πράγματι η άρχουσα τάξη σε Ανατολή και Δύση έχει στρέψει έντονα το ενδιαφέρον της στην αναδιάρθρωση των ΑΕΙ και στις διεθνείς διεπιστημονικές συνεργασίες ακριβώς για να βρει λύσεις στην εντεινόμενη κρίση που ξεκινώντας από την παραγωγή έχει επηρεάσει σε ένα βαθμό το ποικιλόμορμα και τις γενικότερες λειτουργίες του καπιταλιστικού συστήματος.

Ας δούμε όμως από κοντά τις εξελίξεις και τις επιλογές του κεφαλαίου στα πανεπιστήμια σε ευρωπαϊκό και ιδιαίτερα σε ελληνικό επίπεδο. Εξελίξεις και επιλογές που υπαγορεύονται από τις γενικότερες ανάγκες του συστήματος και συχνά μορφοποιούνται κάτω από πετυχημένα λεκτικά σχήματα όπως εκσυγχρονισμός, αναβάθμιση, πρόοδος κ.τ.λ.

ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ

Το κεφάλαιο από το 1972 και μετά ξεκινώντας από την πετρελαϊκή κρίση γνώρισε αλλεπάλληλες δυσκολίες στην ανάπτυξη του δευτερογενή τομέα και εν γένει των ιδίων των παραγωγικών δυνάμεων. Οι αντιθέσεις του καπιταλισμού εκδηλώθηκαν φανερά. Οι εργατικοί αγώνες στην Ευρώπη αν και δεν είχαν ανατρεπτικό χαρακτήρα κατόρθωσαν να ανεβάσουν τα εισοδήματα σε υψηλό επίπεδο.

Αυτό είχε μεν σαν πλεονέκτημα την αύξηση της αγοραστικής δύναμης και συνεπώς της κατανάλωσης προϊόντων μείωνε όμως σημαντικά το ποσοστό κέρδους και τη δυνατότητα συσσώρευσης και συγκέντρωσης κεφαλαίου για τους αστούς. Το φαινόμενο αυτό δημιούργησε μια σειρά από διλήμματα για το αν είναι προτιμότερη η χαμηλόμισθη ή η υψηλόμισθη εργατική τάξη με τις ανάλογες κάθε φορά συνέπειες.

Με δεδομένο το αποτυχημένο πείραμα της σοσιαλδημοκρατίας επιλέχτηκε ο μονόδρομος του νεοφιλελευθερισμού.

Στην Ευρώπη πάλι η κάθε χώρα είχε μια περιορισμένη δυνατότητα ανάπτυξης σε συγκεκριμένους κλάδους και μια κορεσμένη στα εθνικά προϊόντα αγορά που δεν έδειχνε διάθεση και δυνατότητα για μεγαλύτερη κατανάλωση. Οι επενδύσεις πάλι της κάθε χώρας στο τρίτο κόσμο δεν απέφευγε πάντα τεράστια κέρδη εξαιτίας της πολιτικής αστάθειας. Χρειάζόταν λοιπόν μια Ευρωπαϊκή ομοσπονδία με μια πανίσχυρη ιμπεριαλιστική πολιτική που θα άνοιγε νέες αγορές προϊόντων ακόμα και στην ίδια την Ευρώπη, θα βγαине δυναμικά στην παγκό-

σμια αγορά, θα ενίσχυε τα μονοπώλια και θα συγκέντρωνε το Ευρωπαϊκό κεφάλαιο σε νέες προοπτικές.

Ταυτόχρονα θα ομογενοποιούσε τις ενδοαστικές αντιθέσεις των ευρωπαϊκών μητροπολιτικών κεφαλαίων και θα 'στεκε ανάμεσα στους πολεμικούς εξοπλισμούς Ανατολής και Δύσης. Με αυτά τα δεδομένα φθάνουμε στη δημιουργία της ΕΟΚ και το '92.

Τέλος για λόγους που δεν θα εξετάσουμε σ' αυτό το άρθρο οι επενδύσεις στο δευτερογενή τομέα (βιομηχανίες) λιμνάζαν και το ενδιαφέρον και οι επενδύσεις του παγκόσμιου κεφαλαίου στράφηκαν στο τριτογενή τομέα (υπηρεσίες, πληροφορίες). Με βάση αυτή την επιλογή το κεφάλαιο έστρεψε την έρευνα σε νέους τομείς και ανακάλυψε νέες επιστήμες τις οποίες σύνδεσε απευθείας με την παραγωγή.

Μια σειρά από επιστήμες όπως η κυβερνητική (έχει σαν αντικείμενο διερεύνησης τα συστήματα ή εκείνα τα πληθυσμιακά σύνολα που είναι ικανά να ελεγχθούν και να κυβερνηθούν). Όλα αυτά βέβαια, δεν περιορίζονται μόνο στα γνωστά ηλεκτρονικά πληροφοριακά συστήματα, αλλά επεκτείνονται, π.χ. σε οικονομικά συστήματα, ή πολύ ευρύτερα στις φιλοσοφικές θεωρίες, σαν φυσικό επακόλουθο της γενικότητας που διέπει την Κυβερνητική και των σημαντικών επιδράσεων που ασκεί σε πολλούς επιστημονικούς κλάδους (πληροφορική, ρομποτική), το μάρκετινγκ, το μανατζμεντ κ.λπ. Ενώ πριν από την κρίση βρισκόταν σε πειραματικό στάδιο και δεν είχαν εισέλθει στην παραγωγή, από το '70 και μετά έχουμε συστηματική επεξεργασία των νέων επιστημών και ταχύτατη είσοδο τους σ' όλους τους τομείς της παραγωγής και ιδιαίτερα στο τριτογενή τομέα σε τέτοιο βαθμό που οι αστοί να μιλούν για μεταβιομηχανικό μοντέλο. Ενισχυτικά της άποψης αυτής είναι τα ίδια τα στοιχεία του ΟΟΣΑ όπου τα τελευταία δέκα χρόνια οι επενδύσεις στις εικοσιεφτά αυτές αναπτυσσόμενες χώρες δείχνουν σαφή προτίμηση στις υπηρεσίες απ' ό,τι στις βιομηχανίες.

Η κρίση και η αναδιάρθρωση του καπιταλισμού με αιχμακτικό σημείο στην Ευρώπη την ενιαία αγορά του '92 είναι που επιβάλλουν την εφαρμογή του «νεοφιλελευθερισμού» και των νέων τεχνολογιών στην Οικονομία δρομολογώντας και επιβάλλοντας μια νέα κατάσταση στα ΑΕΙ που οι αστοί και οι ρεφορμιστές τις χρυσώνουν με τις φράσεις εκσυγχρονισμός το '79 με τον 815 και αναβάθμιση από το '83 και μετά με το νόμο πλαίσιο 12-68.

Εξετάζοντας τις κινήσεις του κράτους και του κεφαλαίου στο ελληνικό πανεπιστήμιο μπορούμε να πάρουμε και μια ιδέα της ευρωπαϊκής κατάστασης στα πανεπιστήμια μια και ο «νεοφιλελευθερισμός» η είσοδος των νέων τεχνολογιών στην παραγωγή και τα διεπιστημονικά προγράμματα είναι κοινός τόπος σ' όλες τις αναπτυσσόμενες ευρωπαϊκές χώρες.

ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Μετά την αποτυχία του 815 όχι μόνο εξαιτίας των φοιτητικών καταλήψεων αλλά και επειδή η ελληνική αστική τάξη δεν είχε τη διάθεση να προχωρήσει τον εκσυγχρονισμό στα πανεπιστήμια, το κεφάλαιο κάνει μια νέα πιο ολοκληρωμένη αποφασιστική αυτή τη φορά κίνηση με το νόμο - πλαίσιο 12-68 από το '83 και μετά. Μια αποφασιστική κίνηση που δεν μπόρεσαν να αποτρέψουν ούτε οι καταλήψεις του '87 ούτε οι εν γένει αδυναμίες της ελληνικής αστικής τάξης.

Αυτή η διαφοροποίηση του κεφαλαίου εξηγείται από το ότι το '79 η αστική τάξη παρουσίαζε στασιμότητα στις επιλογές της και τις επενδύσεις ενώ από το '83 και μετά έχουμε μια αστική τάξη αποφασισμένη που έχει ήδη κάνει τις επιλογές της μπροστά στο '92.

Βέβαια από το '83 μέχρι σήμερα έγιναν πολλές τροποποιήσεις, αλλαγές, συμπληρώσεις στο 12-68 όμως το γενικό πνεύμα του νόμου πλαισίου κινείται στο ίδιο εκσυγχρονιστικό-αναπτυξιακό στόχο. Αν εξετάσουμε τι απέμεινε από τον 12-68 και τις κατευθύνσεις στα πανεπιστήμια θα δούμε ότι η αναδιάρθρωση περνάει μέσα από τις αναγκαιότητες που διακρίνουμε παραπάνω.

Η ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΗΣ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΘΕΩΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΧΤΙΚΗΣ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Εδώ μπαίνει πρώτα - πρώτα η περικοπή των κοινωνικών δαπανών για σίτιση, στέγαση, άτοκα δάνεια, υποτροφίες κ.λπ. Δεν είναι τυχαία βέβαια η επιλογή αυτή. Είναι βασικό στοιχείο του νεοφιλελευθερισμού να καταργεί σταδιακά το περιορισμένο κράτος πρόνοιας που συναντά για να εξοικονομεί χρήματα και να αφήνει την ελεύθερη οικονομία και το εμπόριο να λειτουργούν χωρίς παρεμβατισμό, αδιαφορώντας για τις συνέπειες.

Συνέπειες που είναι ήδη ορατές. Άρκετοί φοιτητές έχουν εγκαταλείψει τις σχολές τους αδυνατώντας να ανταπεξέλθουν οικονομικά στις νέες συνθήκες. Οι ταξικοί φραγμοί που ορθώνονται —οι οικονομικά ασθενείς σταματούν τις σπουδές, οι άλλοι συνεχίζουν— είναι μια συνειδητή επιλογή που ξεκινάει από την αντίληψη του νεοφιλελευθερισμού περί «αξιοκρατίας». Μια αξιοκρατίας που προωθείται περίτεχνα στα ΑΕΙ τα τελευταία χρόνια χωρίς όμως αυτά τα κριτήρια να είναι γνωστά ούτε κατοχυρωμένα και απαραβίαστα. Τα κριτήρια της «αξιοκρατίας» την οποία δεν ανακάλυψε ο νεοφιλελευθερισμός απλώς την ενισχύει παραμένουν ταξικά γιατί η ίδια η αξιοκρατία είναι εφεύρεση και άλλοθι του καπιταλισμού στην κίνησή του να επιλέγει αυτούς που χρειάζεται και τους άλλους να τους εγκαταλείπει. Θα πρέπει να τονίσουμε εδώ την ιδεολογική επίθεση του νεοφιλελευθερισμού μέσα από τις κυρίαρχες πλέον έννοιες του ατομισμού, του βολέματος, του σκυψίματος, του γλειψίματος, του ρουφιανισμού, αντιλήψεις και πρακτικές που δεν προωθήθηκαν τόσο για να υπερασπίσουν την κυρίαρχη ιδεολογία, όσο για να χτυπήσουν και να σπάσουν τη συλλογικότητα και την ταξική τοποθέτηση του Φ.Κ.

Άλλο νεοφιλελεύθερο σημείο είναι η ιδιωτικοποίηση. Μια ιδιωτικοποίηση που δεν έρχεται μόνο για να αυξήσει την ανεργία όπως ισχυρίζεται ο ρεφορμισμός αλλά έρχεται για να διευκολύνει τις έρευνες και την ικανότητα εκπαίδευσης στελεχών κάτω από τις ευνοϊκές συνθήκες των ιδιωτικών και αυστηρά ελεγχόμενων σχολών που συχνά χρηματοδοτούνται από βιομηχανίες. Άλλωστε η ιδιωτική εκπαίδευση είναι απαραίτητη στην ευρύτερη εφαρμογή νεοφιλελευθέρων επιλογών στην οικονομία.

Μια ματιά στην Αμερική η οποία διαθέτει ουσιαστικά μόνο ιδιωτικά πανεπιστήμια είναι αρκετή για τις διαθέσεις του φιλελευθερισμού.

Η αυξανόμενη πειθαρχηση στα ΑΕΙ μέσα από τις δυνατότητες που δίνει στα συνδικατικά ο 12-68 αρχίζει να θυμίζει κλίμα Γερμανικών και ιδίως αγγλικών πανεπιστημίων με την στρατιωτικοποιημένη οργάνωση. Πάντως το ζωντανό κομμάτι του Φ.Κ. συνεχίζει να ανθιστάται δυναμικά στην επιλογή του κεφαλαίου να ελέγχει αντιδράσεις και συνειδήσεις.

Ένα τελευταίο που μπαίνει είναι η προσπάθεια σύνδεσης πριμ-παραγωγικότητας που επιχειρήθηκε πέρσι σε βάρος του συνόλου των πανεπιστημιακών. Το ότι το υπουργείο προσπάθησε να περάσει μια ομολογούμενως αρνητική ρύθμιση ενάντια σε μια διαστρωμάτωση προς την αστική τάξη είναι ενδεικτικό ότι το κεφάλαιο στην κίνηση να ξεπεράσει την κρίση δεν διστάζει να έλθει σε σύγκρουση με έναν από τους συμμάχους του

ΕΟΚ ΚΑΙ 1992

Είναι γνωστό ότι τα ελληνικά πανεπιστήμια έχουν ξεκινήσει μια διαδικασία σταδιακής ενσωμάτωσης στα λεγόμενα ΕΟΚικά προγράμματα. Τα ποιο γνωστά από αυτά είναι το Commet και Erasmus. Πίσω από αυτά βρίσκονται άλλα 70 περίπου που περιμένουν να εφαρμοστούν. Το κάθε πρόγραμμα είναι διαλεκτικά συνδεδεμένο με κάποια άλλα που όλα μαζί υπάγονται σε μια άλλη κατηγορία προγραμμάτων κ.τ.λ. και

αφορούν το σύνολο των σχολών καθώς ασχολούνται με κάθε πτυχή της κοινωνίας. Εκείνο που βασικά προωθούν τα ΕΟΚικά είναι οι διακρατικές - διεπιστημονικές έρευνες πάνω στις νέες τεχνολογίες, πάνω στις νέες μεθόδους οργάνωσης της παραγωγής, πάνω στη νέου τύπου εκμετάλλευση που επιδιώκει η καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Δεν είναι τυχαίο βέβαια που στα προγράμματα αυτά «προς το παρόν» απορροφάται μόλις το 1% επιλεγμένο αξιοκρατικά - ταξικά. Δεν είναι τυχαίο βέβαια που στο Comité οι έρευνες γίνονται σε άμεση συνεργασία με τις βιομηχανίες, τις πληροφορίες και τα μονοπώλια που τα χρηματοδοτούν με τεράστια ποσά και εκμεταλλεύονται αποκλειστικά για δική τους χρήση τα πορίσματα των ερευνών.

Ενώ στο Erasmus γίνονται διεπιστημονικές επαφές των θεωρητικών κυρίως σχολών πάνω σε θέματα που έχουν οριστεί από τα πριν χωρίς καμιά δυνατότητα από τους φοιτητές να τροποποιήσουν οτιδήποτε και χωρίς να είναι δυνατός κανένας έλεγχος. Το Erasmus έχει σαν στόχο την σύνθεση, τη κωδικοποίηση και τη συμπύκνωση της νέας Ευρωπαϊκής γνώσης, τη μεταβίβαση της μόνο στο νέο «επιλεγμένο» επιστημονικό υποκείμενο καθώς και την απομόνωση αυτής της νέας γνώσης από το σύνολο του υπόλοιπου «επιστημονικού κόσμου».

Άλλο βασικό σημείο αυτού του άξονα είναι η ΕΟΚική ντιρεκτίβα, δηλαδή η κίνηση εξίσωσης των ελληνικών πτυχίων με τα ευρωπαϊκά. Τα ελληνικά πτυχία θεωρούνται από την ΕΟΚ υποβαθμισμένα και αντάξια μόνο με τα τρία πρώτα χρόνια των ευρωπαϊκών. Αυτό στην πράξη σημαίνει ότι τα πτυχία δεν θα έχουν καμιά αξία στην ευρωπαϊκή αγορά μετά το '92 και ή θα πρέπει οι φοιτητές να παρατείνουν με επιπλέον χρόνια τις σπουδές ανάλογα με τις σχολές αν δεν θέλουν να μείνουν άνεργοι ή ότι οι σπουδές θα πρέπει να εντατικοποιηθούν στο έπακρο για να φτάσουν στο αντίστοιχο επίπεδο των ευρωπαϊκών.

Η εντατικοποίηση που θα προκύψει σαν λογική συνέπεια των παραπάνω άρχισε να γίνεται φανερή από το νόμο - πλαίσιο με τα εξάμηνα που μετέτρεψε τα ΑΕΙ σε ένα απέραντο εξεταστικό κέντρο και συνεχίζεται με πιο σκληρούς ρυθμούς χρόνο με το χρόνο καθώς η ύλη αυξάνεται και οι παρακολουθήσεις και όπου δεν είναι υποχρεωτικές (ΤΕΙ) γίνονται.

Τα ελληνικά πανεπιστήμια πλέον περνάν στη φάση της ευρωπαϊκοποίησής τους με την ντιρεκτίβα πληρώνοντας όμως το τίμημα της εντατικοποίησης και της ανεργίας αποκλειστικά οι φοιτητές.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΝΕΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ

Τελευταίος άξονας είναι η προωθούμενη σύνδεση πανεπιστημίου-παραγωγής και η εισαγωγή νέων τεχνολογιών. Κάτι που δεν ήταν έντονο την προηγούμενη περίοδο.

Πρώτο σημείο είναι η είσοδος των μεταπτυχιακών στα ΑΕΙ. Τα μεταπτυχιακά θεσμοθετήθηκαν σαν βαθμίδα της εκπαίδευσης χωρίς όμως στην ουσία να αποτελούν κάτι τέτοιο, μέσα από το νόμο πλαίσιο. Το βιαστικό στήσιμο του μεταπτυχιακού μηχανισμού και η αδυναμία του μέχρι σήμερα να οργανωθεί με κάποια λειτουργικότητα δείχνει τις ενδοαστικές αντιθέσεις για τον ρόλο της Ελλάδας μπρος στο '92. Πιο συγκεκριμένα δηλ. αν η Ελλάδα θα εξελιχθεί σε αναπτυσσόμενη βιομηχανική χώρα ή σε μεταπρατική.

Η κίνηση όμως της συγκυβέρνησης να διπλασιάσει τους μισθούς των Ε.Μ.Υ (Ειδικών Μεταπτυχιακών Υποτρόφων) και να αναδιοργανώσει τα μεταπτυχιακά δείχνει καθαρά την οριστική επικράτηση του βιομηχανικού-πληροφοριακού κομματιού της ελληνικής αστικής τάξης σε βάρος του μεταπρατικού-υπηρεσιακού. (Οι διαχωρισμοί στα κομμάτια της αστικής τάξης είναι αρκετά αυθαίρετοι και δεν ισχύουν σ' όλες τις περιπτώσεις). Μια επικράτηση και μια αναδιοργάνωση που είναι απαραίτητη αν βέβαια η Ελλάδα θέλει να παίξει σοβαρό ρόλο στην ΕΟΚ και ηγεμονικό στην Αν. Μεσόγειο.

Τα μεταπτυχιακά είναι κλειστά στην οργάνωσή τους (έναν μεταπτυχιακό με έναν διδάσκοντα περίπου), απομονωμένα από τον υπόλοιπο φοιτητικό κόσμο, λειτουργούν προσφέροντας μια αποσπασματική και υπερεξειδικευμένη γνώση πάνω σ' ένα και μόνο συγκεκριμένο αντικείμενο. Η έρευνα που κάνει ο μεταπτυχιακός είναι πολλές φορές ενταγμένη σ' ένα ευρύτερο πρόγραμμα την ουσία και την έκταση του οποίου αγνοεί συνήθως ο Ε.Μ.Υ.

Οι έρευνες των μεταπτυχιακών κυρίως στις νέες επιστήμες που δίνεται και το περισσότερο βάρος είναι συχνά συνδεδεμένες με νατοϊκά και μονοπωλιακά συμφέροντα και έχουν σαν αντικείμενο την επεξεργασία προγραμμάτων για την καλύτερη εκμετάλλευση της εργασίας και την αυτοματοποίηση της παραγωγής.

Πριν κλείσουμε το θέμα των μεταπτυχιακών να δούμε που πλεονεκτεί ο μεταπτυχιακός σε σχέση με τον προπτυχιακό. Ο Ε.Μ.Υ. έχει τη δυνατότητα να σπουδάσει την πρακτική εφαρμογή της θεωρίας που διδάσκεται ενώ ο προπτυχιακός αντιλαμβάνεται αφηρημένα την αξία και τη δυνατότητα της γνώσης που παίρνει. Παίρνει στην ουσία δηλαδή μια κενή γνώση. Και ακόμα ενώ οι θέσεις εργασίας είναι ήδη περιορισμένες ο ΕΜΥ με τις επιπλέον σπουδές σπάει την ενότητα του πτυχίου και έρχεται να μειώσει το τυπικό εύρος του φάσματος εργασίας καθώς έχει ευνοϊκότερη μεταχείριση στην επετηρίδα. Το σπάσιμο της ενότητας του πτυχίου (ανάλογη περίπτωση το σπάσιμο της ταξικής ενότητας με τη σύνδεση μισθού - παραγωγικότητας) είναι μια συνειδητή μεθόδευση της άρχουσας τάξης για να απομονώσει, να χωρίσει και να πολυδιασπάσει σε κομμάτια τους φοιτητές και τους εργαζόμενους ώστε να τους αφαιρέσει τη δυνατότητα να παλεύουν όλοι μαζί για τα ίδια προβλήματα και να τους φέρει σε σύγκρουση μεταξύ τους δημιουργώντας τεχνητούς διαχωρισμούς.

Πλέον το πανεπιστήμιο με τα μεταπτυχιακά αποκτάει την πολυπόθητη σύνδεση με την παραγωγή.

Το τελευταίο θέμα είναι οι νέες τεχνολογίες που αναφέρθηκαν στην αρχή και οι οποίες εισβάλλουν δυναμικά στα πανεπιστήμια και στις ιδιωτικές σχολές. Ήδη έχουν

δημοιουργηθεί οι πρώτες κρατικές πανεπιστημιακές σχολές κομπιούτερ, το μάρκετινγκ, το μανατζμεντ έχουν πάψει να ενδιαφέρουν μόνο τις ιδιωτικές σχολές και μια σειρά από επιστήμες όπως η βιοχημεία, βιοτεχνολογία, γενετική, ρομποτική, κυβερνητική αποτελούν ήδη μαθήματα σε ορισμένες σχολές και αποκλειστικό αντικείμενο των μεταπτυχιακών. Συγκεκριμένες σχολές όπως το φυσικό του Ηρακλείου που χρηματοδοτείται από το ΝΑΤΟ προσφέρει υπερεξειδικευμένες γνώσεις ακόμα και στο προπτυχιακό κύκλο. Η επιλεκτική χρηματοδότηση από την κυβέρνηση των σχολών με τις νέες επιστήμες είναι προκλητική. Η σχολή κομπιούτερ της Πάτρας π.χ. με λίγες εκατοντάδες φοιτητές, απορροφάει δεκαπλάσια ποσά από ότι σχολές όπως η Φιλοσοφική Αθήνας π.χ. με 10-15 χιλιάδες φοιτητές. Από την άλλη η χρηματοδότηση σχολών όπως η βιομηχανική είναι μηδαμινή και οι σχολές κοντεύουν να κλείσουν.

Το φαινόμενο δεν είναι μόνο ελληνικό. Στην Αγγλία της Θάτσερ η ιστορική Οξφόρδη που ασχολείται αποκλειστικά με θεωρητικές επιστήμες χρωστάει 200 εκατομμύρια λίρες και κοντεύει να κλείσει από τη συνειδητή αδιαφορία της κυβέρνησης την ίδια ώρα που η τελευταία ξοδεύει δισεκατομμύρια λίρες για διαστημικές έρευνες.

Η κίνηση αυτή του κεφαλαίου είναι ένδειξη όχι μόνο της κρίσης του αλλά και της αποφασιστικότητας να αναδιάρθωθεί εκ νέου τον παραγωγικό τομέα αδιαφορώντας

για τις συνέπειες. Δείχνει την ανάγκη του καπιταλισμού σε Ανατολή και Δύση να αυτοματοποιήσει την παραγωγή να απολύσει το σύνολο σχεδόν του βιομηχανικού προλεταριάτου, να αναπτύξει τον τριτογενή τομέα ανακαλύπτοντας νέες μεθόδους οργάνωσης της παραγωγής εντείνοντας την καταπίεση και την εκμετάλλευση.

Αυτή η κίνηση της αναδιάρθρωσης περνάει μέσα από τα πανεπιστήμια και την εκπαίδευση με τις νεοφιλελεύθερες επιλογές, με τις ΕΟΚικές επιταγές και την σύνδεση του πανεπιστημίου με την παραγωγή.

Απέναντι στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση πρέπει να σταθούμε ενάντια μπλοκάρωντας: την περικοπή των κοινωνικών δαπανών, την ιδιωτικοποίηση, την πειθαρχηση, τα ΕΟΚικά προγράμματα, την ανεργία, την ντιρεκτίβα, τα μεταπτυχιακά.

Τέλος από την πλευρά των εργαζομένων πρέπει να κατανοηθεί ότι ο κίνδυνος της κρίσης της καπιταλιστικής οικονομίας δεν πρέπει να τους φοβίζει ούτε ν' απορριφθεί, αλλά να θεωρηθεί σαν το πρωτεύον επίπεδο αναμέτρησης μεταξύ του κεφαλαίου και των εργαζομένων και φοιτητών στις καπιταλιστικές μητροπόλεις για να μην αμβλυνθεί η κοινωνική ένταση και αυτό θα επιτευχθεί μέσω της διεκδικητικής ώθησης των εργαζομένων που θα πηγάζει από τις άμεσες ανάγκες τους και θα ξεπερνάει κατά πολύ τα όρια ανεκτικότητας του συστήματος.

**ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕΙ Η ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ
ΝΑ ΟΞΥΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ**

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΤΟ ΑΥΤΟΝΟΜΟ Στέκι Καβάλας καταγγέλλει δημόσια, επιθετικές προκλήσεις από μέρους της Ασφάλειας σε βάρος του.

Συγκεκριμένα, τους τελευταίους μήνες παρενοχλούνται συστηματικά, με ανώνυμα απειλητικά τηλεφωνήματα, άτομα που συμμετέχουν στον πολιτικό χώρο της Αναρχικής Ομάδας του Στεκιού και καλούνται στην Ασφάλεια συγγενείς αυτών των ατόμων, με άμεσο σκοπό την τρομοκράτησή τους και την κατασυκοφάντηση του Στεκιού με τις γνωστές μεθόδους περί «τρομοκρατών», «ναρκομανών», κ.λπ.

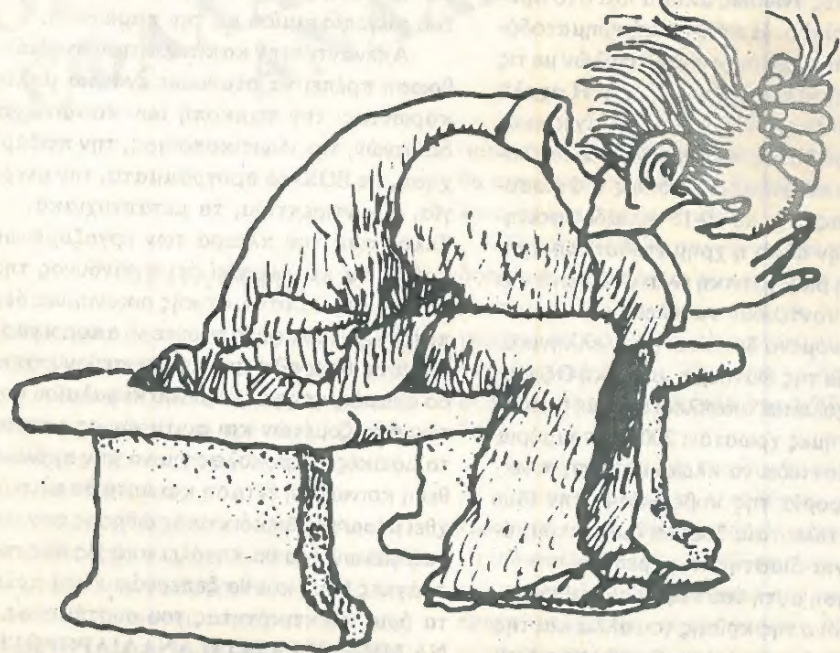
Καταγγέλλουμε με έμφαση την τρομοκρατική αυτή προσπάθεια και καθιστούμε

υπεύθυνο το δημόσιο αίσθημα και την κοινή γνώμη απέναντι σε μια συνεχώς κλιμακούμενη επίθεση, με γνωστές μεθόδους και τρόπους, απέναντι σ' ένα χώρο που έχει εκφραστεί δημόσια και με άποψη ενάντια στα ναρκωτικά και έχει καταθέσει αγώνες ενάντια στο σύστημα που τα διακινεί (για παράδειγμα, θυμίζουμε την παρέμβασή μας στη συναυλία του Παπακωνσταντίνου που έγινε πρόσφατα).

Καλούμε όλους τους πολίτες να σταθούν έμπρακτα ενάντια στην αναβίωση του αστυνομικού κράτους και δηλώνουμε ότι δεν θα ανεχτούμε παρόμοιες ενέργειες στο μέλλον.

Αυτόνομο Στέκι.

ΤΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ

Η εκλογική ανάμετρηση του Νοέμβρη και πάλι δεν ανάδειξε μια ισχυρή πλειοψηφία. Με αυτό το δεδομένο το πολιτικό σκηνικό, φυσικά δεν παραμένει αυτούσιο, αλλά δεν μεταβλήθηκε σε κάποια κατεύθυνση ριζικής ανατροπής των συσχετισμών, στο επίπεδο των πολιτικών εκπροσώπων του κεφάλαιου.

Έχοντας μια πλειοψηφία της Ν.Δ., που ενισχύθηκε από το αποτέλεσμα, καθώς και την ταυτόχρονη άνοδο του ΠΑΣΟΚ παρατηρούμε μια σημαντική πτώση του Συνασπισμού καθώς και καταποντισμό των μικρών κομμάτων (ακόμα και η εκλογή των οικολόγων δεν στηρίζεται σε εκείνο το ποσοστό του Ιουνίου των 70.000 ψήφων, αλλά στο μισό τους).

Όλα αυτά δείχνουν, τόσο τον μετατοπισμό κοινωνικών στρωμάτων προς τα δύο κόμματα που εκφράζουν την κύρια κατεύθυνση του καπιταλισμού (ανεξάρτητα από τη διαφορετική μεθοδολογία εφαρμογής της που έχουν), αλλά και τον έμμεσο αντίκτυπο που έχει αυτή στα διάφορα κοινωνικά στρώματα και τάξεις.

Είναι ταυτόχρονα βέβαιο, ότι αν κρίνει κανείς από το εκλογικό αποτέλεσμα, πως ο εγκλωβισμός των εκμεταλλευόμενων στις κυρίαρχες εξουσιαστικές αντιλήψεις συμβαδίζει με την παρατεινόμενη έξαρση της κοινοβουλευτικής δικτατορίας πάνω τους, που έντονο σημείο της, την τελευταία περίοδο αποτελεί η παρατεταμένη προεκλογική περίοδος (μέσα της οποίας αποτελούν ο έντυπος και ηλεκτρονικός τύπος, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, το πολιτικό μάρκετινγκ και οι κατευθυνόμενες κομματικές βάσεις).

Έτσι, η παρούσα κρίση, που αποτελεί κρίση ανάπτυξης, επιλογών και προσανατολισμού του καπιταλισμού συγκεκριμένο-ποιείται στην παρούσα φάση σαν κρίση διαχείρισης, αλλά δεν έχει μετασχηματιστεί σε κοινωνική. Σ' αυτό το σημείο, θα πρέπει να διευκρινιστεί πως χαρακτηριστικό μιας τέτοιας κοινωνικής κρίσης θα ήταν η αμφισβήτηση του κοινοβουλίου από σημαντικό τμήμα των κοινωνικών στρωμάτων και η αναζήτηση ουσιαστικών διεξόδων μέσα από την ανάπτυξη αυτόνομων κοινωνικών αγώνων.

Αντίθετα, η παρατεταμένη και παρατεινόμενη εκλογολογία έχει κατορθώσει να τελματώσει κάθε κοινωνική αντίδραση, παρ' όλο που οι συνέπειες της εκμεταλλευτικής και εξουσιαστικής δραστηριότητας του κεφάλαιου και του κράτους επιδεινώνουν την κατάσταση. (Χαρακτηριστική είναι η παντελής έλλειψη αντίδρασης στη διάρκεια της προεκλογικής εβδομάδας παρόλη την εγκληματική επανεμφάνιση του καπιταλιστικού νέφους).

Αυτή η τελμάτωση είναι και το ουσιαστικό μέσο που χρησιμοποιείται και που βοηθά στην χωρίς προσκόμματα διεκπεραίωση των αντιθέσεων που έχουν προκύψει στο επίπεδο της πολιτικής εξουσίας. Χωρίς την άμεση παρέμβαση των εκμεταλλευόμενων είναι δυνατή η διευθέτηση των διαφορών και η επίτευξη των συναινετικών συγκλίσεων ανάμεσα στις αντίθετες απόψεις. Μια διευθέτηση, όμως, που κύριο στόχο της έχει την εφαρμογή των μεθόδων κυριαρχίας, εκμετάλλευσης και περιθωριοποίησης που προοιωνίζει η ενιαία αγορά του 1992 και οι αναδιαρθρωτικές διαδικασίες του καπιταλισμού.

Σ' όλη αυτή τη διαδικασία των εκλογικών αναμετρήσεων που προηγήθηκαν και που θα επακολουθήσουν, εκείνο που παίζεται εκτός της επίτευξης ουσιαστικής πολιτικής συναίνεσης, από τη μεριά των πολιτικών εκπροσώπων της εξουσίας, είναι η μεταβολή των ιδεολογικών όρων που υπήρχαν στους εκμεταλλευόμενους με πιο «σύγχρονους», κάτι που επιβάλλει η παρούσα κατάσταση προχωρήματος του καπιταλισμού. Δεν είναι δυνατό φυσικά να μιλήσουμε για αποϊδεολογικοποίηση αλλά για την προσαρμογή και ενίσχυση της αστικής ιδεολογίας με βάση τις νέες συνθήκες κυριαρχίας και εκμετάλλευσης. Έτσι, επιβάλλεται τα νέα στοιχεία της αστικής ιδεολογίας να εδραιωθούν σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα. Με βάση αυτή την ανάγκη που θα διευκολύνει την επιβολή των νέων μορφών εκμετάλλευσης, είναι απαραίτητη η προβολή και η αφομοίωση όλων εκείνων των αταξικών στοιχείων και χαρακτηριστικών που θα συμβάλλουν στον μέγιστο δυνατό περιορισμό των κοινωνικών αντιστάσεων.

Σημαντικό ρόλο σ' αυτή την κατεύθυν-

ση έπαιξε η στάση του συνασπισμού του ΚΚΕ, που σ' όλο αυτό το διάστημα απέβαλε τα ταξικά και ιδεολογικά επιχρίσματα που τον περιέβαλλαν, αναδεικνύοντας την πραγματική του υπόσταση σαν καθεστωτικού μηχανισμού και συμβάλλοντας στην επαναφομοίωση των προλετάρων.

Η συμπόρευση με το κατ' εξοχήν πολιτικό κόμμα της άρχουσας τάξης, τη Ν.Δ., έδωσε τα νέα χαρακτηριστικά του, ενώ ταυτόχρονα δημιούργησε σοβαρούς κλονισμούς στη χειραγωγούμενη βάση του, μιας και τα κοινωνικά στρώματα δύσκολα αποδεσμεύονται από την κατάσταση που βρίσκονται και δυσκολότερα αποποιούνται τις ιδεολογικές οπτικές που έχουν αποδεχθεί. Δεδομένου, ότι κομμάτια από τη βάση των καθεστωτικών Κ.Κ. που έχουν έστω και περιορισμένο ταξικό προσανατολισμό αντιδρούν ακόμα και εκλογικά σε μια επιχειρούμενη «δεξιά» στροφή του κόμματος τους.

Σ' αυτή την αναταραχή συνέβαλε και η σαφέστατα εκδηλωμένη διάθεση της Ν.Δ. να επιβάλλει μια σειρά μέτρα που θα τίναν στον αέρα την πραγματικότητα που έχουν αποδεχθεί οι εκμεταλλευόμενοι (βλέπε δηλώσεις Μητσοτάκη για απολύσεις, λιτότητα, ανεργία, καθήλωση των ημερομισθίων κ.λπ.), μεταστρέφοντάς την προς το χειρότερο.

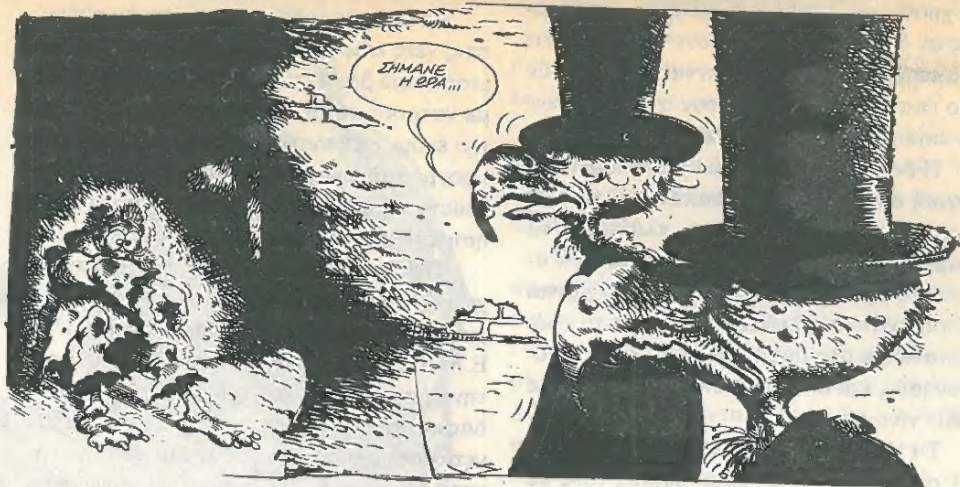
Το ΠΑΣΟΚ, χωρίς να έχει διαφορετικούς σκοπούς από τα υπόλοιπα κόμματα, αλλά επιδιώκοντας να ισχυροποιήσει τη θέση του χρησιμοποίησε «ταξικούς» όρους (όπως θα δούμε πιο κάτω) με αποτέλεσμα να κερδίσει εκλογικά σημαντικά τμήματα των εκμεταλλευόμενων, που μετατοπίστηκαν από το Συνασπισμό (ΚΚΕ) και απ' την άλλη κατώρθωσε να ξανακερδίσει παλιούς

ψηφοφόρους του μέσα από την αναποτελεσματικότητα της «καθαρισολογίας», αναπληρώνοντας, εν μέρει, ταυτόχρονα τόσο τις προηγούμενες όσο και τις πρόσφατες απώλειες του, που μετακινήθηκαν προς την Ν.Δ.

Έτσι μια σημαντική κατάσταση που προκύπτει μετά τις εκλογές του Νοέμβρη είναι η αποψίλωση του καθεστωτικού Συνασπισμού του ΚΚΕ και η ταυτόχρονη ενίσχυση των δύο βασικών πολιτικών εκπροσώπων του καπιταλισμού, με ένα πολωτικό αποτέλεσμα, του οποίου η ανάδειξη, κάνει το πολιτικό σκηνικό ιδιαίτερα δυσκίνητο, τουλάχιστον ως προς τις μεσοπρόθεσμες επιδιώξεις της οικονομικής ανάπτυξης. Με αυτόν τον τρόπο βέβαια συνεχίζεται η δραστηριότητα της καπιταλιστικής ιδιωτικής πρωτοβουλίας, που όμως η ανάγκη για μια αναπτυξιακή στρατηγική δυσχεραίνεται εξ αιτίας της πολιτικής συγκυρίας.

Μολονότι, γίνεται κατανοητή και αναγκαία η πραγματοποίηση της πολιτικής συναίνεσης, είναι φανερό ότι τόσο η διαφορετική αντίληψη για την εφαρμογή των καπιταλιστικών σχεδίων όσο και η ίδια η κοινωνική κατάσταση επιβάλλει προσεκτικούς χειρισμούς, ώστε να συνεχισθεί με τους καλύτερους όρους η χειραγωγή των εκμεταλλευόμενων.

Η υλοποίηση της πολιτικής συναίνεσης αποτελεί ουσιαστικά και το κυρίαρχο ζήτημα αυτής της περιόδου. Για να μπορέσει να γίνει κάτι τέτοιο χρειάζεται η υπέρβαση των συνεπειών του πολωτικού εκλογικού αποτελέσματος, με τέτοιο τρόπο ώστε να γίνει και κοινωνικά αποδεκτή (Το προηγούμενο της συνεργασίας ΚΚΕ-ΝΔ δεν αφήνει περιθώρια παρόμοιων επιλογών όπως π.χ. άμεση συνεργασία ΠΑΣΟΚ-ΝΔ).

Η ενίσχυση των δύο μεθοδεύσεων

ΕΙΝΑΙ σαφές, ότι το εκλογικό αποτέλεσμα ενίσχυσε τις δύο διαφορετικές μεθοδεύσεις που αποσκοπούν στο προχώρημα του καπιταλισμού. Τόσο η ΝΔ, όσο και το ΠΑΣΟΚ αποκόμισαν εκλογικά οφέλη σε βάρος του Συνασπισμού. Εκείνο όμως που φάνηκε είναι πως έχουν φτάσει και σε ένα όριο που δεν επιτρέπει άλλα τραβήγματα. Ούτε μια καινούρια συμμαχία ΝΔ-Συνασπισμού μπορεί να πραγματοποιηθεί, μια και το προηγούμενο της δεν απέφερε τα προσδοκώμενα αποτελέσματα για το ΚΚΕ, ούτε και μια συνεργασία ΠΑΣΟΚ-ΝΔ χωρίς να έχει σοβαρούς αντίκτυπους στα συμφέροντα που εξυπηρετούν, αλλά και στα κοινωνικά κομμάτια που ελέγχουν. Όσο για μια άμεση συνεργασία ΚΚΕ-ΠΑΣΟΚ, αυτή θα ήταν τόσο εύθραυστη λόγω του μικρού αριθμού που θα είχε σαν πλειοψηφία

στη βουλή, αλλά και πολύ επικίνδυνη λόγω του αφομοιωτικού χαρακτήρα που περιέχει η τακτική του ΠΑΣΟΚ, όπως και για την αναξιοπιστία που θα έδειχνε σε σημαντικό τμήμα της άρχουσας τάξης.

Με βάση τις άμεσες ανάγκες του καπιταλισμού (εκσυγχρονισμός, επενδύσεις, παραγωγικότητα με στόχο την ανταγωνιστικότητα) και πάνω στην προοπτική της επίτευξης των απαραίτητων όρων για μια λειτουργική πολιτική συναίνεση που να διατηρεί εγκλωβισμένους τους εκμεταλλευόμενους απαιτείται ένα σχήμα με βραχυπρόθεσμους στόχους.

Σ' αυτή την κατεύθυνση είναι που δει-

χουν να συγκλίνουν όλα τα πολιτικά κόμ-

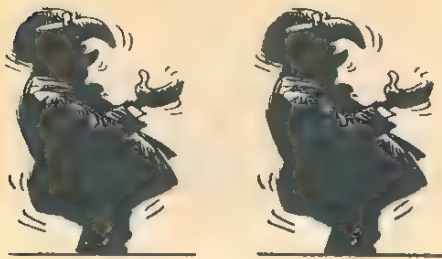
ματα αλλά και οι βιομήχανοι. Η ενίσχυση των δύο κυρίαρχων κομματικών μηχανισμών του κεφάλαιου φτάνοντας στο σημείο της όριο χρειάζεται να εκτονωθεί και ταυτόχρονα να λειτουργήσει στην κατεύθυνση της επαναφομοίωσης των προλετάριων στις συνθήκες κυριαρχίας και εκμετάλλευσης που θα ακολουθήσουν.

Αυτή η τακτική είναι που ακολουθήθηκε και σ' όλο το προηγούμενο διάστημα. Αφορούσε τόσο την ενίσχυση των δύο διαφορετικών μεθοδεύσεων, όσο και στην επιβολή των «σύγχρονων» ιδεολογικοπολιτικών απόψεων της άρχουσας τάξης στα κοινωνικά στρώματα, σε συνδυασμό με την καθήλωση του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Η ΝΔ, προβάλλοντας την άποψη του «νεοφιλελευθερισμού» και χρησιμοποιώντας συνθήματα περί «εθνικής συμφιλίωσης», «οικονομικής ανάπτυξης» και ενισχύοντας την αστική ιδεολογία με «σύγχρονα» οράματα όπως: «Η Ελλάδα πηγαίνει μπροστά», «Μαζί και συ», κ.ά. κατόρθωσε να συσπειρώσει μεσαία στρώματα υποσχόμενη μια οικονομική ευμάρεια που θα βασίζεται στις ίσες ευκαιρίες, καλλιεργώντας μια ειδυλλιακή εικόνα υπερκαταναλωτισμού, κέρδους και προσωπικών ευκαιριών («κίνητρα για όλους») για βόλεμα και ανάδειξη.

Η κάθετη τομή που υποσχόταν και υπόσχεται η ΝΔ (γρήγορη ανάπτυξη, καινούριες θυσίες) δεν έγινε ή δεν γίνεται αντιληπτή από σημαντικό μέρος μεσαίων στρωμάτων που διαισθανόμενα την μεταβολή των κοινωνικών και οικονομικών συνθηκών, που βιώνουν, προσβλέπουν σε μια ευκαιρία για να αποτρέψουν την χειροτέρευση της θέσης τους. Πολύ λίγα όμως κομμάτια και συνήθως τα ισχυρότερα απ' αυτά θα μπορέσουν να σταθούν στις συνθήκες που θα διαμορφωθούν, εφ' όσον η οικονομική ανάπτυξη και ο εκσυγχρονισμός προϋποθέτουν βαθιές ανακατατάξεις στα μεσαία στρώματα και πριμοδότηση των ισχυρότερων από αυτά.

Συνεπικουρος της αταξικής ιδεολογίας

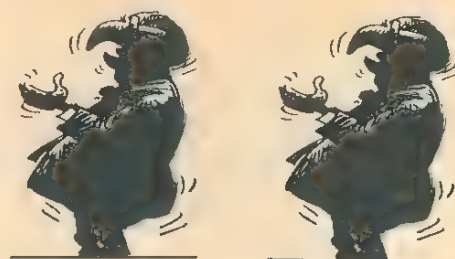
υπήρξε και ο Συνασπισμός της Συντήρησης και της αδράνειας που προβάλλοντας εξίσου αταξικά και παραπλανητικά συνθήματα όπως «ΣΥΝ για να πάμε μπροστά» (ποιοι και με ποιους;) μετατοπίζοντας το βάρος της απεύθυνσης του και προς μεσαία στρώματα, προσβλέποντας στον προσεταιρισμό τους, που όμως εξαιτίας της αναποτελεσματικότητας της πολιτικής του, ουσιαστικά κατόρθωσε να ανοίξει το δρόμο σε μεσαία στρώματα να επιλέξουν τον πιο ισχυρό πολιτικό μηχανισμό, που φυσικά δεν ήταν ο Συνασπισμός.

Ένα άλλο κομμάτι εκμεταλλευόμενων προσδόθηκε και ενίσχυσε την άλλη άποψη που εκφραζόταν μέσω του ΠΑΣΟΚ. Αποτελούμενο από εργαζόμενους και μεσαία στρώματα προσβλέπει στην καλύτερευση των συνθηκών του μέσω της τακτικής που επαγγέλλεται με τον κρατικό παρεμβατισμό και την «εθνική ανάπτυξη».

Όπως ειπώθηκε, το ΠΑΣΟΚ εκφράζοντας ένα έντονο αντιπολιτευτικό λόγο χρησιμοποίησε «ταξικούς όρους» (επικαλούμενο την αντίθεση του στον νεοφιλελευθερισμό, τον «ανιστόρητο συμβιβασμό» και το

νώνοντας το αντιδεξιό σύνδρομο), για να κερδίσει αυτό το τμήμα της κοινωνίας. Οι λόγοι που το ώθησαν σ' αυτή την τακτική αφορούσαν την προσπάθεια απόσπασης κομματιών, που είχαν δυσανεσθηθεί από την τακτική του Συνασπισμού. Ένας εξίσου σημαντικός λόγος ήταν ο διαφορετικός τρόπος αντιμετώπισης του κινδύνου μεταβολής των οικονομικών και κοινωνικών συνθηκών αυτών των κομματιών των εκμεταλλευόμενων από την καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Οι αριστερές αναφορές ριζωμένες για δεκαετίες τώρα, καθώς και μια «αντιδεξιά» συνείδηση αποτελούσαν (και αποτελούν) το κατάλληλο έδαφος για τη σύνδεσή τους με εκείνο τον πολιτικό σχηματισμό που μπορεί εύστοχα να χειριστεί αυτό το δεδομένο. Σίγουρα, το ΠΑΣΟΚ μπόρεσε να προσελκύσει με αυτό τον τρόπο αυτά τα κοινωνικά τμήματα. Γι' αυτή του τη στάση κατηγορήθηκε για διχαστικές θέσεις, που υπονομεύουν την «εθνική συμφιλίωση». Όμως στην ουσία δεν υπονόμωσε την ταξική συνεργασία, αντίθετα την προώθησε μεγιστοποιώντας και τονίζοντας την ανάγκη κοινής προσπάθειας εργαζομένων - κεφαλαίου για τον εκσυγχρονισμό της οικονομίας.

Είναι γεγονός ότι η χρησιμοποίηση τέτοιων όρων, σε μια κατάσταση όπου επιδιώκεται η απάλειψη κάθε ταξικής αναφοράς με τη χρήση αταξικών όρων και «ενωτικών» προτροπών για την επίτευξη της «εθνικής ανάπτυξης», θα μπορούσε να γίνει επικίνδυνη. Όμως στην προκειμένη περίπτωση έχουμε ένα χειραγωγικό καθεστωτικό μηχανισμό (ΠΑΣΟΚ), που μπορεί με τους κατάλληλους χειρισμούς να εξουδετερώνει, όλα αυτά τα στοιχεία που για πολιτικές σκοπιμότητες αναζωπυρώνει. Πάντα βέβαια, σ' αυτές τις περιπτώσεις, υπάρχουν και εκείνα τα κοινωνικά κομμάτια που μέσα σε συνθήκες κοινωνικού ανταγωνισμού παίρνουν μια συγκεκριμένη κοινωνική και ταξική στάση. Αυτά όμως, τουλάχιστον με τα άμεσα δεδομένα δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι θα λειτουργήσουν σαν πλειοψηφική δυναμική.

Είναι αναγκαίο να τονιστεί, πως σε σχέση με τις δύο μεθοδεύσεις (ΠΑΣΟΚ-ΝΔ), πέρα από την ανταγωνιστικότητα που εκφράζεται για το προχώρημα του καπιταλισμού, ενδιαφέρον έχει και ο τρόπος με τον οποίο η κάθε μια επιδιώκει να επιφέρει για το κεφάλαιο τα επιθυμητά αποτελέσματα. Η ΝΔ έχοντας σαν κατεύθυνση την αμεσότητα εφαρμογής των επιλογών της οικονομικής κυριαρχίας θα επιβάλει με δυναμικό τρόπο τα σχέδιά της λαμβάνοντας υπόψη τις ενδεχόμενες εκρήξεις του κοινωνικού ανταγωνισμού, για τις οποίες επιφυλάσσει και την ανάλογη σκληρότητα, όπου η χειραγωγή δεν θα μπορέσει να λειτουργήσει.

Το ΠΑΣΟΚ χρησιμοποιώντας τον κρατικό παρεμβατισμό μπορεί να ακολουθήσει μια πιο «ήπια» τακτική, βασισμένη στην κυκλική κίνηση χειραγωγής σε όλα τα επίπεδα (οικονομικό, πολιτικό, κοινωνικό). Εμπειρία αυτής της τακτικής έχουμε στα χρόνια της διαχείρισης της εξουσίας απ' αυτό. Η ΠΑΣΟΚΙΚΗ μεθοδευση, βασίζεται σαφώς, στην κοινωνική πραγματικότητα που υπάρχει στην Ελλάδα και παρέχει την δυνατότητα ανοίγματος πολλών ασφαλιστι-

κών δικλείδων αποσυμπίεσης των κοινωνικών αντιδράσεων. Σημαντικός βοηθός σ' αυτή τη διαδικασία δεν παύει να είναι και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που σημαντικό τμήμα της ελέγχεται από το ΠΑΣΟΚ.

Ανεξάρτητα από τη διαφορετική μεθό-

δευση, ο κοινός στόχος των δύο κύριων πολιτικών εκπροσώπων του κεφάλαιου, θα επιτευχθεί με τις αναγκαίες, γι' αυτό τον σκοπό, συγκλίσεις. Σ' αυτό ακριβώς το σημείο, είναι που αποχτά ιδιαίτερη σημασία η πολιτική συναίνεση.

Η οικολογική παρουσία

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟ χαρακτηριστικό αυτής της περιόδου αποτελεί η έντονη προσπάθεια εκ μέρους των κομματικών παραρτημάτων του κράτους και του κεφάλαιου, να ενισχυθεί η αταξική αντιμετώπιση των προβλημάτων που δέχονται και θα δεχθούν οι εκμεταλλευόμενοι. Έτσι πλάι στα ήπια και άχρωμα προτάγματα του Συνασπισμού, της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ («Για να πάμε μπροστά», «Η Ελλάδα πηγαίνει μπροστά», «Συμπαρατάξη-Νίκη-Προοπτική κ.ά.), που επαγγέλλονται «εθνική οικονομική ανάπτυξη», τεχνολογική πρόοδο και εκσυγχρονισμό, δημιουργώντας την αυταπάτη πως όλα αυτά αφορούν τους εργαζόμενους, που θα βρουν «τη γη της επαγγελίας», έρχεται να προστεθεί και ένα ακόμα στοιχείο.

Αφορά την «κατάκτηση» μιας έδρας στη βουλή από τους «Οικολόγους-Εναλλακτικούς». Μέσα στην ιδιαίτερα οξυμένη πολιτική σκηνή που προηγήθηκε, όλα τα μικρά κόμματα καταποντίστηκαν, άλλα επέλεξαν τη συμπίεση με κάποιο από τα μεγάλα κόμματα και άλλα προτίμησαν την αποχή. Μέσα στο γενικότερο καταποντισμό δεν αποτέλεσε εξαίρεση και η πτώση των οικολόγων που μπροστά στο ποσοστό που έλαβαν τον Ιούνιο, είχαν σημαντική πτώση στις εκλογές του Νοέμβρη. Παρ' όλα αυτά κατόρθωσαν να πάρουν μια έδρα.

Χρειάζεται να διευκρινιστούν οι αιτίες αυτής της «ανάδειξης» για να γίνει ευκρινέστερη η πορεία που δρομολογείται. Μπροστά στη χειραγωγική και αδιέξοδη για τα κοινωνικά στρώματα των εκμεταλλευόμενων πρόσφατη πορεία των εκλογικών αναμετρήσεων, αναδεικνύεται με έντονο τρόπο η επιβολή της κοινοβουλευτικής δικτατορίας (το 98% συγκέντρωσαν τα 3 μεγάλα κόμματα). Ελάχιστα είναι τα κομμάτια και οι δυνάμεις που την αντιπαλεύουν στην προοπτική της ανάπτυξης των απελευθερωτικών διαδικασιών της κοινωνίας.

Έτσι, η κυριαρχία του κοινοβουλευτικού «δημοκρατικού πλουραλισμού» πάνω στα στρώματα των εκμεταλλευόμενων οδηγεί σε επιλογές που βρίσκονται μέσα στα πλαίσια της καθεστωτικής λογικής, αφού κερδισμένοι, είναι πάντα ο άλογος λόγος της κρατικής κυριαρχίας. Σ' αυτό τον «πλουραλισμό» εντάσσεται και η στροφή προς τα οικολογικά «κόμματα» και κινήσεις.

Αυτό δεν σημαίνει, ότι δεν υφίσταται οικολογικό ζήτημα, που μάλιστα πλήττει με τον χειρότερο τρόπο τους προλετάριους. Η καπιταλιστική επίθεση ενάντια στα κοινωνικά στρώματα δεν μπορεί παρά να συνδέεται με την παράλληλη καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος.

Όπως λοιπόν, η κυριαρχία της άρχουσας τάξης βασίζεται στην συνειδητή υλική και γνωστική υπεροχή της πάνω στην «συνειδητή» αποδοχή της υλικής και πνευματικής υποτάξης των εκμεταλλευόμενων, έτσι και το πρόβλημα της οικολογικής επιβίωσης του πλανήτη δεν μπορεί να αγνοεί αυτές τις κοινωνικές αιτίες της ανάδειξής του.

Μ' αυτή τη συλλογιστική, η ταξική αντιπαλότητα μέσα στους κοινωνικούς χώρους με την άμεση δράση των προλετάριων, όχι μόνο εμπεριέχει την οικολογική οπτική αλλά την εντάσσει σε μια συνολικότερη ανατρεπτική κριτική βάζοντας επί τάπητος (πολιτικά-αισθητικά) το ζήτημα της συνεργασίας ανθρώπου και φυσικού περιβάλλοντος.

Χτίζοντας τις βάσεις για την ταξική αντιπαλότητα μέσα στους κοινωνικούς χώρους και με την άμεση δράση των εκμεταλλευόμενων, μπορεί ταυτόχρονα να αποφευχθεί και η καταστροφή του περιβάλλοντος. Μια τέτοια λογική δεν μπορεί παρά να αρνείται έμπραχτα και καθημερινά τους όρους και τους θεσμούς του κράτους και του κεφαλαίου. Μόνο η πάλη στη κοινωνική της υπόσταση μπορεί να δώσει εκείνη την προοπτική που να συμβάλλει συνολικά στην απελευθέρωση της κοινωνίας.

Αντίθετα η επιλογή της «εκ των άνω» μέσα από την πριμοδότηση των ανομολόγητων οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων μερίδων του αστικού τύπου (μήπως αυτό λέγεται «κατασκευασμένη γνώμη του κοινού;»), και μέσα από τους αστικούς θεσμούς συγκρότησης ενός κινήματος δεν είναι παρά η ίδια καθεστωτική λογική που δημιουργώντας επιφάσεις δημοκρατίας και αυτενέργειας αναπαράγει την υπάρχουσα κατάσταση οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας. Το σλόγκαν της «νέας πολιτικής που γεννιέται» δεν δείχνει να ανταποκρίνεται σε κάποια ρεαλιστική πραγματικότητα.

Το ίδιο υπάρχει και με τα συνθήματα «Μη παρκάρετε στους δρόμους μας», «Μην τα βλέπετε όλα μαύρα» που εκτός του εξουσιαστικού περιεχομένου τους, βασίζονται στο πολιτικό μάρκετινγκ και την αταξικότητά των προταγμάτων.

Αυτή η ύπαρξη της αταξικότητας είναι που οδήγησε στην προμοδότηση των οικονομικών από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης τόσο προεκλογικά, όσο και μετεκλογικά, συμβάλλοντας έτσι στην εκλογική ανάδειξη αυτού του σχηματισμού.

Μια εκλογική ανάδειξη που δεν έχει σχέση με την προϋπαρξή κοινωνικών αγώνων.

Η χωρίς ταξικούς όρους αντιμετώπιση της παραγωγής, της κατανάλωσης, της εισαγωγής νέων τεχνολογιών με μια γενική και αόριστη αναφορά μετατοπίζει την ουσία του προβλήματος από την ταξική του διάσταση σε μια ιδεαλιστική. Έτσι οι εχθροί των προλεταρίων γίνονται η κατανά-

λωση γενικά ή υπερπαραγωγή κ.ο.κ.

Όμως τους ίδιους αταξικούς όρους χρησιμοποιούν και οι πολιτικοί εκπρόσωποι του κεφάλαιου για να αποπροσανατολίσουν τους εργαζόμενους και να πετύχουν τα σχέδιά τους. Μέσα λοιπόν στην γενικότερη προοπτική που έχει χαράξει η άρχουσα τάξη για αυτή την περίοδο, δεν θα είχε ιδιαίτερο πρόβλημα από την παρουσία κάποιων, που ενώ φαινομενικά την αντιστρατεύονται, στην ουσία επιβοηθούν τα σχέδιά της.

Μπροστά στον κίνδυνο της ΑΠΟΧΗΣ και του συνειδητά «σκατωμένου ΑΚΥΡΟΥ» ψηφοδέλιου η εξουσία μπορεί να προσφέρει σε αντάλλαγμα το συφιλιδικό έδρανο της Βουλής, όπου ο κοινοβουλευτικός καθωσπρεπισμός θα ανταποκρίνεται στις αξιώσεις της.

Εξάλλου, πολλές φορές η απεγνωσμένη προσπάθεια απεγκλωβισμού των χειραγωγούμενων μπορεί πολύ εύκολα να συναντήσει την απόγνωση της κοινωνικής απραξίας.

και την εκβιαστική απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης, που αποσκοπεί στην πολιτική συναίνεση.

Ο ουσιαστικότερος συντελεστής, η βασικότερη σταθερά για την επίτευξη της πολιτικής συναίνεσης είναι η κοινή στάση όλων των κομμάτων σε σχέση με τα οικονομικά προβλήματα. Συμπίπτει η διαπίστωση όπως αυτή υπάρχει τη στιγμή αυτή (υπερχρεωμένος και ελλειμματικός δημόσιος τομέας π.χ.) όσο και για τους όρους με τους οποίους πρέπει να ξεπεραστεί η παρούσα κατάσταση («εθνική οικονομική ανάπτυξη», εκσυγχρονισμός, επενδύσεις, εισαγωγή νέων τεχνολογιών, ανταγωνιστικότητα, αύξηση της παραγωγικότητας κ.λπ.).

Με βάση αυτή τη σταθερά θα μπορούσε να αναπτυχθεί η συλλογιστική για την πραγματοποίηση της πολιτικής συναίνεσης και να επιβληθεί στη συνέχεια στα κοινωνικά στρώματα.

Αυτή η βραχυπρόθεσμη σύγκλιση και συναίνεση δεν έχει να εξυπηρετήσει κανένα από τα συμφέροντα των προλεταρίων. Το προηγούμενο της τρίμηνης σύμπραξης ΝΔ και Συνασπισμού αποτελεί την ασφαλέστερη εμπειρία. Τα νομοσχέδια που θα ψηφίσει αυτή η κυβέρνηση θα επιδιώκουν την κατοχύρωση των συμφερόντων των αφεντικών, ανεξάρτητα αν θα επενδυθούν από την ανάγκη λειτουργίας μέσα στην ΕΟΚ ή από την ανάγκη της επίλυσης «άμεσων αναγκών» (το πόσο άμεση ανάγκη για τους εργαζόμενους ήταν η ιδιωτική τηλεόραση ή οι δικαστικοί κώδικες ο καθένας το αντιλαμβάνεται).

Όλα τα μέτρα που θα παρθούν θα συμβάλλουν στη δημιουργία εκείνων των προϋποθέσεων για να υπάρξει η διαπραγματευση ένταξης του κεφάλαιου στην ΕΟΚ. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, είναι βέβαιο, ότι θα επικρατήσει περιορισμένα, αλλά μέσα στα απαραίτητα πλαίσια, ένα κλίμα «νεοφιλελευθερισμού». Ο ιδιωτικός τομέας είναι εκείνος που θα λειτουργήσει και θα αποκομίσει κέρδη προετοιμαζόμενος για την περίοδο των «παχειών αγελάδων» που θα του φέρει η πραγματοποίηση της ευρύτερης πολιτικής συναίνεσης.

Όσο όμως μια άμεση εκλογική αναμέτρηση μπορεί να σπρώξει τμήματα των εκμεταλλευόμενων σε μια απομάκρυνση από τους καθεστωτικούς θεσμούς, άλλο τόσο και μια παρατεταμένη καθήλωση τους περιέχει κινδύνους. Εφόσον λοιπόν, το πολιτικό σκηνικό καθορίζει τις ανάγκες μιας νέας εκλογικής αναμέτρησης το κράτος και τα πολιτικά κόμματα χρησιμοποιούν αυτές τις εκτονωτικές εκλογικές αναμετρήσεις εξαναγκάζοντας σε μια διαρκή αποδοχή των καθεστωτικών μεθοδεύσεων.

Αυτή η τακτική έχει επιτύχει την απομάκρυνση του κινδύνου που περιέχει η ανάπτυξη κοινωνικών αγώνων (με την όποια τους μορφή) πράγμα που διευκολύνει τόσο το κεφάλαιο όσο και τα κόμματα να συνεχίζουν την απρόσκοπτη λειτουργία τους και να επιτυγχάνουν τις απαραίτητες συγκλίσεις στην κατεύθυνση της υλοποίησης της πολιτικής συναίνεσης.

Η πρόσδεση των κοινωνικών στρωμάτων στις καθεστωτικές επιλογές, γίνεται πολύ πιο εύκολο λόγω της ανυπαρξίας μιας

ταξικής επαναστατικής προοπτικής, ενός λόγου και μιας πρακτικής, που να βάζει εμπόδια στα σχέδια της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας και να αναπτύσσει την ταξική αυτενέργεια, την αυτοοργάνωση και την άμεση δράση.

Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι οι εκμεταλλευόμενοι βρίσκονται εγκλωβισμένοι με την απόλυτη έννοια της λέξης. Η «σταθερά» του κοινωνικού παράγοντα έχει τα μεταβλητά της σημεία που καθορίζονται από την εκ των πραγμάτων επιδεινούμενη κοινωνική και οικονομική κατάσταση ιδιαίτερα των κατώτερων στρωμάτων. Στη διάρκεια της ανάπτυξης της καπιταλιστικής επέθεσης, αυτή η σταθερά θα μεταβληθεί σε σχέση με τα κοινωνικά στρώματα, που θα υποστούν τις συνέπειες της.

Αυτή η κινητικότητα θα εκφραστεί προς ριζοσπαστικότερες ή συντηρητικότερες επιλογές και θα σχετίζεται με το επίπεδο ανάπτυξης της ταξικής πάλης, αλλά και με την συνειδητή και φερέγγυα δραστηριότητα αντικαπιταλιστικών πόλων. Αυτό το μη συγκεκριμένο, αλλά επικίνδυνο δεδομένο, είναι που εξαναγκάζει και τα πολιτικά κόμματα σε μια σειρά από χειρισμούς στην προοπτική της δημιουργίας των ολοκληρωμένων βάσεων της συναίνεσης.

Στο βαθμό που η μίνιμουμ σύγκλιση των κομμάτων δεν αποτελεί παρά σημαντικό παράγοντα για την επίτευξη των σχεδίων του κεφάλαιου σε βάρος των εκμεταλλευόμενων, γίνεται φανερό ότι η εδραίωση της πολιτικής συναίνεσης θα αποτελέσει τον καθοριστικό παράγοντα για την υλοποίηση του συνολικού προγράμματος. Ενός προγράμματος που βασίζεται στην λιτότητα, την καταστολή, την ανεργία, την εξαθλίωση, την υπερεκμετάλλευση, την περιθωριοποίηση μεγάλων κομματιών των εργαζόμενων και της νεολαίας.

Γίνεται φανερό, ότι η επίτευξη της πολιτικής συναίνεσης δεν έχει καμιά σχέση με τα πραγματικά συμφέροντα των εργαζόμενων. Από αυτή την άποψη είναι απαραίτητο, στην παρούσα φάση, να αναπτυχθούν εκείνες οι κοινωνικές διεργασίες που σαμποτάρουν το χτίσιμο της. Παρόλο που ο εγκλωβισμός και η αδράνεια έχει επιτευχθεί μέσω της επιβολής του κοινοβουλευτικού εκλογικού παιχνιδιού των τελευταίων μηνών, η κοινωνική και οικονομική πραγματικότητα δημιουργεί τις δυνατότητες για άμεσες αποδεσμευτικές δραστηριότητες κομματιών των εκμεταλλευόμενων.

Η ενίσχυση της κοινωνικής δράσης και η ανάπτυξη ενός επαναστατικού και ανατρεπτικού λόγου μπορεί να συμβάλει στο ξεμπλοκάρισμα εκείνων των κοινωνικών δυνάμεων, που έστω και με μειοψηφική δράση στην παρούσα φάση, μπορούν να σταθούν εμπόδιο στην πορεία για την επίτευξη της δυναστικής, για τους εκμεταλλευόμενους, πολιτικής συναίνεσης.

Οι κοινωνικοί αγώνες δεν μπορούν να παγώσουν μια και τα συμφέροντα των εκμεταλλευόμενων δεν μπορούν να ταυτιστούν με την πολιτική συναίνεση και τα σχέδια των πολιτικών εκπροσώπων του κεφάλαιου.

Σημείωση: Αυτό το κείμενο γράφτηκε και συζητήθηκε δέκα μέρες πριν την συγκρότηση της «τριμερούς» κυβέρνησης.

Να σαμποτάρουμε την πολιτική συναίνεση

ΒΑΣΙΚΗ επιδίωξη, στην παρούσα πολιτική συγκυρία, είναι η επίτευξη της πολιτικής συναίνεσης, για την υλοποίηση των καπιταλιστικών σχεδίων. Προς αυτή την κατεύθυνση λειτουργήσαν μέχρι τώρα οι εκλογικές αναμετρήσεις και στο ίδιο μοτίβο θα κινηθούν και οι επόμενες. Το οριακό εκλογικό αποτέλεσμα του Νοέμβρη δεν μπορεί να δώσει άλλη διέξοδο από την εξεύρεση των μίνιμουμ συγκλίσεων με σκοπό να χτιστεί το συνολικό οικοδόμημα.

Οι σταθερές, που έχουν δημιουργηθεί σε κοινωνικό επίπεδο με τον αποπροσανατολισμό των εκμεταλλευόμενων, αποτελούν σημαντική εγγύηση για να αναπτυχθούν οι κατάλληλοι χειρισμοί στο πολιτικό επίπεδο.

Για το άμεσο μέλλον χρειάζεται να πραγματοποιηθεί μια βραχυπρόθεσμη κυβέρνηση, που να μπορέσει να επιλύσει τα άμεσα προβλήματα της καπιταλιστικής διαχείρισης και να συγκρατήσει το άνοιγμα

μα της ψαλίδας ανάμεσα στην πολιτική και την οικονομία.

Παράλληλα η καπιταλιστική λειτουργία θα συνεχίσει το δρόμο της. Οι συζεύξεις επιχειρήσεων και κομματιών παραγωγικών μονάδων τόσο στο εσωτερικό όσο και σε σχέση με επιχειρήσεις του εξωτερικού θα συνεχιστεί. Οι sporadικές απολύσεις εργαζόμενων δεν θα μπορούν να επιλυθούν από την «κυβέρνηση υπό προθεσμία». Οι αυξήσεις των τιμών και η πτώση του βιοτικού επιπέδου των εργαζόμενων θα συνεχιστεί. Ο υπερτροφικός γραφειοκρατικός μηχανισμός του κράτους δεν θα έχει ιδιαίτερα προβλήματα να συνεχίσει να λειτουργεί, ενώ οι εργαζόμενοι, καθηλωμένοι από τα κόμματα και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, θα περιμένουν να ξεπεραστούν τα «αδιέξοδα». Η προβαλλόμενη σε κάθε ευκαιρία κινδυνολογία περί πτώχευσης, κατάρρευσης, αδιεξόδων, σαν σκοπό έχουν τον αποπροσανατολισμό των εκμεταλλευόμενων

Μ

ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ

Η Αμερική σαν χώρα δεν στερείται από αντιστάσεις στο εσωτερικό της. Οι εκατοντάδες πολιτικοί κρατούμενοι, από όλες τις τάξεις και φυλές που κατοικούν σε αυτή τη χώρα «μύθο», καταμαρτυρούν ότι η Αμερική επεμβαίνει και καταστέλλει το ίδιο βίαια και τον ίδιο της τον πληθυσμό. Άλλωστε η Αμερική είναι μια χώρα με πλούσια επαναστατική και συνδικαλιστική παράδοση και χρειάστηκαν πολλά χρόνια βίαιης καταπίεσης και διώξεων για να ξεχαστεί αυτή η κληρονομιά. Αν είναι όμως κάπου που οι μνήμες ζουν και λειτουργούν δυναμικά είναι στον αγώνα των Ινδιάνων να προστατεύσουν ό,τι τους έχει απομείνει ή στον αγώνα των Μεξικάνων αμερικάνων να υπερασπιστούν τη γη και τον απλό αγροτικό αναρχο-κομμουνιστικό τρόπο ζωής τους. Η Αμερική ψυχοραγεί από την άγρια εξαθλίωση στα μαύρα γκέττο που η κατάσταση γίνεται όλο και πιο έκρυθμη, από τα εκατομύρια άστεγων και από τις φρικτές συνθήκες στις φυλακές που όλο και πληθαίνουν.

Ανάμεσα ίσως στις αντιστάσεις που υπάρχουν και κάποια προοπτική είναι και αυτή ενός κομματιού της νεολαίας που έχει πρόσφατα ριζοσπαστικοποιηθεί στον αναρχικό χώρο. Εδώ συγκλίνουν πολλές απόψεις και τάσεις που πολλές φορές βρίσκονται σε αντιπαλότητα μεταξύ τους όπως και έγινε στο 4ο ετήσιο συνέδριο/φεστιβάλ των αναρχικών στο Σαν Φρανσίσκο. Οι επιρροές από τον Ευρωπαϊκό χώρο έρχονται κυρίως από τη δυναμικότητα των αναρχο-αυτόνομων της Δ. Γερμανίας και της Ιταλίας. Το Ινδιάνικο κίνημα όπως και αυτό των μαύρων της Αμερικής έχουν και αυτά αφήσει κάτι στο λευκό κατά πλειοψηφία αναρχικό κίνημα. Από τις δυτικές ακτές της Αμερικής έχει επίσης αναδυθεί τα τελευταία χρόνια και μια πνευματιστική τάση που είναι βέβαια η πιο γελοία και αστική έκφραση των αναρχικών.

Η επτάμερη μάζωξη συγκέντρωσε γύρω στα 2000 άτομα από διάφορες χώρες με ιδιαίτερη την παρουσία των Δ. Γερμανών.

Το Σαν Φρανσίσκο και το γειτονικό Berkley μετατράπηκαν όλη αυτή τη βδομάδα σ' ένα χώρο για συζητήσεις, κονσέρτα, παρουσιάσεις, πάρτυ, εκθέσεις, θέατρα δρόμου και τέλος διαδηλώσεων.

Η Πρώτη μέρα αφιερώθηκε σε ξεχωριστές συζητήσεις ανδρών και γυναικών με θέμα τη πατριαρχία και το σεξισμό και συνεχίστηκε με άλλες συζητήσεις όπως για το συνδικαλισμό, τη τεχνολογία κ.ά.

Ίσως μια από τις πιο αξιοσημείωτες συζητήσεις ήταν η παρουσίαση ενός βίντεο για την παλαιστινιακή εξέγερση τραηγμένο από μια αναρχικά αραβο-αμερικάνη γυναίκα. Η συζήτηση έδωσε μια αναρχική σκοπιά στην «Ιντιφάντα» υποστηρίζοντας ότι πέρα από τις εθνικές αξιώσεις του παλαιστινιακού λαού το σημαντικό είναι για μας τους αναρχικούς να μάθουμε πώς διατηρείται για δύο χρόνια σχεδόν μια κοινωνική ε-

ξέγερση με τεράστιες θυσίες και σχεδόν καθολική συμμετοχή. Η οργάνωση η αλληλοϋποστήριξη όχι μόνο οικονομικά αλλά και ανθρώπινα, η συλλογικότητα και ο κομμουνισμός σε ότι αφορά τις εργασίες πολιτικές και μη, είναι στοιχεία μιας αναπτυσσόμενης πολιτικής και κοινωνικά συνείδησης που πολλά θα μπορούσε να δώσει στους αναρχικούς. Εξίσου ενδιαφέρουσα και η παρουσίαση των Μεξικάνων αναρχικών από το νότο της Αμερικής. Οι Μεξικάνοι αναρχικοί με πλούσια παράδοση μίλησαν για τον αγώνα τους να διατηρήσουν ένα κομμάτι γης, αλλά και τον τρόπο ζωής τους που για μια ακόμη φορά κινδυνεύει από το Αμερικάνικο κράτος. Η ένοπλη τους αντίσταση είχε στο παρελθόν στείλει πολλούς συντρόφους στις φυλακές αλλά παρόλα αυτά δήλωσαν ότι θα συνεχίσουν τη πάλη με την ίδια δυναμική και κουράγιο.

Η φράση του τύπου «μάχη για την αφισσοκάθαρση», κρύβει πίσω της όντως μια μάχη, αλλά σε διαφορετικό επίπεδο απ' αυτό που προβάλλεται: σε ταξικό. Στόχος είναι η πολιτική απομόνωση και η δημιουργία μιας κοινωνίας στην οποία υπάρχουν και λειτουργούν μόνο τα πρότυπα εκείνα, τα οποία δημιουργεί η εξουσία. Η κοινωνία αυτή μας θυμίζει τις ανάλογες Δυτικο-Ευρωπαϊκές, στις οποίες ακόμα και η αφισσοκόληση θεωρείται «παράνομη» ενέργεια και διώκεται ποινικά.

Η ποινική δίωξη της αφίσσας ίσχυε και στην Ελλάδα με τον γνωστό νόμο 2147, αλλά και την αστυνομική διάταξη του 1976, η οποία απαγόρευε «την διαγραφής λέξεων, φράσεων κ.λπ. ρύπανση τοίχων ή άλλων επιφανειών» και έδινε απεριόριστες δυνατότητες στην αστυνομία να «διαμορφώνει» τη διάταξη σε κάθε περίπτωση: «Αι δια νόμου εξουσιοδοτημένοι αστυνομικοί αρχαί δύνανται δι' αστυνομικών διατάξεων να θεσπίσουν περιορισμούς» και «οι επιφορτισμένοι την άσκηση της αστυνομίας αξιωματικοί της Χωρ/κής, έχουν το δικαίωμα και το καθήκον να εκδίδουν αστυνομικές διατάξεις

Ένα ακόμη σοβαρό θέμα που απασχόλησε το συνέδριο ήταν και αυτό του ρατσισμού. Η έλλειψη σημαντικών συνδέσεων, ο περιορισμένος αριθμός μαύρων αναρχικών, η ρατσιστική βία των «σκίνχεντς» και οι προοπτικές και στρατηγικές για την καταπολέμηση όλων αυτών των προβλημάτων απασχόλησαν σημαντικό μέρος του συνεδρίου.

Χαρακτηριστικό είναι ότι ενώ γίνονταν αυτές οι συζητήσεις υπήρξαν προβλήματα από διάφορους «αναρχικούς» που δεν παρέλειπαν να εκφράζουν το ρατσισμό ή και τον αισχρό σεξισμό τους. Αυτό ίσως ήταν και ένα από τα πιο μελανά σημεία του συνεδρίου που φανέρωσε την αναριμότητα και την έλλειψη πολιτικής συνείδησης αυτού του χώρου. Παρόλο που το άτομα αυτά απομακρύνθηκαν, τα προβλήματα αυτά κατέδειξαν τη σοβαρότητά τους και την ανάγκη άμεσης επίλυσής τους.

Κάτι που είχε διχάσει από την αρχή τους οργανωτές, ήταν και αυτό της «ημέρας δράσης». Επί χρόνια τώρα έχει καθιερωθεί στο τέλος του συνεδρίου να γίνεται μια διαδήλωση με μια κατά το δυνατό δυναμική προοπτική. Στα άλλα συνέδρια που είχαν γίνει στο Σικάγο, τη Μινεάπολη και το Τορόντο, οι διαδηλώσεις αυτές κατέληξαν σε μικροσυμπλοκές και πολλές συλλήψεις. Η αναγκαιότητα και η «θυσία» των συλλήψεων αμφισβητείται εδώ και χρόνια από ομάδες συντρόφων που βλέπουν τη ωφελιμότητα αυτών των διαδηλώσεων σα μηδαμινή και ότι σίγουρα δεν προσφέρουν τίποτα στο κίνημα, αφού μετέπειτα δαπανώνται λεφτά και ενέργεια για τις νομικές διαδικασίες απελευθέρωσης των συλληφθέντων συντρόφων.

Παρόλα αυτά νομίζουμε ότι η δυναμικότητα και η ανάγκη έκφρασης απέχθειας προς όλους τους μηχανισμούς εκμετάλλευσης και καταδυνάστευσης της ζωής μας, είναι ένα αναλλοίωτο κομμάτι της αναρχικής δράσης και ιστορίας που αντί να εκλείψει θα πρέπει απλώς να γίνεται... καλύτερα ώστε να αποφεύγονται και οι συλλήψεις.

4 →

τις κυρίαρχες που στηρίζουν την ομαλή λειτουργία του κρατικού μηχανισμού, οποιαδήποτε αντίθεση επιχειρεί να εκφραστεί με πολιτικό λόγο και να δώσει μια προοπτική κόντρα σ' αυτή των καπιταλιστών, είναι επιλογή του κράτους, αυτή να απομονώνεται, να περιορίζεται μέσα στην ίδια της την ύπαρξη και τελικά να εξαφανίζεται, χαρακτηριζόμενη ως «επικίνδυνη». Τί σημαίνει όμως «επικίνδυνος» και «αντιθετικός» λόγος στην παρούσα συγκυρία;

Επιδίωξη των καπιταλιστών αυτή την περίοδο είναι η επίτευξη της κοινωνικής συναίνεσης, η άμβλυνση της ταξικής πάλης και συνεπώς η εξαφάνιση κάθε κοινωνικής - ταξικής αντίστασης. Στο όνομα της «εθνικής ενότητας» και της «εθνικής οικονομικής ανάπτυξης», «στην πορεία για το 1992» και την «Ενιαία Οικονομική Ευρωπαϊκή Αγορά», διαμορφώνουν συνθήκες ανεργίας (κλείσιμο προβληματικών, ιδιωτικοποιήσεις), εντατικοποίησης (σύνδεση μισθού - παραγωγικότητας), λιτότητας (πάγωμα μισθών, αυξήσεις τιμών των προϊόντων), καταστολής (προκειμένου να αντιμετωπισθεί κάθε αντίδραση που θα βάζει σε αμφισβή-

τηση τα παραπάνω και στην εξελικτική-δυναμική προοπτική της, το ίδιο το πρόγραμμα ανάπτυξης των καπιταλιστικών κερδών). Οι αντιστάσεις που ήδη αντιπαλεύουν τα παραπάνω, δεν βρίσκονται βέβαια μέσα στους κομματικούς μηχανισμούς, που όλοι ανεξαιρέτως συμμετέχουν στη διαχείριση του καπιταλιστικού συστήματος, αλλά σε χώρους που βρίσκονται έξω απ' το κοινοβούλιο και τάσσονται υπέρ της ανάπτυξης μαζικών - ταξικών αγώνων. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, είναι σαφές γιατί αποκλείονται κάποιοι χώροι, απ' τα μέσα μαζικής επικοινωνίας και τον τύπο, αποδεικνύοντας ότι όχι μόνο αυτά δεν είναι ουδέτερα, αλλά λειτουργούν στην κατεύθυνση της προώθησης της κυρίαρχης ιδεολογίας και των επιλογών των αφεντικών. Ακόμα και στην περίπτωση της αφίσσας, ο αστικός τύπος προβάλλει καθημερινά την ανάγκη για «όμορφη και καθαρή πόλη» και χρησιμοποιεί εφολογήματα όπως «οι μόνοι που ταλαιπωρούνται απ' την αφισσορύπανση είναι οι εργάτες του Δ.Α.», προκειμένου να αποπροσανατολίσουν την «κοινή γνώμη» απ' την ουσία του προβλήματος και να στρέψει κομμάτι της εργατικής τάξης ενάν-

εντός των ορίων του νόμου, δι' των λαμβάνονται προληπτικά μέτρα τηρήσεως της τάξεως, ασφαλείας, κοινής ησυχίας, της δημοσίας υγείας, προστασίας προσώπων και των περιουσιών αυτών».

Τώρα η επίθεση κατά της αφίσσας ολοκληρώνεται με καινούριες μεθόδους, φανερώνοντας τι σημαίνει «εκσυγχρονισμός του κρατικού μηχανισμού» και «περισσότερη δημοκρατικοποίηση» και δεικνύοντας ότι πια η κρατική καταστολή και η «απομόνωση» κοινωνικο-πολιτικών χώρων, περνάει μέσα απ' την διαμόρφωση πρώτα της ανάλογης συνείδησης στο κοινωνικό σύνολο, για να αποφευχθεί η δημιουργία αντιστάσεων.

Η δική μας απάντηση στη νέα μεθόδευση, είναι η έμπρακτη υπεράσπιση της αφισσοκόλησης, εναντιωνόμενοι στη λογική της πολιτικής απομόνωσης.

**ΑΣ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΝ ΑΥΤΟΙ ΤΗ ΜΑΧΗ
ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ ΤΟΝ
ΠΟΛΕΜΟ
ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ
ΤΩΝ ΛΕΥΚΩΝ ΤΟΙΧΩΝ**

Για την αποικία των «ψυχοπαθών» της Λέρου και των άλλων ψυχιατρικών καταστημάτων

«Ο ΣΚΟΥΠΙΔΟΤΕΝΕΚΕΣ της ανθρωπιάς μας», «μια πληγή που κρατά στη ζωή ένα νησί», «η ζωή εν τάφω» κι άλλα ηχηρά παρόμοια, κατέκλυσαν για μέρες τα σαλόνια του αστικού τύπου έχοντας φυσικά σαν σημείο αλλά και σαν κέντρο αναφοράς κύρια τη Λέρο και κατά δεύτερο λόγο, λίγα ακόμη ψυχιατρεία ή μάλλον «περίπτερα» ψυχιατρείων.

Το όλο κακό ξεκίνησε κύρια από ένα άρθρο της «observer» που παρουσίαζε την κατάσταση στη Λέρο. Μια κατάσταση που έχει ζωή εδώ και 32 χρόνια, από το 1957, αλλά τώρα όλοι ξεσηκώθηκαν για τον α-

πλούστατο λόγο ότι γίναμε «ρεζίλι διεθνώς» και θίχτηκε η «εθνική μας» υπόσταση. Η υποκρισία σε όλο της το μεγαλείο. Λες και κανείς μέχρι σήμερα δεν ήξερε τίποτα. Όλοι βρέθηκαν «προ εκπλήξεων». Από υπουργούς μέχρι δημοσιογράφους και προσωπικότητες. Και ο κύκλος των μεγαλεπίβολων δηλώσεων άρχισε. Μαζί με κάποια ασπρίσματα στα ντουβάρια της Λέρου αλλά και περιπτέρων του Ψ.Ν.Α. (Δαφνί) και του Δρομοκαϊτείου.

Φυσικά το πρόβλημα της Λέρου υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει. Διότι μεταξύ

άλλων διακυβεύονται και πολλά οικονομικά συμφέροντα. Το κυριότερο από αυτά, είναι φυσικά το ότι ένα ολόκληρο νησί ζει από τους «τρελλούς». Και δεν είναι δυνατόν αυτή η κατάσταση να αλλάξει, όσο η Λέρος δεν προορίζεται για να αλλάξει τις οικονομικές συνθήκες ανάπτυξής της.

Ίσως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Λέρος είναι ένα νησί το οποίο κάλλιστα μπορεί να γίνει, ένα από τα καλύτερα τουριστικά, άρα και οικονομικά θέλγητρα της Ελλάδας. Αυτή είναι σίγουρα μια σημαντική παράμετρος των όσων διατυμπανίζονται

για μείωση των ψυχασθενών, αλλά και της αντίδρασης και αντίθεσης – εξαιτίας αντιτιθέμενων οικονομικών συμφερόντων – μεταξύ κατοίκων και οικονομικών παραγόντων του νησιού.

Επίσης ένα άλλο χαρακτηριστικό φαινόμενο ήταν η αναφορά γύρω από ορισμένα μόνο «περίπτερα», όπως αυτοί των γυμνιστών στα οποία το πρόβλημα του ψυχιατρικού κατασταλτικού μηχανισμού φαίνεται εντονότερα.

Πουθενά λόγος για τα ψυχιατρεία αυτά καθαυτά, σαν χώροι καταστολής και προσαρμογής ανθρώπων οι οποίοι δεν αντέχουν τις βάρβαρες, ιεραρχικές κι εκμεταλλευτικές κοινωνικές συνθήκες που είναι αναγκασμένοι να ζουν. Θάφτηκαν στα ψιλά του αστικού τύπου – και φυσικό ήταν, αφού κυριαρχούσαν οι απόψεις των παραγόντων και των «επιστημόνων» –, κάποιες φωνές απεγνωσμένων που κλείστηκαν στα ψυχιατρεία επειδή έτσι γούσταρε κάποιος εισαγγελέας και κάποιος συγγενής που δεν τον γούσταρε.

Κι όλα αυτά γιατί «το διαφορετικό» στην κοινωνία της ομοιομορφίας, των λευκών κελιών, της υποκρισίας, της μόλυνσης και της εκμετάλλευσης, θα πρέπει να θάβεται και να φυλακίζεται, να καθηλώνεται και να απομονώνεται και σε κάποιες περιπτώσεις να σκοτώνεται.

LINDNER:

Η LINDER A.E. (παρασκευή ηλεκτρολογικού υλικού με εργοστάσιο σε Καβάλα και Χαλκίδα) άρχισε να επαναλειτουργεί από τις αρχές Οκτώβρη.

(Περιληπτικά αναφέρουμε ότι το εργοστάσιο σταμάτησε τη λειτουργία του ξαφνικά κι από 5 Ιούλη, μέχρι τέλη Σεπτεμβρίου αρχές Οκτώβρη βρισκόταν σε κατάληψη).

Αυτή τη στιγμή διοικείται από ειδικό συμβούλιο διορισμένο από τον Ο.Α.Ε. (οργανισμό ανασυγκρότησης επιχειρήσεων) που αποτελείται από έξι πρόσωπα, δύο από τα οποία υποδείχτηκαν από τα σωματεία. Λειτουργεί με ελάχιστο (μειωμένο) προσωπικό βάρδιας, ενώ οι υπόλοιποι εργαζόμενοι, που είναι κυρίως γυναίκες έχουν βγει σε υποχρεωτική (κανονική) άδεια. Ουσιαστικά πρόκειται για καθεστώς υποαπασχόλησης κι εδώ βρίσκεται ένα λεπτό σημείο. Είναι τελείως αβέβαιο το αν αυτοί οι «αδειούχοι»!!! εργαζόμενοι θα ξαναγυρίσουν, ουσιαστικά ξαναπροσληφθούν, στη δουλειά τους.

Επίσης είναι χαρακτηριστικό ότι αυτή η κατάσταση αφορά μόνο το εργοστάσιο της Καβάλας με το δικαιολογητικό ότι κατά τη διάρκεια της κατάληψης κάποιες σημαντικές δουλειές δόθηκαν σε άλλες εταιρείες, με αποτέλεσμα να μειωθεί το αγοραστικό εύρος της. Έτσι ακόμη είναι ουσιαστικά άγνωστο το ποιοι και πόσοι θα απασχοληθούν κάτω από το σημερινό νομικό καθεστώς (Ο.Α.Ε.).

Σε σχέση με το οικονομικό μέρος της υπόθεσης οι πληρωμές συμφωνήθηκαν από τα σωματεία και υπογράφηκαν κάποιες συμφωνίες όπου: οι εργαζόμενοι θα πληρωθούν αναδρομικά και σε 3 δόσεις για τους μήνες που το εργοστάσιο ήταν κλειστό. Η τελευταία δόση θα είναι στα τέλη Γενάρη. Επίσης απ' τον Οκτώβρη έχουν αρχίσει να πληρώνονται κανονικά.

Η όλη μεθόδευση από πλευράς κράτους και κεφάλαιου σε σχέση με τη LINDNER οι υποχρεωτικές άδειες, η πληρωμή των μηνών που υπήρχε κατάληψη στο εργοστάσιο,

Ενα σκηνικό

που δεν

«έπεσε

η αυλαία του».

η αοριστία των απαντήσεων σε σχέση με το «τι θα γίνει τελικά» έχουν δημιουργήσει ένα κλίμα αβεβαιότητας κι ανασφάλειας, έχοντας όμως οι εργαζόμενοι απ' την πλευρά τους σαν απόφαση να περιφρουρήσουν τουλάχιστον αυτά για τα οποία πάλευαν για 3 μήνες με τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις τους και την κατάληψη του εργοστασίου.

3 →

τα και συνέπεια. Τα όσα αναφέρουμε παραπάνω και συμβαίνουν γύρω μας σήμερα για εμάς δεν είναι έκπληξη, με ήρεμη σκέψη, κοινή λογική, με στοιχειώδη ιστορική μελέτη και πάνω απ' όλα ταξική συνείδηση, ήταν αναμενόμενα και περιμέναμε κι άλλα, κι αν οι εργαζόμενοι δεν πάσχουν την υπόθεση στα χέρια τους και δεν συνειδητοποιήσουν πως δεν υπάρχουν σωτήρες και μεσσίες γι' αυτούς, η κατάσταση θα χειροτερεύει συνέχεια και η σημερινή κατάσταση δεν διαφέρει σε τίποτα από τις προηγούμενες.

Ένας μισθός - ένα ενοίκιο. Παραπαδεία, παραύγεια και όλα τα κοινωνικά παρά, πάνε σύννεφο, οι απελάσεις μαχητών ενάντια στον φασισμό (περίπτωση του Τούρκου αγωνιστή ΟΖ ΖΟΜΑΡ) συνεχίζονται.

Οι εργαζόμενοι βρίσκονται κατακομμάτιασμένοι χωρίς στοιχειώδη ταξική ορ-

γάνωση, κατέχονται από κομματική υστερία και αποτέλεσμα της υστερίας αυτής είναι το ξεπούλημα των ταξικών μας συμφερόντων και η υπονόμηση του μέλλοντος των παιδιών μας. Πρόβλημα για μας δεν είναι ποιος συνεργάστηκε με ποιον, καταγγέλλουμε όμως για άλλη μια φορά τους λεγόμενους συνασπισμένους που τόσα χρόνια εξαπατούσαν τους οπαδούς τους λέγοντας τους πως είναι φορείς και εκφραστές των ταξικών τους συμφερόντων για να αποδειχθεί πως είναι διαχειριστές και καλοί υπηρέτες του συστήματος εκμετάλλευσης - καταπίεσης.

Συμπεραίνεται λοιπόν πως σοσιαλισμός και Κομμουνισμός με κόμματα και εξουσία δεν πάνε μαζί. Ακόμη τα κόμματα δεν είναι φορείς ανάπτυξης κοινωνικών αγώνων αλλά πάτρונες - καταστολείς και διασπαστές κάθε κοινωνικού κινήματος.

Ανάγκη από κόμματα δεν έχουμε, αυτό που έχουμε ανάγκη είναι ένα ταξικό, αν-

τιεξουσιαστικό επαναστατικό κίνημα.

Ξεχάστε τους εμπόρους της πολιτικής αυτούς που σα θυμούνται κάθε φορά που χρειάζονται την ψήφο σας για να κάνουν καριέρα αυτοί και τα παιδιά τους.

Ο μόνος δρόμος είναι ο αγώνας ενάντια στην κομματικοποίηση, για το χτίσιμο ταξικών εργασιακών σωματείων και τον συντονισμό τους.

Σας καλούμε στον αγώνα για την απελευθέρωση των σωματείων μας από τις κομματικές κηδεμονίες και τον συντονισμό μας.

Για να κάνουμε δυνατό - ταξικό το εργατικό κίνημα. Για να δώσουμε την απάντηση που πρέπει στους ταξικούς μας εχθρούς.

ΕΜΠΡΟΣ ΝΑ ΧΤΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟ ΤΩΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΝΙΚΗ

ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΗΛΠΙΑΠ (ΤΡΟΛΕΥ)
(13-10-1989)

Η Δολοφονία του Χιούη Νιούτον

θησαν να αρθρώσουν μια αντίσταση στη φριχτή εξαθλίωση του μαύρου πληθυσμού αλλά και να δημιουργήσουν και ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης. Η οργάνωση ελεύθερων σχολείων, οι λαϊκές κλινικές, η πολιτική εκπαίδευση στις γειτονιές μέχρι και η παραχώρηση δωρεάν φαγητού στα παιδιά των γκέττο εκεί εντάσσεται: γι αυτό ο Edgar J. Hoover είχε διατάξει επανειλημμένα το προσωπικό της COINTELPRO να χτυπήσουν ιδιαίτερα αυτά τα προγράμματα των Μ.Π.

Η κηδεία του Νιούτον μάζεψε γύρω στους 1200 συντρόφους και φίλους και η διάθεση ήταν περισσότερο αυτή μιας πολιτικής διαμαρτυρίας.

Όπως ανέφερε και ένας ομιλητής δείχνοντας προς τα γραφεία που ήταν κάποτε οι Μ.Π. «ότι αυτοί θα αναδυθούν ξανά γιατί αυτά που λέγαν πριν 23 χρόνια είναι το ίδιο αξιόπιστα και σήμερα». Στην Αμερική μια χώρα εξαθλίωσης, βάνουσης καταπίεσης και εκμετάλλευσης τα λόγια του Νιούτον είναι ακόμη και σήμερα επίκαιρα.

«ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΝΟΜΟΣ ΠΟΥ ΦΤΙΑΧΝΕΙ Ο ΚΑΤΑΠΙΕΣΤΗΣ ΠΟΥ Ο ΚΑΤΑΠΙΕΖΟΜΕΝΟΣ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΝΑ ΣΕΒΑΣΤΕΙ»

Βασική πηγή ECOMEDIA.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ δολοφονία του συν-ιδρυτή και πρώην αρχηγού των ΜΑΥΡΩΝ ΠΑΝ-ΘΗΡΩΝ Χιούη Νιούτον το βράδυ της 29ης Αυγούστου δείχνει για μια ακόμη φορά την άγρια καταδίωξη κυρίως εναντίον αγωνιστών ριζοσπαστών από τα πιο καταπιεζόμενα κομμάτια της Αμερικής όπως είναι οι μαύροι. Με την ευκαιρία της δολοφονίας ο τύπος μέσω του Ασσοσιέιτεντ Πρες βρήκε την ευκαιρία για μια ακόμη φορά να προωθήσει την παραπληροφόρηση, τη ψευτιά, την εκδικητικότητα εναντίον των Μ.Π. αλλά και την υστερία του τύπου «οι Μαύροι με τα πιστόλια».

Μέσα από τη ρητορική των μέσων μαζικής ενημέρωσης, έβγαζε, κανείς το συμπέρασμα ότι οι Μ.Π. διαλύθηκαν γιατί ο Λόγος τους φόβιζε τον κόσμο, κακοδιαχειρίστηκαν χρήματα και άλλα παρόμοια. Η αλήθεια βέβαια είναι πολύ διαφορετική και η κύρια αιτία της διάλυσης των Μ.Π. ήταν το FBI και ειδικότερα η (COINTELPRO) οργάνωση που ασχολείται με τη καταστολή και την αντιτρομοκρατία στο εσωτερικό της Αμερικής).

Η COINTELPRO δούλεψε συστηματικά επί χρόνια για να καταπνίξει όχι μόνο τους Μ.Π. αλλά και οποιαδήποτε άλλη ριζοσπαστική κίνηση Μαύρων. Παρακολουθήσεις, προσχώρηση πρακτόρων ή χαφιέδων στις ομάδες, εσκεμμένη και άθλια παραπληροφόρηση, προβοκάτσιας δημόσια αλλά και στο εσωτερικό των Μ.Π. σκευωρίες και στημένες δίκες και εν ψυχρώ δολοφονίες συνθέτουν την εικόνα της λυσσάλεας επίθεσης του κράτους εναντίον των Μ.Π.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της δολοφονίας δύο μελών των Μ.Π. τους Μαρκ Κλαρκ και Φρεντ Χάμπτον. Η αστυνομία υποστήριξε ότι έψαχνε για όπλα όμως οι ισχυρισμοί αυτοί αποδείχθηκαν κενοί πριν μερικά χρόνια στα δικαστήρια.

Μυστηριωδώς λοιπόν ο Χάμπτον βρέθηκε εκείνη τη βραδιά της δολοφονίας του ναρκωμένος και μάλιστα δεν ξύπνησε ακόμη και όταν έγινε η εισβολή από την αστυνομία. Οι δε μπάτσοι είχαν στη διάθεσή τους (προφανώς από κάποιο χαφιέ) τα σχέδια του εσωτερικού του σπιτιού με σημειώσεις του τύπου «εδώ κοιμάται ο

Χάμπτον»...

Η πρόσφατη λοιπόν δολοφονία του Νιούτον όπως ισχυρίζεται η αστυνομία έγινε από κάποιο έμπορο κοκαΐνης. Ο «πόλεμος ενάντια στα Ναρκωτικά» είναι μια δικαιολογία για το αμερικάνικο κράτος να εισβάλλει, να χτυπήσει και να ελέγξει τα γκέττο και τις μαύρες συνοικίες σε μια περίοδο που η κατάσταση εκεί γίνεται όλο και πιο έκρυθμη. Είναι χαρακτηριστικό ότι μετά την αναγγελία του αντιναρκωτικού σχεδίου από τον Μπους οι μηχανισμοί καταστολής ενισχύθηκαν σημαντικά και πραγματοποιήσαν επεμβάσεις «στρατιωτικού τύπου» και ιδιαίτερα θεαματικές για σύλληψη δήθεν εμπόρων στις φτωχοσυνοικίες και γκέττο της Νέας Υόρκης και άλλων πολιτειών.

Όσο για τον Χιούη Νιούτον είναι κάπως ειρωνικό μιας και οι Μ.Π. χειρίζονταν τους εμπόρους με βία και τους κατεδίωκαν από τις συνοικίες. Ήταν κατανοητό ότι η ηρωίνη «σπρώχνονταν» στα γκέττο σαν μια ακόμη προσπάθεια διάβρωσης και παθητικοποίησης του κινήματος.

Στην πραγματικότητα οι Μ.Π. προσπά-

Οικολογικές βόμβες στην Ιταλία

ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΑΝ ολόκληρο τον Ιταλικό τύπο, στα πρωτοσέλιδα του για τρεις μέρες, οι βομβιστικές ενέργειες που πραγματοποιήθηκαν, αργά το βράδυ στις 29 Μάη 1989, ενάντια σε θυγατρικές βιομηχανικές μονάδες του χημικού πολυεθνικού κρατικού κολοσσού της MONTEDISON.

Τα «οικολογικά σαμποτάζ» έλαβαν χώρα, σε διάφορα σημεία της Λομβαρδίας και Λιγουρίας, περιοχών της βόρειας Ιταλίας. (Μια από αυτές τις βιομηχανίες η VEDRIL του RHO στην επαρχία του Μιλάνου, υπέστη σύμφωνα με τις εκτιμήσεις των ειδικών περισσότερο από 1 δισ. δραχμές ζημιές αφού καταστράφηκε από τον δυναμίτη, ο κεντρικός σταθμός ηλεκτροδότησης της, με συνέπεια να παραμείνει κλειστή περισσότερο από ένα μήνα).

Οι βιομηχανίες που χτυπήθηκαν ήταν γνωστό από καιρό ότι διαμέσου της λειτουργίας τους προκαλούσαν τοπικά μια σο-

βαρή μόλυνση του περιβάλλοντος. Ήταν άλλο τόσο γνωστές οι διαμαρτυρίες και οι κινητοποιήσεις του πληθυσμού και των διαφόρων οικολογικών οργανώσεων για τον άμεσο κίνδυνο της συνέχισης της λειτουργίας αυτών των βιομηχανικών μονάδων. Κάποιοι από αυτούς αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν αυτές τις ενέργειες του κοινωνικού σαμποτάζ, με σκοπό τη συνεισφορά τους για την διευθέτηση του παραπάνω ζητήματος και με αυτό τον τρόπο.

Βέβαια, η εξουσία εκτός από κουφή είναι και κακόγουστα ευφάνταστη... Διαμέσου των μαζικών μέσων ενημέρωσης (παραπληροφόρησης) που ελέγχει μίλησε για κάποιο «ξετρελλασμένο πυρήνα» στο εσωτερικό του πράσινου αρχιπελάγους, ή ακόμα για διεισδύσεις ορισμένων λεγόμενων «επανακυκλωμένων τρομοκρατικών γκρουπούσκουλων». Ορισμένες από τις επικεφαλίδες των άρθρων που κατέλαβαν τα πρω-

τοσέλιδα των εφημερίδων μιλούσαν περί της «νύχτας των φωτιών» περί των «οικολογικών τρομοκρατών» περί των «πράσινων ταξιαρχιών» και άλλες παρόμοιες ηλιθιότητες του είδους. Εμείς εδώ, αντίθετα, αφήνουμε τους ανώνυμους κοινωνικούς σαμποτέρ να μιλήσουν για τους εαυτούς τους διαμέσου του ανακινωθέντος που έστειλαν στον τύπο.

«Η ανατίναξη του θανάτου είναι η μεγαλύτερη ευτυχία της ζωής. Το διαπιστώσαμε χτυπώντας την MONTEDISON: την έδρα της στο FORO BUONAPARTE, την εγκατάσταση της ηλεκτρικής ενέργειας SELM του εργοστασίου της VEDRIL στο RHO και τη ρατσίστρια αδελφή της SHELL στην οδό LANDONIO.

Δε θα σταματήσουμε εδώ.

Θα γεντούμε και άλλες χαρές.

Η φαντασία θα μάθει στο να είναι πυρακτωμένη». Υπογραφή: Α μέσα σε κύκλο.

ΚΟΛΟΜΒΙΑ

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Στο διάστημα των τελευταίων μηνών έχει απασχολήσει έντονα την παγκόσμια «κοινή γνώμη» και τον παγκόσμιο τύπο το ζήτημα των ναρκωτικών και πιο συγκεκριμένα της κοκαΐνης που χρονολογείται από τη περίοδο που θίχτηκαν άμεσα Παναμάς και Κούβα σαν χώρες που υπέθαλπταν και διακινούσαν ποσότητες κόκας στη Λατιν. Αμερική και στις ΗΠΑ και λαμβάνει χώρα τελευταία κυρίως στην Κολομβία.

Εκτιμώντας ότι οι εξελίξεις στο ζήτημα Κολομβία και η χρησιμοποίησή τους από τον τύπο έχουν σημαντικές πολιτικές και οικονομικές προεκτάσεις θα επιχειρήσουμε να σκιαγραφήσουμε τα γεγονότα για να προσεγγίσουμε την ουσία των πραγμάτων.

Και θα αρχίσουμε από τη περίοδο του ΙΟΥΛΙΟΥ '89 όπου στις ΗΠΑ μέσω τύπου και TV η κυβέρνηση της χώρας κυρίως καθώς και πολιτικοί πρόσφυγες κουβανοί καλλιεργούν ένα κλίμα ενάντια στην Κούβα χαρακτηρίζοντάς την σαν δίαυλο των ναρκωτικών που εισρέουν στις ΗΠΑ και θίγουν άμεσα την περίπτωση Οτσάοα που ήταν Νο 3 της Κουβανέζικης ηγεσίας καλλιεργώντας ταυτόχρονα ένα κλίμα υστερίας κατά των ναρκωτικών, προλειάνοντας το έδαφος προς την κοινή γνώμη για το λεγόμενο Αντιναρκωτικό σχέδιο Μπους και βάζοντας έντονα το ζήτημα ελέγχου και καταστολής. Το ίδιο χρονικό διάστημα ο πρόεδρος της Νικαράγουα Ντανιέλ Ορτέγκα στη σύνοδο των αδεσμευτών χωρών που έγινε στο Βελιγράδι, υποστηρίζει ανοικτά την κυβέρνηση Παναμά-Νοριέγκα βάζοντας ζήτημα ότι η παρουσιάσή του σαν μεγαλέμπορα ναρκωτικών του Παναμά είναι τεχνητή και ουσιαστικά εξυπηρετεί ιμπεριαλιστικές τάσεις των ΗΠΑ, ενώ στο ίδιο τον Παναμά επικρατεί αναταραχή και ο Νοριέγκα θέτει το λαό σε δημοψήφισμα παραμονής του στην εξουσία, απειλώντας με Αμερικανική στρατιωτική επέμβαση. Τελικά χάνει το δημοψήφισμα αλλά παραμένει στην εξουσία έχοντας σαν αποτέλεσμα την κήρυξη εμπάργκο στην Παναμά από ΗΠΑ και ΕΟΚ.

Στην Κούβα όπου προσπαθείται να δημιουργηθεί ένα κλίμα αποποίησης των ναρκωτικών, γίνεται η δίκη του Οτσάοα και στελεχών του υπουργείου εσωτερικών με αποτέλεσμα τη θανατική καταδίκη του Οτσάοα και 7 ακόμη στελεχών και την ισόβια κάθειρξη άλλων 7.

Στη συνέχεια των εξελίξεων και ενώ ο αμερικάνικος τύπος και συγκεκριμένα η Ουάσιγκτων ΤΙΜΕ θίγει πλέον το ζήτημα της Κολομβίας και την αρχή των συγκρούσεων ΚΑΡΤΕΛ - κυβέρνησης, που ήδη έχουν αρχίσει, υποστηρίζοντας ότι οι μεγαλονονοί κοκαΐνης Εσκομπάρ και Ροντρίγκεζ Γκάτσα έχουν καταφύγει στον Παναμά. Έχουμε και τις πρώτες επαφές κυβέρνησης ΗΠΑ - Κολομβίας και πιο συγκεκριμένα την πρόταση Μπους προς Βιρχίλιο Μάρκο για βοήθεια από ειδήμονες στρατιωτικούς συμβούλους και κατάλληλο πολεμικό υλικό, για την αντιμετώπιση των μεταλοεμπόρων της Κολομβίας και της βίας που έχει ξεσπάσει σ' αυτήν, εξαιτίας της εναντίωσης της κυβέρνησης στο ΚΑΡΤΕΛ, τονίζοντας ότι η κατάσταση είναι επικίνδυ-

νη και ότι οι ΗΠΑ διατίθενται να συνεισφέρουν με κάθε δυνατό τρόπο. Έχουμε επίσης την προβολή από το Ν.Β.Σ μιας ταινίας ντοκυμαντέρ όπου αναφέρεται στην εκπαίδευση του μισθοφορικού στρατού των Μεγαλοεμπόρων από Ισραηλινούς, Νοτιοαφρικανούς, και Βρετανούς ακροδεξιούς αξιωματικούς. Το υπουργείο εσωτερικών του Ισραήλ ανακοινώνει ότι δεν έχει σχέση και δεν καλύπτει τους εκπαιδευτές.

Στην Κολομβία έχουμε την ανακοίνωση του ολοκληρωτικού πολέμου ενάντιον της Κυβέρνησης από πλευράς ΚΑΡΤΕΛ, που οι ηγέτες του έχουν πλέον διαφύγει στο εξωτερικό, αφήνοντας πίσω μεγάλης έκτασης περιουσιακά στοιχεία. Γίνονται απειλές κατά πολιτικών, στρατιωτικών, δικαστικών και δημοσιογράφων, ενώ έχουμε και τις πρώτες εκδηλώσεις βίας στο Μεντεγίν όπου κτυπιούνται με βόμβες τα κεντρικά πολιτικά γραφεία της κυβέρνησης και της Αντιπολίτευσης και πυροβολούνται τα σπίτια προσώπων που έχουν δεχτεί απειλές. Η πρώτη αντίδραση της κυβέρνησης είναι να απαγορεύσει την έξοδο από τη χώρα ιδιωτικών αεροσκαφών (τσάρτερ) μετά τη δολοφονία του προεδρικού υποψηφίου Λουίς Κάρλος Γκαλάν, ενώ στο εσωτερικό επικρατεί σύγχυση, ανησυχία και φόβος από τα γεγονότα.

Στο Περού τώρα, και συγκεκριμένα στην πρωτεύουσα Λίμα την ημέρα της επέτειου της απελευθέρωσης της χώρας σκάει αυτοκίνητο - βόμβα και ταυτόχρονα γίνονται κτυπήματα σε αναμεταδότες της ΔΕΗ δημιουργώντας Μπλακ-Αουτ για 7 μέρες. Έχουμε σ' αυτή την περίοδο έξαρση επαναστατικής πολιτικής βίας όπου εκτελούνται 360 άτομα μεταξύ των οποίων, 45 είναι δήμαρχοι και δημοτικοί σύμβουλοι. Και είναι σημαντικό να τονίσουμε τις εξελίξεις στο Περού οι οποίες είναι απόρροια της δράσης μιας οργάνωσης ανταρτών, του «φωτεινού μονοπατιού» που έχουν σαν ηγέτη ένα καθηγητή πανεπιστημίου της φιλοσοφίας τον Abimael Guzman και που σκοπός της είναι η απορρύθμιση διοίκησης - οικονομίας της χώρας και συμποτάζ των δημοτικών εκλογών, διότι η δραστηριότητα της οργάνωσης αυτής είναι δυναμική και παίρνει μεγάλη έκταση (υπολογίζονται σε 3.500 μέλη). Στο Περού, συγκεκριμένα, γίνεται η μισή παραγωγή κόκας τελικά που καταλήγει να καταναλώνεται στις ΗΠΑ. Βασικά δρουν στην περιοχή του οροπεδίου Huallaga 450 χλμ. Β.Α. της Λίμας και η συντήρησή της και λειτουργία βασίζεται στη καλλιέργεια και παραγωγή κόκας.

Στις ΗΠΑ ταυτόχρονα προαναγγέλλεται μεγάλης έκτασης εκστρατεία κατά των ναρκωτικών σε όλα τα μέτωπα, ενώ γίνεται αποτυχής διαμεσολάβηση του Οργανισμού Αμερικανικών Εθνών για επίλυση της πολιτικής κρίσης στον Παναμά μεταξύ Νοριέγκα - αντιπολίτευσης.

Στην Ευρώπη, τώρα, έχουμε την αναγνώριση εμπάργκο στον Παναμά μέσω ΕΟΚ και μπουκοτάζ της παραμονής στην εξουσία του Νοριέγκα και αποδοχή του αντιναρκωτικού σχεδίου Μπους.

Από τις ΗΠΑ έχουμε την αναχώρηση για Κολομβία της πρώτης στρατιωτικής εκπαιδευτικής μονάδας, στα πλαίσια της βοήθειας για την πάταξη των λαθρεμπόρων κοκαΐνης, η οποία απαρτίζεται από 100 στρατιωτικούς συμβούλους, από τελευταίου τύπου καταδιωκτικά ικανά για επιχειρήσεις σε βουνά και άφθονο πολεμικό υλικό υψηλής τεχνολογίας (ηλεκτρονικό).

Και ενώ γίνεται η αναχώρηση της Αμερικανικής στρατιωτικής βοήθειας, η Κυβέρνηση της Κολομβίας δεν ανακοινώνει ακόμα τίποτε επίσημα, αφήνοντας υπόνοιες σε πολιτικούς παρατηρητές για ανάπτυξη της λαϊκής αγανάκτησης, ενώ φοβάται ότι μετά από μια τέτοια αντίδραση, είναι πιθανή μια ανοιχτή επέμβαση των αμερικανών.

Στην εξέλιξη των γεγονότων στην Κολομβία παρατηρείται γενική επίθεση στρατού και αστυνομίας κατά του Καρτέλ, γίνονται δευτερεύουσες σε περιουσιακά στοιχεία των μεγαλοεμπόρων που έχουν διαφύγει στο εξωτερικό, ενώ επικηρύσσονται δημόσια, έναντι 250.000 δολαρίων, οι μεγαλέμποροι Εσκομπάρ και Ροδρίγκεζ Γκάτσα. Σαν εκδίκηση το καρτέλ, ανατινάζει αυτοκίνητο βόμβα στο κτίριο του ΟΤΕ στο Μεντεγίν ενώ η σύρραξη κλιμακώνεται με εκρήξεις βομβών κατά μέσο όρο την ημέρα. Η Κυβέρνηση Μπουκοτά αρχίζει συνομιλίες με αντάρτικες οργανώσεις. Η πρώτη απόπειρα μεσολάβησης με την οργάνωση 19 Απριλίου, αποτυγχάνει διότι δολοφονούνται οι 2 συνομιλητές της οργάνωσης από ομάδες θανάτου ακροδεξιών, που υποστηρίζεται ότι υποκινήθηκαν από μεγαλολαθρεμπόρους κόκας. Αρχίζει δεύτερη προσέγγιση αντάρτικων οργανώσεων και συγκεκριμένα της FARC. (Αντιιμπεριαλιστικό Επαναστατικό Μέτωπο Κολομβίας). Δύο υποθέσεις ισχύουν για το τί επιδιώκει η κυβέρνηση μ' αυτές τις συνομιλίες:

1) Ότι υπάρχουν δεσμοί ανάμεσα σε φράξιες της FARC με το καρτέλ, οι οποίες αναφέρονται χαρακτηριστικά σαν «τρίτο καρτέλ», με προοπτική την επίλυση της πόλωσης στα πλαίσια της Κολομβίας και

2) Ότι επιδιώκει κάποιου είδους ανακωχή ενόψει ολοκληρωτικού πολέμου με το Καρτέλ και που μάλλον είναι η πιο σωστή αν λάβουμε υπόψη ότι ενώ παλαιότερα η FARC έλεγχε καλλιέργειες κόκας Ν.Α. της Κολομβίας, η συνεργασία της έπαψε να ισχύει με το ΚΑΡΤΕΛ εξαιτίας διακανονισμών μεταξύ τους, με αποτέλεσμα οι δεύτεροι να εξελιχθούν σε πολέμιους των πρώτων. Εν τω μεταξύ, στην Ευρώπη ενόψει εξελίξεων έχουμε ευνοϊκότατη αντιμετώπιση του σχεδίου Μπους από το Βατικανό.

Ταυτόχρονα στην Κούβα έχουμε μια κί-

νηση εξόρκισης των ναρκωτικών και πιο συγκεκριμένα της περίπτωσης Οτσάοα, όπου εκδίδεται ένα βιβλίο σε χαμηλή τιμή, με προοπτική να γίνει best seller, που έχει αναφορά στα γεγονότα της δίκης και της εκτέλεσης. Στο Περού, βρίσκονται 20 ακρωτηριασμένα πτώματα στις εκβολές ενός ποταμού που βρίσκεται κοντά σε αμερικανική βάση, όπου το γραφείο τύπου της Ουάσιγκτων θεωρεί ότι είναι τρομοκρατική ενέργεια του «φωτεινού μονοπατιού», ενώ το «φωτεινό μονοπάτι» σε προκηρύξεις, που δημοσιεύονται, μιλάει για προβοκάτσια των Αμερικανών και συγκεκριμένα της DEA υποστηρίζοντας ότι είναι στρατιωτικές επιχειρήσεις με σκοπό να προβοκάρουν την οργάνωση.

Στις ΗΠΑ παρατηρείται μια κίνηση εφημερίδων με προοδευτικό χαρακτήρα, όπως η Nation, με αρνητικά σχόλια για το σχέδιο Μπους, που θεωρούν ότι η προοπτική των σχεδίων αυτών είναι μια μορφή επέμβασης στην Κολομβία και όπως συγκεκριμένα αναφέρουν σε πρωτοσέλιδα, που τιτλοφορούνται «ο λάθος πόλεμος κατά των ναρκωτικών», προσπαθούν να δώσουν μια κριτική χροιά στις εξελίξεις. Ο Λευκός Οίκος από την άλλη, σε συνέντευξη τύπου υποστηρίζει ότι ο σκοπός του σχεδίου Μπους και συγκεκριμένα η στρατιωτική βοήθεια στην Κολομβία δεν έχει ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα και ότι δεν θα καταλήξουμε σε καταστάσεις στυλ καινούργιου Βιετνάμ.

Εν τω μεταξύ νεώτερες εξελίξεις στο θέμα Κολομβίας αναφέρουν ότι το ΚΑΡΤΕΛ μετά από αυτές τις επεμβάσεις των ΗΠΑ απειλεί με απαγωγές τα μέλη της οικογένειας Μπους καθώς και στρατιωτικών αξιωματούχων.

Στις αρχές Νοέμβρη, και ενώ οι βομβιστικές επιθέσεις εκ μέρους του Καρτέλ συνεχίζονται, η κυβέρνηση της Κολομβίας ανακοινώνει την πραγματοποίηση συμφωνίας με τους αριστερούς αντάρτες του κινήματος της «19 Απρίλη» (Μ-19), που αποτελεί την μεγαλύτερη αντάρτικη οργάνωση.

Η συμφωνία προβλέπει ότι οι αντάρτες θα παραδώσουν τον οπλισμό τους στις 15/12/89 και στη συνέχεια θα προχωρήσουν στη δημιουργία ενός νόμιμου πολιτικού κόμματος, το οποίο θα συμμετάσχει στις γενικές εκλογές που θα γίνουν τον επόμενο χρόνο.

Σαν συμπέρασμα από την ερμηνεία των μέχρι τώρα γεγονότων, εκτιμάμε πολιτικά τα εξής:

Το παιχνίδι που παίζονταν γύρω και μέσα από το εμπόριο ναρκωτικών και συγκεκριμένα της κοκαΐνης είχε σαν ουσιαστικό πεδίο δράσης τις χώρες της Λατ. Αμερικής (Περού, Βολιβία, Κολομβία, Παναμά, Κούβα) είτε σαν χώρες παραγωγής, είτε σαν χώρες επεξεργασίας, είτε σαν χώρες που ο ρό-

λος τους ήταν ο δίαυλος των ναρκωτικών προς τις ΗΠΑ όπου και καταναλώνονταν.

Η συμμετοχή και συνλειτουργία όλων αυτών των παραγόντων (χωρών, ανταρτών, κυβερνήσεων κ.λπ.) ανεξαρτήτως πολιτικών τοποθετήσεων είχε μια σειρά από ιδιαίτερες παράμετρους. Κατ' αρχήν, οι μεγάλες βιομηχανίες και παραγωγοί κοκαΐνης βρίσκονταν σε δεδομένη υπόγεια σχέση με την Αμερικανική εξουσία. Όμως αυτή η σχέση δεν μπορούσε παρά να λειτουργεί ανταγωνιστικά στο βαθμό που μπλέκονται μια σειρά από συμφέροντα. Πρώτα έρχονται τα συμφέροντα των ιδίων των μεγαλεμπόρων που θέλουν να επεκτείνουν τα κανάλια διακίνησης των ναρκωτικών. Αυτή η επέκταση έχει σαν βασική κατεύθυνση την Αμερικανική κοινωνία και στη συνέχεια την Ευρώπη. Οι Αμερικάνοι, από την πλευρά τους, ήθελαν να διατηρήσουν τον έλεγχο της παραγωγής και διακίνησης των ναρκωτικών αποφεύγοντας όλες τις συνέπειες που θα έχει η ανάπτυξη άλλων καναλιών (κοινωνικές, οικονομικές, πολιτικές).

Στη συνέχεια ακολουθούν τα συμφέροντα των ιδίων των χωρών παραγωγής και διακίνησης ναρκωτικών (Κούβα, Κολομβία, Παναμάς, Περού κ.λπ.) που μέσω της παραοικονομίας επιχειρούν να επιλύσουν τα τεράστια οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν.

Είναι και αυτός ένα παράγοντας που οδηγεί σταδιακά στην απώλεια του ελέγχου των ΗΠΑ πάνω σ' αυτές τις κυβερνήσεις υπονομεύοντας τον ηγεμονικό ρόλο της Αμερικής στις χώρες της Λατινικής Αμερικής.

Σημαντικό ζήτημα μπαίνει και με την εμπλοκή των αριστερών ανταρτικών οργανώσεων στο κύκλωμα των ναρκωτικών. Ομάδες και οργανώσεις, όπως η FARC, η M-19, το «Φωτεινό Μονοπάτι» κ.ά., μη έχοντας οικονομικούς πόρους βρίσκονται συνδεδεμένες με τις λειτουργίες παραγωγής κοκαΐνης. Δηλαδή με λίγα λόγια παρά τις πολιτικές διαφωνίες και συγκρούσεις συμμετείχαν στο χώρο του (παράνομου) κέρδους αριστεροί - δεξιοί, προοδευτικοί - συντηρητικοί για τις επιμέρους σκοπιμότητες και τα οφέλη που εξυπηρετούσαν τον καθένα από τους παραπάνω. Η κατάληξη αυτού του παιχνιδιού έβρισκε εκφραστή τις ΗΠΑ, όπου γίνεται η κατανάλωση του μεγαλύτερου περιεχομένου της καλλιέργειας και ταυτόχρονα η διακίνηση στις αγορές της Ευρώπης, όπου τα οφέλη από το παράνομο εμπόριο, καθώς και το ξέπλυμα των βρώμικων χρημάτων σε επιχειρήσεις, σε χρηματιστήριακές μορφές και τράπεζες οφελούσαν την Οικονομία των ΗΠΑ.

Όσο λοιπόν οι ισορροπίες δεν διαταράσσονταν το ζήτημα της διακίνησης των ναρκωτικών βρισκόταν και υπό τον έλεγχο της Αμερικανικής εξουσίας. Όταν όμως, το τραστ των μεγαλεμπόρων διαπλάτυνε τα κανάλια κυκλοφορίας της κοκαΐνης, χρησιμοποιώντας νέους δίαυλους μη ελέγξιμους, τότε ο κίνδυνος άρχισε να μεγαλώνει. Ο σημαντικότερος αντίκτυπος υπήρξε στην Αμερικανική κοινωνία. Η ευρεία κυκλοφορία ναρκωτικών δεν περιορίστηκε σ' εκείνα τα κοινωνικά στρώματα (έγχρωμους, προλετάριους, νεολαίους κ.λπ.) που ήταν ο προορισμός τους, αλλά επεκτάθηκε και σε ευρύτερα στρώματα. Το ζήτημα λοιπόν, οξύνθηκε ιδιαίτερα και πήρε τεράστιες διαστάσεις, τέτοιες που η κυβέρνηση των ΗΠΑ δεν μπορούσε να ελέγξει ούτε τη διακίνηση ούτε τη χρήση των ναρκωτικών. Κι αυτό ήταν αποτέλεσμα μιας κατάστασης που ουσιαστικό χαρακτήρα είχε μόνο το κέρδος φανερώνοντας την αδυναμία να

προβλέπει και να ελέγξει το κοινωνικό φαινόμενο της κατανάλωσης.

Αυτό που επιδείνωσε την όλη κατάσταση είναι η ευρεία κυκλοφορία του ΚΡΑΚ. Αν και δεν είμαστε ειδικοί ή κοινωνικοί αναλυτές, από ορισμένα στοιχεία που έχουμε αλλά και από άμεσες εμπειρίες, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η μεγάλη διάδοση του «κρακ» αποτελεί ένα καινούριο όπλο στα χέρια της εξουσίας για την παθητικοποίηση και πάρα πέρα ποινικοποίηση των εξαθλιωμένων και εκμεταλλευόμενων κομματιών της Αμερικής. Το «κρακ» ο φθηνός αντίπαλος της κοκαΐνης ναρκωτικό των αστών και μεγαλοαστών, που παρασκευάζεται και πλασσάρεται από τα ίδια τα κυκλώματα της κοκαΐνης στα μαύρα γκέττο αλλά και στα εξαθλιωμένα λευκά κομμάτια του πληθυσμού της Αμερικής και Καναδά είναι πιο εθιστικό με πιο σύντομη έντονη δράση αλλά πολύ πιο επιβλαβές από την

κού προβλήματος των ναρκωτικών. Το ΚΡΑΚ αποτελεί παράγωγο της κοκαΐνης (ημιτελής επεξεργασία) και γίνεται εθιστικό με πολύ άμεσο τρόπο επηρεάζοντας άμεσα τα εγκεφαλικά κύτταρα προκαλώντας αλλοιώσεις. Έχει υψηλή τοξικότητα και μπορεί να το πάρει κανείς με πολλούς τρόπους. Ακόμα είναι πολύ πιο φθηνό από την κοκαΐνη.

Από αυτό το τελευταίο γεγονός γίνεται φανερό ότι προορισμός του είναι κατ' αρχήν τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Όμως, η φθηνή του τιμή το κάνει εξ' ίσου προσίτο και σε άλλα στρώματα (κυρίως μεσαία και νεολαίους).

Γίνονται αντιληπτές, ως εκ τούτου, οι συνέπειες που αναπτύχθηκαν σε κοινωνικό επίπεδο.

Με βάση αυτή την κατάσταση, η Αμερικανική κυβέρνηση σαφώς δεν ενδιαφέρεται για την καταπολέμηση των ναρκωτικών

νίες με τις κυβερνήσεις (Κολομβία).

Ο επανακαθορισμός των σχέσεων και ισορροπιών είχε σαν απόρροια την διάσταση των ΗΠΑ με χώρες που λειτουργούσαν γύρω από το παιχνίδι των ναρκωτικών (ΚΟΥΒΑ, Παναμάς) καθώς και με τους μεγαλοεμπόρους και καλιεργητές ναρκωτικών, προκειμένου να εκτονώσει από την μια το πρόβλημα στην αμερικανική κοινωνία και από την άλλη καθώς δείχνουν και τα γεγονότα, να καθορίζουν οι ΗΠΑ, όλο το παιχνίδι των ναρκωτικών με κατάληξη τη επέμβαση στα πολιτικά οικονομικά και στρατιωτικά επίπεδα των χωρών αυτών επιβάλλοντας την αποσύνδεση κάθε φυγόκεντρης κίνησης και διατηρώντας τον κυρίαρχο τους ρόλο. Έτσι προωθείται αρχικά από τον τύπο και την TV μια εκστρατεία κατά των ναρκωτικών που βοηθά γενικότερα και στον έλεγχο και την καταστολή της αμερικανικής κοινωνίας και αργότερα εφόσον ήδη έχει μαζί του τη διεθνή κοινή γνώμη προχωρά στο λεγόμενο σχέδιο Μπους. Η αντιμετώπιση εν τω μεταξύ των προοπτικών των ΗΠΑ από τις χώρες της Λατινικής Αμερικής, ήταν είτε να αποποιηθούν εντελώς την μέχρι τώρα λειτουργία τους (ΚΟΥΒΑ), είτε να ρθουν σε ολοκληρωτική διάσταση (Νικαράγουα, Παναμάς) φοβούμενες Αμερικανικό επεκτατισμό, είτε να ακολουθήσει τον δρόμο που κράτησε η Κολομβία και πιο συγκεκριμένα, εν όψει της διάστασης Καρτέλ με κυβέρνηση η δεύτερη προσανατολίστηκε σε 2 λύσεις. Στη επέμβαση του στρατού και αστυνομίας στο καρτέλ προκειμένου να λύσει το ζήτημα στα πλαίσια της χώρας συνάπτοντας ειρήνη με τις αντάρτικες οργανώσεις και αποκλείοντας επέμβαση των ΗΠΑ στα εσωτερικά. Δεύτερον αντιμετωπίζοντας την πόλωση με τη βοήθεια των αμερικάνων, μια λύση που είχε και την υποστήριξη της Αντιπολίτευσης.

Καταλήγοντας θα συμπεράνουμε ότι το παιχνίδι των ναρκωτικών παιζόταν και θα παίζεται, για αρκετό καιρό ακόμα, μόνο που στο εξής η κυριαρχία θα έχει μετατεθεί από την πλευρά του καρτέλ και όλων αυτών των χωρών που το αποδεχόταν η συναινέσσαν, στην πλευρά των ΗΠΑ και ότι ουσιαστικά το εμπόριο, η παραοικονομία και διαφορές σκοπιμότητες θα είναι οι μορφές που δεν θα πάσουν να υπάρχουν σε σχέση με την αντιναρκωτική εκστρατεία που προσπαθεί να περάσει σαν πραγματική όψη των εξελίξεων.

κοκαΐνη. Η εξάλειψη του στα γκέττο και τις φτωχοσυννοικίες γίνεται έτσι κατανοητή. Ο περιβόητος «πόλεμος ενάντια στα ναρκωτικά» (ή πόλεμος ενάντια στους φτωχούς, όπως πολλοί τον έχουν ονομάσει) που έχει πρόσφατα κηρύξει ο Μπους δεν είναι παρά μια προσπάθεια επέμβασης και ελέγχου ενάντια στις μειονότητες των Μαύρων, ισπανόφωνων και άλλων που αποτελούν τα πιο εκμεταλλευόμενα και εξαθλιωμένα κομμάτια της Αμερικής.

Αυτό φαίνεται εύκολα και από το γεγονός ότι το μεγαλύτερο μέρος των δαπανών, πάνω από 70% για τον «πόλεμο», πάει προς ενίσχυση των μηχανισμών καταστολής και τη δημιουργία νέων παραστρατιωτικών ομάδων.

Η έντονη παρουσία του τα τελευταία χρόνια οδήγησε στην ένταση του κοινωνικού προβλήματος.

και την εξάλειψη του κοινωνικού προβλήματος.

Βρίσκει όμως την κατάλληλη αφορμή για να μπορέσει να επιλύσει τις διαφορές της τόσο με το ΚΑΡΤΕΡ, όσο και με τις χώρες της Λατινικής Αμερικής. Γιατί, οι τελευταίες προσπαθούσαν να εκμεταλλευτούν την, ιδανική γι' αυτές, ανάπτυξη της παραγωγής και διακίνησης ναρκωτικών, με στόχο την ανάπτυξη φυγόκεντρων τάσεων σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο σε σχέση με τον κυρίαρχο ρόλο των ΗΠΑ.

Η απειλή ή εφαρμογή της άμεσης στρατιωτικής επέμβασης επιδίωκε ταυτόχρονα και το χτύπημα των αντάρτικων κινήσεων των περιοχών αυτών, που προστά στους διάφορους κινδύνους που αντιμετωπίζουν (απώλεια οικονομικών πόρων, άμεση στρατιωτική ήττα) εξαναγκάζονται σε συμφω-

Στις 24 Γενάρη 1990 δικάζονται στο Μικτό Ορκωτό Κακουργοδικείο Σερρών, με βαριές κατηγορίες 28 άτομα που κατέλαβαν τη Φυσικομαθηματική Σχολή της Θεσσαλονίκης μετά την απαγόρευση αντιπυρηνικής πορείας στις 5 Ιούνη 1986. Στη διάρκεια αυτής της κατάληψης ομάδα ατόμων είχε χτυπήσει με βόμβες μολότηφ αυτοκίνητο της ασφάλειας με ψεύτικους αριθμούς. Με αυτή την ενέργεια είχαν τραυματιστεί σοβαρά δύο μυστικοί μπάτσοι.

FNANTIA

ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΔΙΜΗΝΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1989

Εκδίδεται από:

ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

για την Αλληλογραφία:

Τ.Θ. 30658, ΤΚ10033 - ΑΘΗΝΑ

για την Επικοινωνία:

Σαριπόλου 8 - ΑΘΗΝΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΚΑΒΑΛΑΣ

για Αλληλογραφία - Επικοινωνία:

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ

Φιλίππου 46, ΤΚ65403 - ΚΑΒΑΛΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΠΥΡΗΝΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΑΝΤΙ-ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ

Αντιεκλογική Παρέμβαση στην Αθήνα.

Με βασικό πρόταγμα την ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ πραγματοποιήθηκαν στην Αθήνα μια σειρά από παρεμβάσεις με αντιεκλογικό περιεχόμενο. Κολλήθηκαν αφίσσες έξω από χώρους σπουδών και εργασίας, στήθηκαν τραπέζια με αντιεκλογικό υλι-

κό και διακινήθηκαν προκηρύξεις. Συγκριμένα σε πολλές σχολές της Αθήνας στήθηκαν τραπέζια και προπαγανδίστηκε η εκλογική απεργία, ενώ το ίδιο έγινε σε ηλεκτρικούς σταθμούς, εργοτάξια (ΗΛΠΑΠ) και κολλήθηκαν αφίσσες σε γειτονιές.

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΠΑΘΗ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ '92

Νάμαστε πάλι εδώ...

Με τους επαγγελματίες πολιτικούς πιασμένους χέρι-χέρι και... «εθνικά συμφιλιωμένους» να ξαναζητούν ανανέωση της εμπιστοσύνης μας και ενίσχυση της δημοκρατίας του κεφάλαιου μέσω των εκλογών και εμάς «κυρίαρχο λαό»

«...δεύτερη φορά μέσα σε τρεις μήνες...» Τρεις μήνες που έχουν σαν κύριο χαρακτηριστικό τους την συνύπαρξη... Δ και ΚΚΕ και την κοινή τους προσπάθεια να προβάλλουν την ψεύτικη εικόνα ενός σχήματος διακυβέρνησης που αποτελείται από δήθεν τίμιους πολίτες που παρουσιάζονται σαν «τιμωροί» και δείχνονται αποφασισμένοι να «καθαρίσουν» το κοινοβούλιο από τους «ανέντιμους» και να αποκαταστήσουν την κλονισμένη εμπιστοσύνη μας προς αυτούς και τους θεσμούς τους.

Η προσπάθεια «κάθαρσης» και «εξαγνισμού» του κοινοβουλίου στοχεύει για μια ακόμα φορά να σπείρει αυταπάτες, να μας αποπροσανατολίζει και να αποσπάσει τη συναίνεσή μας για όσα ετοιμάζουν οι συνασπισμένοι διαχειριστές του κεφάλαιου εναντίον μας.

Ο ρόλος τους σαν βοηθών των αφεντικών που κατακλύβουν το μόχθο μας, είναι φανερός, αφού όλοι μαζί (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ) δηλώνουν ότι είναι αναγκαίο να αναπτυχθεί η «Εθνική Οικονομία» και να ενταχθεί ο ελληνικός Καπιταλισμός με τους καλύτερους όρους ανταγωνιστικότητας μέσα στο Ευρωπαϊκό Μπλοκ της εκμετάλλευσης και της κυριαρχίας. Παράλληλα διακηρύσσουν ότι για την πραγμάτωση των πιο πάνω απαιτούνται ΘΥΣΙΕΣ. Θυσίες που μεταφράζονται σαν εντατικοποίηση της εκμετάλλευσής μας που μια μορφή της είναι η σύνδεση της παραγωγής με το μισθό.

Με τον ίδιο υποκριτικό τρόπο αναγνωρίζουν όλοι τα «χάλια» της οικονομίας, κρύβουν τα τεράστια κέρδη του ιδιωτικού τομέα και προβάλλοντας τα ελλείμματα του δημόσιου, σκοπεύουν να επιβάλλουν ακόμα περισσότερους φόρους, μείωση των κοινωνικών παροχών ιδιωτικοποίηση του δημόσιου τομέα και αύξηση της εξαθλίωσής μας.

Για να διευκολύνουν επίσης την καλύτερη λειτουργία της καπιταλιστικής οικονομίας ετοιμάζουν το κλείσιμο των επιχειρήσεων που δεν είναι «ωγιείς» (δηλαδή δεν φέρουν υπέρσκα κέρδη) και μ' αυτό τον τρόπο οδηγούν

μεγάλα κομμάτια εργαζόμενων στην ανεργία, θυσιάζοντάς τους στο βωμό της οικονομικής ανάπτυξης. Ακόμα ένας λόγος ανεργίας είναι και η εισβολή νέων τεχνολογιών στην παραγωγή. Αυτό και μόνο αυτό είναι το πραγματικό νόημα των επικλήσεων για νέες ΘΥΣΙΕΣ.

Όλοι αυτοί οι «τίμιοι» για να πετύχουν καλύτερη εξυπηρέτηση των συμφερόντων του κεφάλαιου χρησιμοποιούν το πρόσχημα της «Εθνικής Ενότητας», της «Εθνικής Συμφιλίωσης» και προωθούν την Ταξική Συνεργασία. Βοηθό τους σ' αυτή τη δουλειά έχουν τη Συνδικαλιστική Γραφειοκρατία που χρόνια τώρα δεν κάνει άλλο παρά συνηγορώντας στα σχέδια του κεφάλαιου ευνοούσε τους αγώνες μας. Κι όπου εμείς θα αντιδρούμε στα σχέδιά της ξεπερνώντας τα όρια συναίνεσης και τους Γραφειοκράτες Συνδικαλιστές, θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε τη βίαιη καταστολή, τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ.

Τώρα μέσω των εκλογών θέλουν πάλι να μαςβάλουν στο δρόμο της συναίνεσης και της υπακοής.

Κι εμείς τι κάνουμε; Αρνιόμαστε το εκλογικό κοινοβουλευτικό παιχνίδι προβάλλοντας την ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ.

Που εκδηλώνει έμπραχτα την αντίσταση στις νέες μορφές εκμετάλλευσης και κυριαρχίας.

Βάζει φραγμούς στη συμμετοχή, στην ταξική συνεργασία και υποταγή. Που αρνείται την άρνηση μας να γίνουμε τα εξιλαστήρια θύματα στα σχέδια των καπιταλιστών και των τεχνοκρατών.

Που προωθεί με ΑΜΕΣΟ ΤΡΟΠΟ την υπονόμευση της κοινωνικής συναίνεσης και την κοινωνική ειρήνη που θέλουν να επιβάλλουν τα αφεντικά.

Που αρνείται συνειδητά όλους αυτούς που στο όνομα των συμφερόντων των εργατών και των εργαζομένων έχουν αποδείξει ότι υπηρετούν τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης και του κεφάλαιου.

Που προωθεί την αυτοοργανωμένη πάλη ενάντια σε αφεντικά, κόμματα και γραφειοκράτες συνδικαλιστές.

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ

Συμπέριωση Αναρχικών
Αναρχικός Πυρήνας Ιωαννίνων
Αναρχικοί Αντιεξουσιαστές Καβάλας

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΑΝΟΙΞΕ

ΤΟ ΝΕΟΝ-ΟΡΙΖΟΝΤΕ

Με ταξική ΣΥΝεργασία

Γιατί τώρα ξέρεις ο ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ είναι εγγύηση

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Συμπέριωση Αναρχικών Αναρχικοί Αντιεξουσιαστές Καβάλας
Αναρχικός Πυρήνας Ιωαννίνων

ΕΚΛΟΓΕΣ=ΑΠΑΘΗ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ... ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΝΑΛΛΑΓΗ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

ΤΙ ΑΛΛΑΞΕ ΣΤΗΝ 27Η 10;
ΠΑΡΑ Η ΚΑΤΑΠΙΞΗ
ΠΑΡΑ Η ΚΟΡΟΙΔΙΑ
ΠΑΡΑ Η ΕΞΟΥΣΙΑ

ΟΥΤΕ ΚΟΛΛΑΤΑ ΟΥΤΕ ΕΞΟΥΣΙΑ
ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΧΩΡΙΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑ

Οι εκλογές δεν αλλάζουν τίποτα
Ο αχώνυμος συνεχίζεται!

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΓΕΩΡΓΙΑΣ-Διεύθυνση Κτηνοτροφίας
Μια προσφορά μας στο Εκλογικό Σώμα

Κυκλοφόρησε αδ'ο μιά
ομάδα συζητήσεων

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ ΕΠΙΖΗΤΟΥΝ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΨΗΦΟΥ ΣΟΥ. ΓΙΑ:

- Να εφαρμόσουν τα «οράματα» της αστικής τάξης για το 1992 μέσω των «εοφίλελευθέρων» σχεδίων τους, που μόνο λιτότητα και ανεργία θα φέρουν.
- Να πνίξουν κάθε φωνή αντίστασης.

ΟΧΙ ΣΤΟ «ΘΑΨΙΜΟ» ΤΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ
ΔΕΝ ΣΤΑΜΑΤΟΥΝ ΜΕ
«ΕΘΝΙΚΟ-ΣΥΜΦΙΛΙΩΤΙΚΑ»
ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΑ

ΑΚΥΡΟ - ΑΠΟΧΗ στις εκλογές

«Πυρήνας κοινωνικής αντίστασης Βόρωνα»

ΑΝΤΙΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΚΑΒΑΛΑ

Στις 27/10. πραγματοποιήθηκε στο «Αυτόνομο Στέκι», (τελευταία στιγμή δεν δόθηκε η αίθουσα της Δημοτικής Βιβλιοθήκης), συζήτηση για τις επερχόμενες - τότε - εκλογές. Με βασικό άξονα της όλης παρεμβατικής - προπαγανδιστικής δουλειάς (τραπέζια, προκηρύξεις, αφίσσες, έντυπο υλικό) την «Εκλογική Απεργία», στη διάρκεια της εκδήλωσης διαβάστηκε εισήγηση με θέμα: «ΕΚΛΟΓΕΣ, ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ» και στη συνέχεια ακολούθησε συζήτηση.

Το σημείο της όλης αντιεκλογικής δουλειάς που αξίζει ιδιαίτερη αναφορά, είναι η παρέμβαση στο χώρο του εργοστασίου της «LINDNER» Α.Ε. (για το πως επαναλειτούργει βλ. άλλες σελίδες), όπου στη διάρκεια της βάρδιας που δούλεψε εκείνη την στιγμή, έγινε ενημέρωση των εργαζομένων για το περιεχόμενο της εκδήλωσης και φυσικά και για τον τόπο και τον χρόνο που θα πραγματοποιηθεί, διανεμήθηκε έντυπο υλικό, κολλήθηκε αφίσσα και κάλεσμα κι ανέλαβαν οι ίδιοι να ενημερώσουν τις άλλες βάρδιες για την εκδήλωση, καθώς και να τις μοιράσουν έντυπο υλικό (προκήρυξη - φυλλάδιο) που ζήτησαν να τους αφήσουμε..

Μικρή συμβολή στη μη - λύση του Κυπριακού

Πραγματοποιήθηκε στα μέσα του Σεπτεμβρίου στο ξενοδοχείο Λήδρα Πάλας (ξενοδοχείο που βρίσκεται μέσα στη νεκρή ζώνη και επιτηρείται από την UNFICYP) διήμερη συνάντηση Ελληνοκυπρίων (Τ/Κ) και Τουρκοκυπρίων (Τ/Κ) για να συζητηθούν τρόποι «συμμετοχής των πολιτών στην Ομοσπονδία». Η συνάντηση οργανώθηκε από μια ομάδα Ε/Κ και Τ/Κ διανοουμένων που προέρχονται από το γενικότερο χώρο της ρεφορμιστικής αριστεράς και που συναντήθηκαν για πρώτη φορά τον περασμένο χειμώνα στο Βερολίνο κάτω από την αιγίδα ενός οργανισμού του Γερμανικού κόμματος των Πρασίνων. Μετά τη πρώτη συνάντηση του Βερολίνου αποφασίστηκε να συνεχιστούν και να διευρυνθούν οι επαφές μέσα από νέες συναντήσεις στο Λήδρα Πάλας (πάλι υπό την αιγίδα των Γερμανών πρασίνων). Η Ε/Κ ομάδα ανέλαβε να στείλει καμιά 40αριά προσκλήσεις σε Ε/Κύπριους. Οι προσκλήσεις στους Ε/Κύπριους στάλθηκαν ονομαστικά για να αποκλειστεί έτσι από το να συμμετέχει στη συνάντηση ο οποιοσδήποτε Ε/Κύπριος που θα μπορούσε να χαλάσει την εικόνα που η Ε/Κυπριακή πλευρά ήθελε να επιδείξει στους Τ/Κύπριους (δεν γνωρίζουμε τι ακριβώς έγινε με τον Τ/Κύπριο).

Ενώ στάλθηκαν «προσωπικές» προσκλήσεις σ' όλους τους πολιτικούς «επαναπροσεγγιστικούς» πολιτικούς χώρους, αφέθηκε έξω σκόπιμα (και μάλιστα κατόπιν ψηφοφορίας της «ομάδας» του Βερολίνου) η μαρξιστική εκδοτική ομάδα «Εργατική Δημοκρατία» η οποία και αποτελεί ένα σημαντικό κομμάτι του αντι-εθνικιστικού-αντιπατριωτικού μετώπου που κτίστηκε κύρια γύρω από την επιτροπή συμπαράστασης στον αρνητή στρατεύσεως Γιάννη Πάρπα. Το «μέτωπο» αυτό δέχτηκε πρόσφατα αλεπάλληλες πολιτικές επιθέσεις που για διάφορους λόγους το μεγαλύτερο βάρος τους έπεσε πάνω στην ομάδα της «Εργατικής Δημοκρατίας». Σ' αυτές τις επιθέσεις έρχεται τώρα να προστεθεί και αυτή του αποκλεισμού τους από την επαφή με τους Τ/Κ (ο μόνος λόγος που ίσως να άξιζε τον κόπο να βρίσκεται κανείς σ' αυτή τη συγκέντρωση ήταν η επαφή με τους Τ/Κύπριους). Στο «χώρο» της Λεμεσού που αποτελεί το άλλο σημαντικό κομμάτι του αντιπατριωτικού-αντιεθνικιστικού «μετώπου» στάλθηκαν δύο ονομαστικές προσκλήσεις. Κύριος στόχος αυτής της ενέργειας ήταν η διάσπαση από τη μια αυτού του «μετώπου» και από την άλλη να εξασφαλισθεί το άλλοθι ότι κάποιος τέλος πάντων από την επιτροπή συμπαράστασης στο Γιάννη Πάρπα είχαν καλεσθεί. Εδώ πρέπει να παραδεχθούμε ότι η «Εργατική Δημοκρατία» επειδή είναι μια πολύ πιο συγκροτημένη πολιτική ομάδα από τον ανομοιογενή «χώρο» της Λεμεσού, ήταν και πολύ πιο επικίνδυνη γι' αυτούς.

Μετά από πολλές συζητήσεις, ένα μέρος του «χώρου» της Λεμεσού μαζί με αντιεξουσιαστές-διεθνιστές από άλλες πόλεις αποφάσισε να καταγγείλει στη συνάντηση την Ε/Κ υποκρισία και εκυκλοφόρησε τη προκήρυξη που δημοσιεύουμε και η οποία επιδόθηκε και σε μερικούς Τ/Κύπριους που λάμβαναν μέρος στη συνάντηση (μέσω του συντρόφου μας που κατείχε την πρόσκληση).

Οι κύριοι λόγοι που αρνούμαστε να συμμετέχουμε σαν αντιεξουσιαστές-διεθνιστές σε τέτοιου είδους «επαναπροσεγγιστικές» εκδηλώσεις εκθέτονται πολύ περιληπτικά στο κείμενο που ακολουθεί.

Από τη φαγή των Τ/Κ στη Λεμεσό το 1964. Πάνω οηχιζόμενοι Ε/Κ. Κάτω Τ/Κ μεταφέρουν έναν από τους πολλούς νεκρούς τους. Ένα "άγνωστο" σημείο της ιστορίας

1
Αυτό που επιδιώκει σήμερα ο Ελληνοκυπριακός (Ε/Κ) καπιταλισμός είναι να εξασφαλίσει μια πολιτική «λύση» του Κυπριακού που να του επιτρέπει να ξαναεπιβάλει την ολοκληρωτική οικονομική και πολιτική κυριαρχία του —όπως και πριν το '74— σ' ολόκληρο το νησί. Η εξασφάλιση μιας τέτοιας «λύσης» είναι αναγκαία για τον Ε/Κ καπιταλισμό ούτως ώστε να μπορεί να προχωρήσει ανενόχλητα στην περαιτέρω αναβάθμιση της θέσης του μέσα στον παγκόσμιο καπιταλισμό, όπως αυτός διαμορφώνεται σ' αυτή τη μεταβατική του φάση και να παίζει ένα πιο ουσιαστικό ρόλο στις Διεθνείς πολιτικές εξελίξεις (σαν το παραθύρι της Ευρώπης στη Μ. Ανατολή και στο κίνημα των αδεσμεύτων).

2
Μέσα στα πλαίσια αυτής της επιδίωξης μιας πολιτικής «λύσης» υπέρ των Ε/Κ συμφερόντων, ο Ε/Κ καπιταλισμός θα πρέπει να αξιοποιήσει «σωστά» όλα τα σημερινά πολιτικά και οικονομικά δεδομένα: την αναβαθμισμένη θέση του σε σχέση με την ΕΟΚ και την διεθνή απομόνωση που επιβλήθηκε από Ελληνικής και Ε/Κ πλευράς στη ΤΔΒΚ*, την πλεονεκτική θέση του Ελληνικού κράτους λόγω της σύνδεσής του με την ΕΟΚ απέναντι στην Τουρκία, τις διεθνείς πολιτικές συγκυρίες που ενθαρρύνουν ένα κλίμα ύφεσης και επούλωσης των διάσπαρτων σ' όλη τη γη «ανοιχτών πληγών» που προκαλούνται από τις συγκρούσεις που γεννά ο διεθνής καπιταλιστικός ανταγωνισμός και τέλος την αντίδραση της μάζας των Τ/Κ ενάντια στο στρατοκρατικό καθεστώς

ΤΔΒΚ όπως αυτό εκφράστηκε πρόσφατα, κύρια μέσα από το νεοϊδρυθέν αριστερό κίνημα ειρήνης.

*Τουρκική Δημοκρατία Βορείας Κύπρου

3
Την αντίδραση αυτή των Τ/Κ είναι που σπρώχνει να πατρωνάει το Ε/Κ κράτος κεφάλαιο και να τη στρέψει ενάντια στο αντίπαλο μπλοκ εξουσίας, το Τουρκοκυπριακό κράτος όχι επειδή νοιάζεται ξαφνικά για το μέλλον των Τ/Κ, αλλά για να τους χρησιμοποιήσει σαν το μέσο επιβολής της δικής του κυριαρχίας.

Γι' αυτό το σκοπό έχει πρόσφατα εξαπολύσει μια εκστρατεία για να κερδηθεί η εμπιστοσύνη και η συναίνεση των Τ/Κ σ' αυτό που το Ε/Κ κράτος - κεφάλαιο επιδιώκει. Μια εκστρατεία που σχεδιάζεται στα υγρά γραφεία των κυβερνητικών τεχνοκρατών και που διεκπεραιώνεται από τους κάθε λογής ντεάληδες της κρατικής ιδεολογίας: τα πολιτικά κόμματα, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το περιοδικό τύπο, μέχρι και την «εναλλακτική» αριστερά της κρατικής διανοήσης και τους σοσιαλπατριωτισμού που ανέλαβε να παίξει το ρόλο του μεσίτη μεταξύ Ε/Κ κράτους και «αντιδρούντων» Τ/Κ οργανώνοντας και συμμετέχοντας στη συνάντηση του Λήδρα Πάλας.

Η αλήθεια είναι ότι τέτοιες ενέργειες που προωθούν την «επαναπροσέγγιση» εξυπηρετούν την πρόθεση των συμφερόντων του Ε/Κ καπιταλισμού μέσα από αυτού του είδους τις «διαδικασίες». Γι' αυτό και επικροτήθηκε τόσο πολύ από το Ε/Κ κράτος η συνάντηση στο Λήδρα Πάλας και προβλήθηκε τόσο έντονα από κρατικά και κομματικά μέσα μαζικής ενημέρωσης. Αυτή η συ-

νάντηση άλλωστε άνοιξε το δρόμο και για μια νέα συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στο ίδιο μέρος μεταξύ εκπροσώπων Ε/Κ και Τ/Κ κομμάτων περίπου 2 μήνες αργότερα. Γι' αυτό και η ίδια η κυβέρνηση φρόντισε να τοποθετήσει τους λακέδες της σε θέσεις - κλειδιά μέσα στο Ε/Κ τμήμα αυτής της κίνησης. Μια κίνηση που άλλο στόχο δεν έχει από την εξασφάλιση της εμπιστοσύνης και συναίνεσης των Τ/Κ —μέσα από συνθήματα όπως «επανάσταση», «ελευθερία», «ομοσπονδία», κ.ά.— σ' αυτό που το Ε/Κ κράτος θέλει να επιβάλει.

Η «εναλλακτική» αριστερή διανοήση επιβεβαιώνει για ακόμα μια φορά το διεθνή ιστορικό της ρόλο σαν εκσυγχρονιστή του κράτους και του κεφαλαίου. Αν στις Ευρωπαϊκές χώρες οι Πράσινοι βάλθηκαν να υποδεικνύουν στο κράτος πως αυτό πρέπει να ανασχηματιστεί για να ξεπεράσει τις αντιφάσεις του που γεννούνται κύρια από την αντίθεση βιομηχανίας-οικολογικής ισορροπίας, στην Κύπρο οι αριστεροί κρατικοί διανοούμενοι και σοσιαλπατριώτες καταθέτουν προτάσεις για το πώς ο κρατικός ανασχηματισμός θα ήταν πιο βιώσιμος δηλαδή πιο αποτελεσματικός: μέσα από την κοινωνική συμμετοχή Ε/Κ και Τ/Κ στην Ομοσπονδία εξασφαλίζοντας φυσικά την Ε/Κ υπεροχή.

4
Ο Ε/Κ καπιταλισμός δεν μπορεί όμως να προχωρήσει στα σχέδια αναδιάρθρωσής του χωρίς να γεννήσει νέες αντιφάσεις. Έτσι όλα τα «επαναπροσεγγιστικά» βήματα του Ε/Κ καπιταλισμού όλες εκείνες οι διακηρύξεις περί «επανάστασης της Κύπρου» και περί «συμπατριωτών μας Τ/Κ», οι εξαγγελίες για οικονομική βοήθεια στους Τ/Κ, η παροχή σύνταξης από το ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων σ' όσους Τ/Κ τη δικαιούνται, την εργοδότηση Τ/Κ στο Νότο (προσπάθειες επίδειξης της ευρωστίας της Ε/Κ οικονομίας) κομματικές και άλλες εκδηλώσεις με Τ/Κ προσκεκλημένους κ.ο.κ.— γίνονται ταυτόχρονα με τις στρατιωτικές παρελάσεις και τους εξοπλισμούς της εθνοφρουράς (κάτι που όλα ανεξαιρέτα τα κόμματα υποστηρίζουν), με τις εθνικιστικές εξάρσεις όπως εκφράστηκαν μέσα από τις πρόσφατες σωβινιστικές πορείες γυναικών και παπάδων (και όχι μόνο), την εθνικιστική υστερία στην υπόθεση Αλεξίας-Τζεγκίς, τις εκδηλώσεις, τους εράνους και τις φορολογίες για την ενίσχυση της άμυνας, την επικείμενη κατάθεση του νομοσχεδίου για τη στραύτευση των γυναικών κ.ο.κ.

Για να αντιμετωπίσει αυτές τις αντιφάσεις που το ίδιο το Ε/Κ κράτος-κεφάλαιο δημιούργησε και που ήδη εμφανίζονται σαν συγκρούσεις των διαφόρων υποσυστημάτων της κρατικής ιδεολογίας — αντιφάσεις που εκρηγνύονται μέσα στη διαδικασία μετάβασης του καπιταλισμού σε κάθε νέα εποχή του — έχει ανάγκη από ένα ισχυρό κρατικό μηχανισμό. Ένα μηχανισμό που να διαχέεται προς τα κάτω μέσα από τους πολυποίκιλους ιδεολογικούς φορείς διευρυμένης αναπαραγωγής των καπιταλιστικών-εξουσιαστικών σχέσεων.

Στο μηχανισμό αυτό η «επαναπροσεγγιστική» αριστερή κρατική διανοήση και οι αριστεροδεξιοί ΕΟΚαβητατζήδες εθνικιστές είναι οι φρουροί των δύο αντίθετων πλευρών των συνόρων του.

5
Έχοντας απογομωθεί από κάθε επαναστατική-αντικρατική προοπτική (που εν δυνάμει εμπεριέχει ο όρος), η «επαναπροσέγγιση» για την Ε/Κ πλευρά δεν μπορεί να είναι παρά ένα κομμάτι του τακτικού σχεδια-

σμού του Ε/Κ καπιταλισμού, που εκμεταλλεύομενο όλα τα δεδομένα που αναφέρουμε στην αρχή του κειμένου, και που εξασθενίζουν τη διαπραγματευτική θέση της Τουρκικής πλευράς* βρίσκεται αυτή τη στιγμή στην επίθεση

6

Η «επαναπροσέγγιση» είναι η λέξη-κλειδί που σκεπάζει όλα τα εγκλήματα που έγιναν από τους Ε/Κύπριους σε βάρος των Τ/Κ κατά τα χρόνια της «ανεξαρτησίας», που θέλει να παρουσιάσει τη δήθεν ειρηνική συμβίωση των Ε/Κ και Τ/Κ την ίδια εποχή σαν ιδανική.

Πρόκειται για μια «επαναπροσέγγιση» που εξακολουθεί να αποκρύβει το γεγονός ότι μόνο η διεθνιστική - επαναστατική αλληλεγγύη θα μπορούσε να φέρει για πρώτη φορά σε πραγματική επαφή Ε/Κ και Τ/Κ όταν και μόνο θα έχουν απαλλαγεί από αυτές τις ιδεολογικές - εθνικές τους ταυτότητες.

Η διεθνιστική - επαναστατική μας αλληλεγγύη είτε θα είναι έμπρακτη - που αυτό σημαίνει πρώτα απ' όλα ρήξη με το δικό μας κράτος-κεφάλαιο, ρήξη με τον δικό μας αστισμό -, είτε θα είναι μέρος της Ε/Κ κρατικής προπαγάνδας. Και αυτή ρήξη θα πρέπει να γίνεται άσχετα με το ποια μορφή παίρνει ή τείνει να πάρει το κράτος, είτε αυτή είναι Ομοσπονδιακή είτε οποιαδήποτε άλλη.

Αντιεξουσιαστές - Διεθνιστές
Νότιας Κύπρου

* Σημείωση: 1

Για τους Τ/Κ που πέρχονται σε τέτοιες συναντήσεις όπως του Λήδρα Πάλας, τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά. Γιατί αυτοί δεν το κάνουν με την ευλογία του κράτους τους, αλλά με κίνδυνο του κεφαλιού τους.

2 Η ιστορική εμπειρία των

Τ/Κ έχει αποδείξει τι σημαίνει «συμβίωση» με τους Ε/Κ κάτω από την κυριαρχία του Ε/Κυπριακού κράτους. Κατά την περίοδο της περιφημής «ανεξαρτησίας», οι Τ/Κ αντιμετωπιζόνταν σαν πολίτες «Β κατηγορίας», χωρίς ουσιαστικά πολιτικά δικαιώματα, ζώντας σε θύλακες (περιοχές αποκλεισμένες - ελεγχόμενες), χρησιμοποιώντας τους σαν φτηνή εργατική δύναμη, πράγμα φυσικά που συνεπάγεται την οικονομική τους εξαθλίωση.

Εν τούτοις σήμερα ένα από τα συνθήματα του Τ/Κ κινήματος ειρήνης είναι «Έξω ο Τούρκικος Στρατός». Όταν οι Τ/Κ τελούσαν υπό Ελληνική κατοχή από το '63

έως το '74, ποιος Ε/Κ βρέθηκε να φωνάζει ενάντια στον Ελληνικό Στρατό και την Εθνοφρουρά; Πόσοι Ε/Κ, ακόμα και σήμερα τολμούν να μιλήσουν για τις σφαγές των Τ/Κ του '63-'64, του '67, του '74;

★ ★ ★

Εν γυχωρῶ δοροφονίες
Τουρκοκυπρίων

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΗ ΕΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΟΚΥΠΡΙΟΥΣ
ΕΠΙΝΑΤΑΤΕΣ ΔΙΕΘΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ ΤΗΣ «ΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ»
ΕΛΙΤ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΚΥΠΡΙΩΝ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΠΟΙΩΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΕΘΝΙΑΝΑΤΡΙΩΤΩΝ

Μέχρι σήμερα γνωρίζαμε ότι οι μηχανισμοί καταστολής του κράτους και του κεφαλαίου ήταν ο στρατός, η αστυνομία, τα σχολεία, τα ψυχιατρεία. Τώρα ξέρουμε ότι κοντά σ' αυτά έχουν προστεθεί και οι Ελληνοκύπριοι «επαναπροσέγγιστες» κρατικοί διανοούμενοι και σοσιαλαπατριώτες. Πως αλλιώς θα εξηγούσαμε το γεγονός ότι αυτοί οι κύριοι καλούν σε μια τέτοια συνάντηση εκπροσώπων από όλους τους τάξεις επαναπροσέγγιστους χώρους-γιατί περί εκπροσώπων διαφόρων χώρων και πολιτικών οργανώσεων πρόκειται και τα κόλλα με τις προκλητικές προσκλήσεις στη πάντα- και αφήνουν έξω μια πολιτική οργάνωση της οποίας η συνεισφορά στο ξεσπάσμα του Ε/Κ εθνικισμού και στην υπόθεση της επαναπροσέγγισης υπήρξε ουσιαστική. Πως ακόμα θα εξηγούσαμε το γεγονός ότι κάποιοι απ' εμάς του γενικότερου αυτόνομου-αντιεξουσιαστικού-διεθνιστικού χώρου της Λεμεσού (και όχι μόνον) ενώ αρχικά καλούνται να συμμετάσχουν στη συνάντηση, στη συνέχεια αποκλείονται απ' όλες τις διαδικασίες συγκρότησης αυτής της πρωτοβουλίας με το να μην ειδοποιηθούν για τις συγκεντρώσεις-συζητήσεις των Ε/Κ που συμμετέχουν σ' αυτή τη συνάντηση και που προηγήθηκαν της σημερινής συνάντησης στο Λήδρα Πάλας.

Οχι δεν κάνουμε τον δικηγόρο της Εργατικής Δημοκρατίας, ούτε πράκτορες του Ντεκίας είμαστε όπως θα σας έχει πληροφορήσει η ΕΠΙΣΤΑΤΗ κύριος Ε/Κ «επαναπροσέγγιστες». Απλά όλοι αυτά κάνουν τον Στάλιν να στριφογυρίζει από χαρά μέσα στον τάφο του νοιώθοντας περήφανος για τους απογόνους που άφησε σ' αυτό τον πλανήτη. Γιατί αν ο Στάλιν είχε καταστείλει με την ωμή βία ένα ολόκληρο επαναστατικό κίνημα επειδή απλά διαφωνούσαν μαζί του, αυτοί οι κύριοι, με την εξουσία που τους παραχώρησε το Ε/Κ κράτος, καταστέλλουν με τη βία του αποκλεισμού ένα κομμάτι - αν όχι ολόκληρο - του διεθνιστικού-επαναστατικού χώρου που κτίστηκε κύρια γύρω από την επιτροπή συμπεράστασης στον αρνητή στρατεύσης Γιάννη Πάρκα και ο οποίος βρίσκεται ακόμα στη φυλακή γιατί ακριβώς πιστεύει στην επαναπροσέγγιση και αρνείται να πάρει το όπλο ενάντια στους Τ/Κ.

Αυτή συνάντηση δεν έχει σκοπό την επαναπροσέγγιση. Αυτή η συνάντηση είναι μέρος του σχεδίου του Ε/Κ κράτους που προσβλέπει στο άπλωμα της ολοκληρωτικής κυριαρχίας του στον τόπο. Οι Τ/Κ είναι πάλι το μέσο τους οποίους την επιθυμία και ανάγκη για μια άλλη ζωή καθώς και την απεχθεία τους για το στρατοκρατικό καθεστώς της ΤΑΒΚ έρχεται σήμερα το «αριστέρο υπουργείο δημοσίων σχέσεων» του Ε/Κ κράτους να εκμεταλλευτεί. Γιατί όταν οι Τ/Κ προσέρχονται σ' αυτές τις συναντήσεις το κάνουν με κίνδυνο να χάσουν το κεφάλι τους ενώ οι Ε/Κ κρατικοί διανοούμενοι το κάνουν με τις ευλογίες του ΚΕΜΑ και των τεχνοκρατών του.

Ας δούμε όμως που βρίσκονταν όλοι αυτοί οι σημερινοί «επαναπροσέγγιστες» όταν χρειάστηκε να «διακινδυνεύουν» το κεφάλι τους γι' αυτό το σκοπό.

Το περιοδικό «Εντός των τειχών» - του οποίου τα άτομα που κινούνται γύρω απ' αυτό διοργανώνουν από Ε/Κ πλευράς αυτές τις συναντήσεις-μέχρι και ολόκληρο τεύχος αφιέρωσε στις σωβινιστικές πορείες των γυναικών. Τώρα για την «αδιαφορία» τους στο ζήτημα του Πάρκα, της αύξησης της εισφοράς για το στρατό, της Αλεξίας και του Τζόνγκις ομολογούμε πως δεν έχουμε κανένα επιχείρημα ενάντια στο περιοδικό μιας και ολοσυνολικά δηλώνει σοσιαλαπατριωτικό. Γι' αυτούς το μόνο πράγμα που αξίζει κανείς να ασχοληθεί είναι η «Ανεξαρτησία» του Ε/Κ κράτους, έστω κι αν αυτό θα πρέπει να πατήσει στο λαϊκό ολόκληρο τη κοινωνία και πολύ περισσότερο την Τ/Κ κοινότητα όπως συνέβαινε πριν το '74. Για το «εντός» δεν υπάρχει καμιά αναγκαιότητα συγκρότησης ενός διεθνιστικού μετώπου που θα αμυνθεί στην έξαρση του εθνικισμού. Βέβαια, αφού το «Εντός» έχει τις δικές του «άμυνες» θα μας πουν οι εκδότες του. Η αλήθεια όμως είναι ότι το «εντός» δεν βοσκοει καν υπό επίθεση.

Η αριστερή πτέρυγα της ΣΔΕΚ... καλὰ αυτή αριστερή πτέρυγα του πιο σωβινιστικού κόμματος πούλησε τον Γ. Πάρκα (της οποίας μέχρι πρόσφατα ήταν μέλος) μόνο και μόνο για να πήσει η βάρκα του και για να μάθει να συμμορφώνεται στα ιδεολογικά προστάγματα περί «λαϊκής πολιτοφυλακής» των ηγετικών της οργάνωσης. Μέχρι και πράσινο και λευκό τον είχαν τον άνθρωπο. Ποιοι; Αυτοί που σήμερα συμμετέχουν σε μια πρωτοβουλία που βρίσκεται κάτω από την υψηλή προστασία των πράσινων εκουχρονιστών του Ευρωπαϊκού κοινοβουλίου.

Όσο για την εφημερίδα ΕΜΠΡΟΣ που υποστηρίζει ανοιχτά τις σωβινιστικές πορείες και τον εξοπλισμό της Εθ δεν καταλάβαμε τι σχέση μπορεί να έχει με την επαναπροσέγγιση όπως δεν καταλάβαμε τι σχέση μπορούν να έχουν τα ΕΘΝΟΠΟΥΛΑ που μέχρι και εκδηλώσεις για να μαζέψουν λεφτά για τον στρατό έχουν κάνει.

Πέρα πέρα, ενώ ένα μεγάλο κομμάτι των Τ/Κ έχουν πολλές φορές εκφραστεί ανοιχτά ενάντια στο... Τούρκικο στρατό, πάλι με κίνδυνο του κεφαλιού τους, ποιος απ' όλους αυτούς τους κύριους Ε/Κ «επαναπροσέγγιστες» μίλησε ποτέ για τις σφαγές των Τ/Κ το '63-'64, το '67, ακόμα και πριν το '74 (μετά το πραξικόπημα και πριν την εισβολή). Ποιοι απ' όλους αυτούς μίλησαν πραγματικά στο πετσί των Τ/Κ... πριν το '74 για να θούν ότι πράγματι Ελληνική μεραρχία και η Εθ ήταν γι' αυτούς στρατός κατοχής.

Γι' όλους αυτούς «επαναπροσέγγιστες» είναι ένας ρομαντικός περπάτησμός στα χρόνια της ανεξαρτησίας όπου Ε/Κ και Τ/Κ ζούσαν τάχατες αγαπημένα. Ψέμα και όλοι το ξέρετε.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ-ΔΙΕΘΝΙΣΤΕΣ

Σημείωση: Αφού κυκλοφόρησε η προκήρυξη και επειδή συντάχθηκε και τυπώθηκε κάτω από μεγάλη πίεση χρόνου, παρατηρήσαμε δύο σημεία στα οποία υστερεί:

1. Ο αποκλεισμός της εκδοτικής ομάδας «Εργατική Δημοκρατία» από τη συνάντηση, δεν έγινε επειδή οι άνθρωποι είναι Σταλινες αλλά απλώς και μόνο επειδή είναι πατριώτες.

2. Η φράση στην προτελευταία παράγραφο μέσω στην παρένθεση «μετα το πραξικόπημα» και πριν την εισβολή» θα έπρεπε να μην υπάρχει γιατί είναι κενός να ξεπεράσουμε όλες τις προκαταλήψεις μας: Ήταν κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων του '74 που οι Ελληνοκύπριοι, εγκαθέρχουν τα τουρκοκυπριακά χωριά σισιτώνοντας άμαχο πληθυσμό.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΝΗΠΕΝΘΗ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ

ΤΕΧΝΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ / ΚΟΜΜΟΥΝΑ
ΕΛ. ΤΥΠΟΣ (ΛΗΠΡΡΡΡΡΡ)
ΔΙΕΘΝΗ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΙΑ Κ.Α.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ
ΜΟΡΦΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

18/11/83
ΣΑΒΒΑΤΟ
Πρωί-Πρωί
11:00-14:00

Οι άνθρωποι θα παίρνουν από αυτό που ζουν
για να αναζητούν την ευτυχία να αισθάνονται τη χαρά
να επιθυγουν την ελευθερία και να αγωνίζονται για ζωή.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ
UNDERGROUND
ΑΥΤΟΝΟΜΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΦΑΝΖΙΝ - ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ
ΜΟΥΣΙΚΗ
ΚΕΝΤΡΟ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ
ΦΥΛΛΑΔΙΑ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΣΤΕΓΑΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ 21
ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΧΛΟ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ.
ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ /806-842
ΑΠΟ ΣΤΑΘΜΟΣ (ΟΜΟΝΟΙΑ)
ΑΠΟ ΠΛ. ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ

Ε. Δεν ήθελε
να καταπαγεί
και αυτοκτόνησε

ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ
"ΑΠΟΔΕΚΤΗ
ΑΠΟΛΕΙΑ;"

Δεκαεπεννιάχρονος που
επρόκειτο να παρουσια-
στεί χθες στο στρατόπε-
δο Νιγρίτας αυτοκτόνη-
σε. Πρόκειται για τον
Κων. Λεμονή, από τη
Νέα Σκλήνη Χαλκιδικής,
ο οποίος χθες πήγε με
τον πατέρα του μέχρι
την πύλη του στρατοπέ-
δου. Όταν έφυγε ο πατέ-
ρας του, ο Λεμονής γύρι-
σε σπίτι του, πήρε ένα
σχοινί και κρεμάστηκε.

A MANO ARMATA UNA MONTATURA DEMOCRATICA

Με τα όπλα στο χέρι,
μια δημοκρατική σκευωρία

Σ' ΑΥΤΗ την κοινωνία των επιτηρητών κι επιτηρούμενων, των κατεψυγμένων και συσκευασμένων μυαλών για το σούπερ-μάρκετ της ιδεολογίας της συναίνεσης.

Υπάρχει όποιος τολμά να σπάσει τον εγκτεστημένο έλεγχο, από τη μηχανή του στιγμάτος των μυαλών, του Κράτους και του Κεφάλαιου.

Έτσι δύο επαναστάτες αναρχικοί, Αλφρέντο Μπονάνο και Πίπο Στάζι πιστοί με τις επιλογές της ζωής και της δράσης τους — «οι ελευθερίες παίρνονται δεν ζητιανεύονται» — έπλωσαν τα χέρια μέσ' το χρηματοκιβώτιο του ιδιοκτήτη ενός κοσμηματοπωλείου στην Μπέργκαμο.

Ποιος είναι ο ληστής; Ποιος είναι ο ληστευμένος;

Οι δράστες αυτής της απόπειρας απαλλοτρίωσης δύο αναρχικοί, που με τα όπλα στο χέρι προσπαθούν δίκαια να ξελαρρώσουν από το βάρος των υπευθυνότητων του ένα κοινωνικό παχύδερμο, εάν όχι να καταδείξουν ένα μέσο ώστε να επιλύσουν την κατάσταση όταν κάποιος βρίσκεται χωρίς λεφτά και χωρίς δουλειά. Φυσικά η «Δικαιοσύνη» δεν συμφωνεί. Θέλει να καταδώσει οποιονδήποτε επαναστασιαστή μια τιμή γραμμή διαχωρισμού μεταξύ εκμεταλλευόμενων και εκμεταλλευτών χωρίς διαφοροποίηση. Έτσι, δια μέσου των δύο ψυχρών του υπηρετών, σε αναζήτηση προβολής, των Μαφέτι και το Φισέττι και χάρη στις κατάλληλες υποδείξεις της αστυνομίας μεθοδεύει μια σκευωρία εις βάρος των δύο αναρχικών.

Κάνει χοντράδες, προσπαθεί να φορτώσει σ' αυτούς άλλες ληστείες και ένα φόνο. Δεν λείπουν οι εθελοντές μάρτυρες παρεμνοί μέσα από τον βούρκο των κοσμηματοπωλών της Μπέργκαμο.

Είμαστε αποφασισμένοι να εμποδίσουμε αυτήν την ξεδιάντροπη πρακτική της εγκληματοποίησης των συντρόφων εννοηστρομένη από τις διοικητικές μαϊμούδες της «Δικαιοσύνης». Καταργήσαμε σ' όλους τους καθωσπρεπείς που σκαβούν τον λάκκο της εξέγερσης. Ενάντια στο παραλήρημα. Ενάντια στην σωτηρία. Ενάντια στην απάθεια των βολεμένων επιλογών. Εμφάλλεται, η οργή μας εκλογής ζωής, που παίρνει πάνω της το βάρος και τίθεται αλληλέγγυα με όποιον έχει να κάνει το παρόν ένα δρόμο για μια ριζοσπαστική στάση. Ενάντια στην μίζερη κοινωνία των Κρίσεων.

Anarchici di:

Bergamo, Atene, Carrara, Bordighera, Londra, Colonnata, Catania, Genova, Parigi, Palermo, Toronto, Torino, Gela, Milano, Chiaramonte, Parma, Udine, Stoccolma, Gattinara, Alessandria, Napoli, Giarratana, Roma, Firenze, Piombino, Berlino, Bologna, Grosseto, Cagliari, Montignoso, Bradford, Bari, Modena, Vienna, Campo Calabro, Montreal, Brescia, Livorno, Vancouver, Perugia, Pinerolo, Pietrasanta, Massa.

Κατασταλτικές μεθοδεύσεις

ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ότι ο μόνος αποτελεσματικός τρόπος απάντησης στην καταστολή σήμερα, είναι διαμέσου οριζόντιων, αυτόνομων κοινωνικών σχέσεων, που ριζωμένες στους ανατρεπτικούς αγώνες που ήδη διεξάγονται, προχωρούν προς τη πιθανότητα επέκτασής τους. Η συνεχής αναζήτηση για πιο αποτελεσματικά μέσα στον αγώνα, συνδέεται άμεσα με την εντατικοποίηση της επαναστατικής δράσης μέσα στην ταξική πάλη και μακριά από το χώρο της ιδεολογίας.

Αυτή είναι η άποψη με την οποία θέλουμε να διαμορφώσουμε την παρέμβασή μας ενάντια στην αστυνομία και τη δικαστική σκευωρία που προωθείται εναντίον των συντρόφων μας Αλφρέντο και Πίπο.

Υπάρχει μια παλιά προκατάληψη που πιστεύει ότι είναι ο αγώνας που αναπαράγει την καταπίεση. Κάθε άλλο. Με την απουσία κάποιας αντίστασης και αγώνα, η καταστολή προχωρεί και διασκορπίζεται χωρίς εμπόδια από μέσα απ' την κοινωνία, με συνέπεια η τελευταία να γίνεται όλο και περισσότερο θύμα στην εισβολή των κρατικών δομών.

Έτσι η ταυτόχρονη χειραγώγηση από τα μέσα επικοινωνίας μαζί με τη καταπίεση από αστυνομία και δικαιοσύνη δουλεύουν για να εξαλείψουν κάθε επαναστατική παρουσία. Αυτό γίνεται με δύο τρόπους: με το να αποτρέπουν ομάδες και οργανώσεις που θεωρούνται ανατρεπτικές στο να ριζώνουν στους πιο ευαίσθητους χώρους του προλε-

ταριάτου, απομονώνοντας και ποινικοποιώντας τους. Από την άλλη πάλι κυνηγούν ορισμένα άτομα που θεωρούνται επικίνδυνα κοινωνικά —όχι τόσο πολύ για τη δύναμη που διαθέτουν ανά πάσα στιγμή— αλλά πολύ περισσότερο για το φόβο ότι η επαναστατική τους κληρονομιά μαζί με την εξέγερση των μαζών, θα παραδοθεί σε μια εκρηκτική και αμετάκλητη διαδικασία κοινωνικής εξέγερσης.

Αυτό συμβαίνει και με τους συλληφθέντες συντρόφους δραστήριους στον επαναστατικό αναρχικό αγώνα, και εξηγεί τη προσπάθεια του Κράτους να φτιάξει αυτή τη μακάβρια δικαστική φάρσα εναντίον τους.

Στην Ιταλία, το Κράτος έχει μια μακριά παράδοση κατασκευής σκευωριών σε μια προσπάθεια φρεναρίσματος της επαναστατικής διαδικασίας.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο λοιπόν εξελίσσεται και η υπόθεση των δύο συντρόφων. Από την πρώτη μέρα της σύλληψής τους άρχισε και η εξοντωτική δίωξή τους ιδιαίτερα μετά τη φανέρωση της αναρχικής επαναστατικής τους δραστηριότητας. Ένας από τους επικεφαλής του αποσπάσματος έδωσε απ' την αρχή μια ιδέα για το τι περίμενε τους συντρόφους.

Αφού λοιπόν τους δέρναν επί ώρες, τους μίλησε καθαρά ότι θα «ξεμπερδέψει» με τους αναρχικούς και θα τους ρίξει φυλακή για πάντα, συνδέοντάς τους με άλλες ληστείες και με φόνο.

Στις 29 Σεπτέμβρη 1989 πραγματοποιήθηκε στα Προπύλαια συγκέντρωση συμπαράστασης στους Ιταλούς αναρχικούς Α. Μπονάνο και Γ. Στάζι, που θα δικάζονταν στην Μπέργκαμο στις 2 Οκτώβρη.

Η πορεία ξεκίνησε με κατεύθυνση την Ιταλική πρεσβεία μέσω Κοραή, Σταδίου. Το μπλοκ της πορείας φωνάζοντας τα συνθήματα: «Κλέφτες και ληστές οι καπιταλιστές», «Λευτεριά στους Μπονάνο-Στάζι», «Αλληλεγγύη διεθνιστική να βγουν οι επαναστάτες από τη φυλακή», «Λευτεριά στους φυλακισμένους επαναστάτες», «Μπουρ-

λότο και φωτιά σε όλα τα κελιά», «Έξω οι κρατούμενοι από τις φυλακές, εγκληματίες είναι οι καπιταλιστές», κ.ά. έφτασε στην Ιταλική πρεσβεία, όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένες ισχυρές δυνάμεις των ΜΑΤ. Εκεί, φωνάχτηκαν συνθήματα και η πορεία έληξε.

Αργά το βράδυ, άγνωστα άτομα, πέταξαν βόμβες μολότωφ στο Ιταλικό Ινστιτούτο στην Παττισίων, απέναντι από το Πολυτεχνείο. Σε τηλεφώνημα που έγινε σε εφημερίδα, οι άγνωστοι δήλωσαν ότι οι βόμβες ρίχτηκαν σε ένδειξη συμπαράστασης στους Ιταλούς Αναρχικούς.

Είναι λοιπόν φανερό ότι το ενδιαφέρον των διωκτών τους, δεν είναι να εξετάσουν τα αληθινά γεγονότα, αλλά να θάψουν δύο άτομα που σαν αναρχικά σκέπτονται και δρουν με επαναστατική κατεύθυνση και έτσι είναι επικίνδυνοι για το κράτος.

Πέρα από τη λογική της «θυματοποίησης» και του διλήματος «ένοχος/αθώος», πρέπει να πούμε ξεκάθαρα ότι οι σύντροφοι είναι όμηροι του Κράτους. Η «δικαιοσύνη» δεν έχει τίποτε να κάνει με την υπόθεση. Η πρόθεσή τους είναι να τελειώσουν με τους συντρόφους, χρησιμοποιώντας ακόμη και βρώμικους τρόπους όπως η κατασκευή ψεύτικων κατηγοριών, που σίγουρα πρέπει να προσβάλει τη συνείδηση κάθε ευαίσθητου ατόμου.

Το θεωρούμε σημαντικό λοιπόν για όλους, που δεν συμμορφώνονται με τη λογική του Κράτους να δουλέψουν για την αποτροπή αυτής της δειλής σκευωρίας που δημιουργείται με τις ευλογίες δύο δικαστών της Μπέργκαμο —που θέλουν ν' αποκτή-

(Κείμενο από το διεθνές έντυπο που κυκλοφόρησε για τη συμπαράσταση στους συντρόφους Μπονάνο - Στάζι)

σουν φήμη— των Μαφέτι και Φισέττι.

Η δουλειά ανατροπής της σκευωρίας δεν ανήκει μόνο σε συντρόφους αλλά και όλους που πιστεύουν ότι η αδικία πρέπει να πολεμιέται. Είναι απαραίτητο να δώσουμε ζωή στη πρακτική της ελευθερίας, δημιουργώντας κίνηση και ταραχή που θα διασαλεύσει τη σιωπή που είναι συνένοχη με τους «ιεροεξεταστές» και τον τύπο που με τη παραπληροφόρηση επιχειρεί να απαγχονίσει τους δύο συντρόφους.

Η εναντίωση μας στην ποινική διαδικασία που προωθεί η αστυνομία και η δικαιοσύνη με σκοπό την εξοντωτική φυλάκιση των δύο συντρόφων, σημαίνει:

— Να δείξουμε τη πρόθεσή μας για τερματισμό της σημερινής κατάστασης ανελευθερίας με δυναμικούς τρόπους.

— Ότι αρνούμαστε κάθε πράξη τυρανίας σαν νορμάλ.

— Κάθε αγώνας ενάντια στην καταστολή και τη καταπίεση μας ενδιαφέρει γιατί είναι μέρος της ζωής μας.

Η ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΛΟΠΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ

ΣΤΟΥΣ ΙΤΑΛΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ

Α. ΜΠΟΝΑΝΟ & Γ. ΣΤΑΖΙ

Δικάζονται στις 2 Οκτώβρη στην Μπέργκαμο

Η ενέργειά τους —με την οποία επιχείρησαν να πάρουν πίσω μερικά από αυτά που τους ανήκουν— αποτελεί ένα ακόμα τρόπο έκφρασης της επαναστατικής ανατρεπτικής θεωρίας τους, που αντιτίθεται στο απάνθρωπο ληστρικό σύστημα της καθημερινής εκμετάλλευσης και αδικίας.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης - πορεία
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ώρα 6μ.μ. - ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ